

PARTİZAN

FAŞİZME, EMPERYALİZME, FEODALİZME, ŞOVENİZME VE HER TÜRDE GERİCİLİĞE KARŞI

PARTİZAN

AĞUSTOS 1992, YIL: 1, SAYI: 2, AYLIK SİYASİ DERGİ FİYATI: 8000 TL (KDV DAHİL)

**KAN;
DEVİRİMİ BOĞMAZ
AMA ONU YAŞATIR!**

DEVİRİM ŞEHİTLERİNİ ANIYORUZ!

CEMİL OKA

Tarih tanığımızdır,
Ve tarih bilirki biz,
Yaralarımızın üstüne
basa basa yürürüz.
Yeniden ve yeniden
yaratırız hayatı
Ölümlerin içinden.

Kavganın töresi bu;
Kan kanla yıkanacak
Al kanlı gömlekle
Hedefe varılacak.

DOĞAN KARADAĞ

PARTİZAN

Umud Yayımcılık
ve Basım San. Ltd. Şti. Adına
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü
Kemal BOZTAŞ

Genel Yayın Yönetmeni
Aydın HANBAYAT

Yönetim Yeri:
Oğul Sok. No. 16/2
Sultanahmet/İST.
Tel: 516 25 38-516 60 20
Fax: 518 84 29

Dizgi: Umud Yayımcılık
Baskı: Aydınlar Matbaacılık

BÜROLAR

Ankara
Necatibey Cad. No: 80/12
Maltepe Tel: 230 63 27

İzmir
850. Sok. No.31 Üçüncübeyler
Yaparsoy İşhanı 5/504 Konak

İzmit
Karabaş Mah. A. Yüksel Cad.
Kapitanlar İşhanı No. 8/204

Çukurova
Atatürk Cad. Belediye Karşısı
Çıkmaz Sokak Seven Ap. Kat 1
Adana

Malatya
Turgut Temelli Cad. Barış İşhanı
Kat 1 No:72

AVRUPA TEMSİLCİLİĞİ

Hagedorn Str. 15
4100 Duisburg 11 Almanya
Tel: 1923-401584

ABONE KOŞULLARI

Yurtiçi:
6 aylık 48.000 TL
1 Yıllık 96.000 TL

Yurtdışı:
6 Aylık 30 DM
1 Yıllık 60 DM

YURTIÇİ HESAP NO:

Kemal BOZTAŞ
T.Vakıflar Bankası
Nuruosmaniye Şubesi
Hesap No:2004187

YURTDIŞI HESAP NO:

Kemal BOZTAŞ
T. Vakıflar Bankası
Nuruosmaniye Şubesi
Hesap No: 4004188

AĞUSTOS 1992

SUNU

MERHABA,

Doğruluğu olan yaşanan hayattır. Günlük yaşamımıza sokulan, sokulmak istenen kavramların doğruluğu ve yanlışlığı insanlığın yaşadıklarıyla doğrulanır ya da yalanlanır.

Bu ülkede yalancılar ve doğrular bir-arada yaşarlar. Devlet terörünü uygulayanlar ve bu terörün kurbanı olanlarda bir aradadır. Ne varki bu gerçeğin kavranılabilmesi belli bir süreci kapsamaktadır. Bunlar acılı da olsa, kanlı da olsa aslolan yaşamın kendisinden öğrendiğimiz gerçeklerdir. Haklı ve doğru olan bu durumu ifade etme de herhangi bir kaygı duymaz. Ancak egemenliğini devlet olarak örgütlenmenin avantajını kullanarak sürdüren feodal-faşist güçler, gerçekleri tersyüz ederek egemenliğini yalanla, dolanla sürdürüyorlar.

Yıllardır sürdürülen ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesine devletin propaganda odakları bu mücadeleyi tanımlamada söylemedikleri kötü şey kalmadı. "Terörist", "cani", "eşkiya", "hain" vs. vs. Neden? Çünkü 70 yıldır sistemli bir şekilde yürütülen Kürt soykırımına, azgın sömürüye ve kitlesel kıyımlara karşı çeşitli milliyetlerden emekçi halk siyasal örgütleri önderliğinde bir mücadele veriyor. Bu mücadele yönteminin adı Gerilla savaşı. Devletin gerillaya karşı yürüttüğü mücadelenin adı nedir? Kontr-gerilla savaşı. Yani karşı gerilla savaşı. Eğer gerilla savaşı "terörizm" ise, devletin karşı gerillası neden terörist olmuyor. Kendi televizyonlarında Filipinlerin bilmem hangi adasında Filipin devletine müslümanlık yaşamını kabul ettirmek için savaş yürüten müslüman gerilla, bir gerilla savaşı yürütüyorsa, bu müslüman gerillaların birkaç katı gerilla ordusuyla daha gerçekçi nedenlerle gerilla savaşı yürüten TKP/ML-TIKKO ve PKK'nın savaşı neden gerilla savaşı olmasın?

Bu dergiyi 13 yıl önce okuyanlar daha iyi bilirler. Bu dergi kendi mirasıyla birlikte toplumsal ilerlemenin nihai hedefi olarak yerkürenin üzerinde bir kardeşlik toplumuna; sınıfların, sınırların ve her türlü sosyal eşitsizliklerin olmadığı bir altıncağ dönemine kendini teslim edeceğini söylüyor. Şimdi de onu söylüyor. Ve bu ideale hizmet için yayın savaşını veriyor. Aynı dönemin başbakanı bu kavgayı yürütenlere "bunlar vatan, millet düşmanı anarşistler" derdi. Aynı başbakan bugün aynı şeyleri tekrarlıyor. Ama bir farkla... Faşizmin kanlı yüzünü şirin göstermek için "sosyal demokratları" yanına alarak.

ABD uşaklığından 12 eylül generallerini bile kışkındıracak kadar aymazlaşan "iktidar" toplumsal muhalefeti kanla boğmaya çalışıyor. Kürdistan'da yıllardır uygulanan sorgusuz, sualsiz infazlar şehir merkezlerine taşınmıştır. Televizyonunuzu açtığınızda karşılaştığınız manzara şudur: "İstanbul'da gerçekleştirilen bir dizi operasyon'da... terörist silahlarıyla birlikte ölü ele geçirildi. Teröristlerin falan polislin öldürülmesi, filan albay'ın öldürülmesi, ... banka şubesinin soyulması" diye haber devam eder ve televizyon başındaki insan "kimmiş bunlar" diye isimleri öğrenmekte sabırsızlanırken, resmi ağızların açıklaması "teröristlerin kimliklerinin tespitine çalışıyor" oluyor. İnsansanız kanınız donar. Bir anneyseniz, bir babaysanız çıldırması isyan etmeniz gerekir. Çünkü önce vurulup sonra kimliği açıklanan sizin çocuğunuz da olabilir, kardeşiniz de olabilir. Ve bu sessizlik sürdükçe siz de olabilirsiniz. İstanbul'da bir hafta içinde 6 devrimcinin sorgusuz yargısız kurşunlanmaları bunun en iyi örneğidir. 14 Temmuz 1992'de Devrimci Sol militanlarından İsmail Akarçeşme, Nurten Demir'in infazlarının üzerinden daha bir hafta geçmemişken, Kartal/Maltepe'de TKP/ML-TIKKO militanlarından Emre Bilgin, Ramazan Ceviz, Nurgüzel Yaşar ve Hasan Demir sorgusuz, yargısız infaz edildiler.

İktisadi ve siyasi krizin boyutları faşizmi daha kanlı kılmaktadır. Buna karşın, halkın örgütü mücadelesi daha da radikalleşerek boyutlanmaktadır. Öncü güçlerin birliktelik sağlayarak başlattığı atılımın başarısı, öncü önderliğinde örgütlenip, haksızlığa, zulme karşı koymaktan geçer. Kıyımların, sokak infazlarının önüne ancak böyle geçebiliriz.

Üçüncü sayıda buluşmak dileğiyle. Dostlukla...

İÇİNDEKİLER

Kapak Konusu	2
Gelecek ellerimizdedir	9
Haberler.....	11
Abdullah Öcalan'ın "Yeni Devrim Süreci" Nedir?	29
Çeşitli Milliyetlerden Emekçi Halkımıza	36
Emperyalizmin Aşıl Topuğu PERU	42
Marksist Felsefenin Başlıca Temelleri	46
Çekiç Güç, Kürtler ve Bazı Gerçekler Üzerine	51
Olağan Hal... Olağanüstü Hal.....	55
Alman Komünist Willi Dickhut.....	58
İzmir İktisat Kongresi Üzerine	60
Türk Kamu-Sen; Faşist İktidarın Oyunu	62
Ulusal Sorun Üzerine.....	65

KAN; DEVİRİMİ BOĞMAZ AMA ONU YAŞATIR!

EMRE BİLGİN

Faşizm, komünistlerin ve devrimcilerin yargısız infazlarını "gün geçmiyor ki" deyişine oturtan politikasında ısrarlı olmaya devam ediyor. İsrarları, kaçınılmazlığını onların da bildiği bir "sosyal patlamalar zinciri"nde kitleleri önderliksiz, örgütsüz olarak muhalafaza etmek amacıyla temel buluyor. Sınıf mücadele-

lerinin her evresinde, egemenler saltanatlarını azrailelerini, azrailler öldürülebilir gibi ortadan kaldırmaya çalıştılar. Bugün de komünistlere, devrimcilere bu yüzden ve vahşice saldırıyorlar. Bu yüzden gün geçmiyor ki saat bilmem kaçta, bilmem neredeki bir dairenin basıldığı ya da bilmem hangi caddede veya sokakta kısırılan bir veya birileriyle çatışmaya girildiği ve "açılan karşı ateş" sonucu bilmem kaç kişinin ölü ele geçirildiğinin haber anonsları duyulmasın. Bir yandan da zaman ve mekan uygunsuzluğu, ya da izah zorluğu nedeniyle faili meçhul veya kaybolma biçiminde yapılan yok etme operasyonları sürüp gidiyor.

Böylece sadece devrim şehitlerinin listesi değil onların aczi de büyüyor. Acizlik TC'nin son hükümetinin paçalarından akıyor artık. Hakim sınıfların yeni dönem, yeni hükümet paralosıyla ama eski ve müsvettesi çıkmış yüzlü (yüzsüzlüğüyle ünlü) Demirel eliyle devreye sokup da, işte bütün bunları gördürme ihtiyacını dayattığı günümüzde icraat; Kürdistan'da açık savaş boyutlarını yer yer kazanan saldırısı paralelinde şehirlerde de kan kampanyasıyla sürüyor. Kan dökmekten, can almaktan bir de halka acı çektirmekten daha iyi beceribildikleri hiç bir şey yok. Bir de demagojiyi iyi yapıyorlar, yalan söylemeyi güzel beceriyorlar, ahlaksızlığı erdem haline getirmenin ustasılar. Kötüden haksızdan yana olan herşeyi şevkle ve zevkle yapıyorlar

ama derinden derine iktidarsızlık çekiyorlar. İktidarsızlık ve acizlik barbarlığın ve vahşetin doğumunu kolaylaştırıyor. Belli dönemlerde nedeni bile olabiliyor.

"Yargısız infaz" deyişini siyasi literatüre ve halkın belleğine kazıyan faşizm, 20 Temmuz günü dört halk savaşçısının bedenini de katliam zincirine yeni bir halka olarak taktı. Baskı ve sindirmenin etkili ve en uç biçimi olarak can almayı sınırsız ve pervasız bir biçimde ve peşpeşe gündeme getirmekle, oynayabilecekleri başkaca kozlarının kalmadığını da gözler önüne sermiş oluyorlar. Artık işkence de angarya geliyor onlara. "Asmayıp da besleyelim mi?" felsefesi tam anlamıyla yerine oturmuş bulunuyor. İşte can almakla, kan dökmekle, işkenceyi yasal işlem haline getirmekle, yıllardır ne kadar başarı elde edebildikleri, bugün gene tam gaz aynı araçlara başvurmak zorunda kalmalarından da belli değil mi?

İKTİDARSIZ İKTİDARIN BAŞI SİYASİ AHLAKSIZ

Yedi ayı geride bırakan bir hükümet, iktidar olabilmeyi başaramamanın sıkıntısını çekiyor. Acizlik içine düşerek paniğe kapılıyor. Her şey ne kadar da güzel başlamış, ne umutlar ve ne heveslerle kutlamalarda bulunulmuştu. "İki büyük eğilimin güçbirliği, milli mutabakat, büyük halk desteği" lafları gırla gidiyordu. Oysa TC'nin yönetimine gelen bütün hükümetlerin kaderini bunlar da paylaşacak ve memur edildikleri görevi yerine getirmede kaçınılmaz bir başarısızlığa uğrayacaklardı. Dünyada ve ülkedeki durum bunların yıpranma sürecinin çok geçmeden başlayacağını ve cicim aylarının sıkı süreceğini gösteriyordu. Nitekim de öyle oldu.

Beklentilerin gerçekleşmemesi bir yana, hiç gerçekleşmeyeceğinin, verilen sözlerin yerine getirilememesi değil, hiç bir zaman getirilemeyeceğinin tek tek ortaya çıkmasıyla 7 Haziran'da aldıkları gazın da teklemeye başlayan motoru çatıstıramayacağı anlaşıldı. 6 aylık icraatlarının ardından kamu çalışanlarının toplu sözleşmeli grevli sendika hakkı için açtığı mücadele bayrağı ve peşinden "sadaka" niteliğindeki zamlara karşı geliştirdiği protesto eylemleriyle ve başta belediye işçileri olmak üzere işçi sınıfının geliştirdiği eylem dalgası, hükümetin ömründe yeni bir dönemin başlangıcı,

cı olarak görülmelidir. Nitekim ondan sonradır ki, basın da devletlerinin bekası yolunda beceriksizliği ve tutarsızlığı nedeniyle hükümeti sıkı bir eleştiriye tabi tuttukları, "halkın ve hakkın sesi" olduklarını ispat için dillerini sivrilttikleri görülmeye başlandı.

Demirel hükümeti verdiği sözlerin hiçbirine sadık kalmayarak siyasi ahlaksızlığı doruğa çıkartmış ve artık "değişen, demokratlaşan, güzelleşen Demirel" sözleri rafa kaldırılmıştır. Demirel'i misyonunundan, sınıf kimliğinden ve geçmişinden soyutlayarak, üstelik artık gerici ve faşist şeflerin, liderlerin dillerine pelesenk olmuş bir takım sözleriyle, insan hakları savunucusu ve demokrat ilan edenlerin de, bu ayıbı, kendilerine yeten bir ağırlıkta kalmıştır.

DYP-SHP iktidarı, hiçbir alanda ciddi bir adım atamamakla Özal-ANAP iktidarının, yani bir anlamda 12 Eylül'ün adeta devamı gibi icraat yapmış, 12 Eylül döneminin kapandığı anonsları kulaklarda hoş bir seda olarak kalmıştır. Özal, Demirel tepişmesi ise makam ve itibar kavgasından öte kamuoyunu meşgale aracı olarak iş görmekte, ancak Özal'ın yerinde kalmaya devam ediyor oluşuyla Demirel'in aczinin de o alanda bir ispat vesilesi olmaktadır. Çünkü Demirel'inde İnönü'nün de vaad listesinin en yaldızlı maddelerinden birisini, Özal'ın koltuğundan edilmesi oluşturuyordu. Özal ile Demirel arasında olmayan fark ile Mesut Yılmaz- Demirel hükümetleri arasında esaslı farklılıklar olamayacağı gerçeğinin kitlelerce görülebilmesi sürecinin Haziran dönemiyle hızlandığı açıktır.

İşte yeşil kart, işte çalışmaları yaşamına İLO standartlarının getirilmesi, işte vergi reformu, işte adalet reformu, her alanda şeffaflık, YÖK yasası, siyaset yapma özgürlüğü, seçme ve seçilme yaşı meseleleri işte anayasanın değiştirilmesi, memurlara sendika hakkı, ev kadınlarına sigorta, KİT zamlarını makul düzeyde tutma, asgari ücreti vergi dışı tutma vs. O kadar çarpıcı ve gerçekten etkileyici vaatler vardı ki... Ve halk öyle de güzel inandırılmıştı ki... Bunların gerçekleşme şansına aydın ve ilerici çevrelerin dahi ihtimal vermesi de işin cabasıydı. Ve nitekim halk hayal kırıklığıyla daha beter öfkeye gömülecekti, öyle de oldu.

VAADLER KULAKLARDA HOŞ BİR SEDA OLARAK KALDI

Demokratikleşmenin dillerden düşmediği bir koalisyon protokolü ve hükümet programı... Sonrası yok. Demokratikleşme alanında en ufak bir adım değil, çaba dahi yok. Bir takım göz boyama, yasak savma kabilinden atraksiyonlar da eriyip giderken, kılını bile kıpırdatmadı bu büyük demokrasi avarıleri. YÖK yasası ile ilgili kulağın tersten gösterilişi kabilinden aynı kapağa çıkan bir düzenleme hükümetin illegal ortağı Türkeş'e mal bağışlama operasyonunu hep bunların işi oldu. Demokratik açılımlar bekleyenler; olağanüstü halin ve çekiç gücün görev süresinin uzatılmasıyla karşılaştılar. Memura sendika hakkı bekleyenler, Ankara'da polis jopuyla karşılaşma törenleri buldular. Enflasyon aşağıya çekiliyor masalını mevsimin de etkisiyle hiçbir ölçü değeri olmayan iki aylık rakamla destekleme beyanlarında bulunanlar, bunu bir türlü iğneden ipliğe peşpeşe zam yiyen halka anlatamadılar. Zamları otomatığe bağlayan Demirel,

Kürdistan'da açık savaş boyutlarını yer yer kazanan saldırısı paralelinde şehirlerde de kan kampanyasıyla sürüyor. Kan dökmekten, can almaktan bir de halka acı çektirmekten daha iyi beceribildikleri hiç bir şey yok. Bir de demagojiyi iyi yapıyorlar, yalan söylemeyi güzel beceriyorlar, ahlaksızlığı erdem haline getirmenin ustasılar. Kötüden haksızdan yana olan herşeyi şevkle ve zevkle yapıyorlar ama derinden derine iktidarsızlık çekiyorlar.

tüp gaze zam yapmayı haysiyet ve şerefle bağdaştıran demecileriyle tanınıyordu. Ve artık ağızından "vereceğiz" "yapacağız" diye şartsız, koşulsuz dökülen laflar, şarta koşula bağlanmaya başlandı. "Devletin gücü nisbetinde" lafını her cümlesinde kullanmayı adet haline getirdi. Bunlar ayakların suya erdiği nin isbatı oluyordu.

"Yolsuzluklar, rüşvet vb. olayları gün yüzüne sereceğiz, hesap soracağız" diye meydanları inletip halkın duygularına, taleplerine tercüman olanlar; bunu yapmadıkları gibi, vurguncular çetesinin, hırsızın adam kayırmacının en alasının kendileri olduğunu sanki

ispat yarışına girdiler. İçi dışı bu sülüklerle dolu hükümet; ilk icraat olarak bütün "arpalıkların", bürokrasinin bütün yağlı koltuklarına seçim yitirmiş adaylarını yandaşlarını hiçbir ehliyete, uzmanlığa bakmaksızın getirdi koydu. Demirel'in koruma polisleri bile müdür, genel müdür oldular.

Demirel 16 Nisan 92 tarihli demecinde "Türkiye'de 10 milyon aile var, yarısı devlete icralık, 2 milyon köylü, 2,5 milyon Bağ-Kur'lu" diyordu. Hükümetin bunlara yönelik borç iptali göstermelik ve esasen kağıt üzerinde kalırken ve yaşam standartlarını yükseltmeye yönelik hiçbir adım atılmazken, vergi kaçakçısı patronlara karşı tavrı büyük bir

hoşgörü içeriyordu. Kamuoyunun ağır baskısına karşın isimleri açıklanmayan "yüzsüzler" vergi affını kaale almayacak denli rahatlık içerisinde hareket etmeye devam ettiler. Bunların nüfuzlarını vergi affı miktarının yüzde 66'sınının 1047 kişiye ait olması istatlıyor. Çalışma Bakanı Moğultay'ın işçiden kestikleri ve milyarları bulan pirimleri faizsiz kredi gibi kullanan SSK'ya borçludurumdaki yüzlerce firma ve şahsı açıklaması da, SHP tabanının öfkelerini yatıştırmaya yönelelik ikına sıkına bir istisna oldu. Eskişehir cezaevinin kapatılması gibi aslında pek de bir şey ifade etmeyen bu açıklama sonrası getirilemeyeceği için havada kalmaya mahkumdur. Bir kaç kuruş çalan veya gaspedenin hapis hanelerde sürdürüldüğü bu düzen, sıra holdinglere ve palazlanmış para babalarına gelince borç tahsili, icra, ceza vb. kelimelelerin üzerine çizgi çekilmeyi görev saymaktadır. Dahası Aydın Tekstil, Metaş gibi şirketlerle başlayan bir kurtarmacılık, halkı kurtarmak gibi bir gaye taşımayanların eseridir.

HALKA SIKTIRMAKTAN BIKMADIKLARI KEMER BİR GÜN BOĞAZLARINA GEÇECEK

Hayat pahallılığının yeniden ve acımasızca tırmanışa geçtiği (benzine 15 günde bir zam yapılmaya başlandı), doların 7 bini aşmış, etiketlerin, kiralarnın döviz cinsinden ifade edil-

diği ülkede; memur zammı ve asgari ücret hakim sınıfların beklendiği üzere sefalet ölçütüyle değer biçtiği rakamlara sahip oldular. Demirel'in söyleminde sahiplenme tekeline aldığı işçi, köylü, memur, dul, yetim ve emeklinin hali, fakirlik sınırının altında seyretmeye devam ediyor. Çiller'in 9 Nisanda "kemer sıkma zamanı geldi" derken kastettiği buydu. Gideni geleni tekerleme gibi aynı lafları tekrarlıyor: "Faturayı halk ödeyecektir"

Ekonomik gidişata ilişkin UDİDEM adı altında bir dizi pratikten kopuk, hayal mahsulü ve temenni içerikli tedbirler içeren plan, Tansu hanımın üniversitelerdeki "ev tezi" nitelikli bir çalışma olmaksızın öteye gidemedi. Alınan herhangi yeni bir karar ya da tedbir olsa değerlendirmeye alalım, ama öyle bir şey de yok. Yani devrıldıkları düzeneği devam ettirmekten gayri bir şeyler yapmalarını ne İMF ve

Dünya Bankası istiyor (Mayıs 92 raporları) ne de kendileri. TÜSİAD ve Odalar Birlikleriyle Temmuz 21'indeki konferansta varılan mutabakat da, patronların isteği doğrultusunda yürüyen iktisadi politikanın, yakın gelecekte de bir yenilik getirmeyeceğini ortaya serdi. KİT'ler ile ilgili önce özelleştirme sonra özelleştirme gibi planlar yapıp TÖYEK'i icat edenler ilk iş İpragaz'ı sattılar. oysa Usaş ve Çitosan satılırken kıyameti koparanlar da onlardı. Tansu Çiller'i istifanın eşğine getiren, bürokratik kadroları allak bullak edin gidişat, acizliklerinin bir başka kısılcacını oluşturuyor.

Koç'u, Sabancı'sı, dolar milyarderleri, bankaları dünya bankaları arasında derecelere giren Türkiye'de, 13 milyon aileden sadece yüzde 39'u renkli TV sahibi, diğerlerinin ise yarısı siyah-beyaz TV'ye

Gelir dağılımı en kötü 10 ülkeden 1'i Türkiye. 1963'de kar, faiz ve rantın payı GSMH içinde yüzde 37.3'den 1990'ların başında yüzde 68.6'ya yükseldi.

Ücretlinin payı ise yüzde 21.5'dan yüzde 14.2'ye geriledi. Tarım kesimi de düşüş göstererek yüzde 41.2'den yüzde 17.2'ye indi. Bu rakamları doğuran politikaların yaratıcıları, savunucuları ve sürdürücülerinin bugünkü halini anlamamak mümkün değil.

Tensikata yeniden hız verdi patronlar. Shell, Mobil, Mercedes, Ford başta olmak üzere dünya çapında da hızlanan işçi kıyımı, ülkemizde öteden beri en düzenli uygulanan politikalardan olmaya devam ediyor.

sahip. Özel oto sahipleri yüzde 13 iken, kalanın yüzde 70'inin oto sahibi olma şansı piyangolara bağlı. Ailelerin yüzde 7'si pikap, yüzde 13'ü müzik seti, yüzde 45'i çamaşır makinesi, yüzde 38'i elektrik süpürgesi sahibi. Ancak yüzde 1'lik bir aile diliminde bilgisayar veya bulaşık makinesi var. Bu rakamların satışlardan oluşturulduğu ve zenginlik sınıflamasına bağlı olarak eşya yenilemecilik dikkate alındığında daha çarpıcı bir tablo ortaya çıkıyor. Gelir dağılımı en kötü 10 ülkeden 1'i Türkiye. 1963'de kar, faiz ve rantın payı GSMH içinde yüzde 37.3'den 1990'ların başında yüzde 68.6'ya yükseldi. Ücretlinin payı ise yüzde 21.5'dan yüzde 14.2'ye geriledi. Tarım kesimi de düşüş göstererek yüzde 41.2'den yüzde 17.2'ye indi. Bu rakamları doğuran politikaların yaratıcıları, savunucuları ve sürdürücülerinin bugünkü halini anlamamak mümkün değil.

Tensikata yeniden hız verdi patronlar. Shell, Mobil, Mercedes, Ford başta olmak üzere dünya çapında da hızlanan işçi kıyımı, ülkemizde öteden beri en düzenli uygulanan politikalardan olmaya devam ediyor. Hergün 20 bin kişinin Ankara'ya meclis kapılarına yığılıp iş dilendiklerini bakanların ve başbakan kendileri ifade ediyor. İşsizlik son 9 yılda dört kat arttı. OECD ülkeleri içinde 1. durumda, Türkiye işsizlerin yüzde 63'ü en dinamik kesim (20-29 yaş) kadın işsiz yüzdesinin de giderek artıyor oluşu, başka bir acı gerçek. 1960'da 100 çalı-

şan 114 kişiye bakabilirken 90'da 233 kişiye bakmaya çalışıyor. 1977'de iş bulma kurumlarına başvuruların yüzde 74'ü yerleşebilirken (istediği işe değil tabii ki) şimdi yüzde 24'ünün yerleşebildiği söyleniyor. (onların da nasıl işlere, hangi ücretlerle yerleştirdiği malum) Tarımda ve inşaatla üretimin yüzde 15 düşmesi, sanayinin durgunluğa girip büyüme hızının sıfırlara gerilemesi işsizliğin kamçılanmasına neden oluyor. Ekonomide önemli sinyallerden birisini de küçük sanayide kapasite kullanım oranına ilişkin yeni açıklanan rakamlar verdi. Buna göre talep yetersizliği yüzünden, bu oran, geçen yılın bir önceki dönemine göre yüzde 12 azalmıştı. Stagflasyon sürüyor yani.

DEMOKRATİKLEŞTİRMECİ Mİ, FAŞİSTLEŞTİRMECİ Mİ BUNLAR?

Demokrasi ve insan hakları şampiyonu hükümetin, tantanasını en çok yaptığı konu demokratikleşme, özgürleşmeydi. Konuşan bir Türkiye olacaktı. Gözaltı süresi kılacak, sorgularda avukat bulundurulacak, işkence kesinkes yasaklanacak, karakollar şeffaf politika gereği camdan duvarlı olacaktı. 12 Eylül'ün bütün faşist yasaları temizlenecek, temizleme ne kelime demokratik bir "sivil toplum anayasası" hazırlanıp yürürlüğe sokulacaktı. Tabii, YÖK lağvedilecek, DGM'ler kaldırılacak, ceza mahkemeleri usulü kanununda değişiklik yapılacak, anti terör yasasından sansür, sürgün kararlarından eser kalmayacaktı vd. Daha devam eder ve ayrıntıya inerseniz, neredeyse demokratik halk iktidarı kuruyorlardı. Gelgelelim bu listenin tersten okunması gerektiği yani bunların çok ucuz yalanlar olduğu, sıradan bir ayrıntısı dahi yapmaya ne isteklerinin ne de yüreklerinin olmadığı anlaşıldı. Anlaşılan bir şey daha vardı, o da, bu lafların örtü olarak, cila olarak kullanıldığı programın gerçek içeriğinin alabildiğine azgın bir faşist devlet terörü olduğuydu.

Bugüne kadar demokratikleşme yönünde hiç bir adım atmadıkları gibi, gelecekte de atılmayacağını ilan etmiş bulunuyorlar. Konuşan sansürsüz, yasaksız, demokrat ve özgür Türkiye'lerinde bırakın komünistleri ve silahlı mücadele yürüten devrimci güçleri, yurtseverler, demokratlar da gereken tavra maruz kalmaya devam ediyorlar.

"ANAP'tan daha iyisini yaparız" derken kastettiklerinin bunlar olduğu şimdi daha açık seçik görülüyor. Kürdistan'da katliamları doruğa çıkaran (Newroz'la başlayan süreç), kontr-gerillanın düğmesinden parmağını çekmeyen ve olağanüstü halin devamını eskisinden daha hızlı bir şevkle sağlayan, koruculuk sistemini değil kaldırmak daha bir organize kılarak sayıyı 30 bine çıkaran bunlar oldu. Son aylarda bu koruculara 10'ar 10'ar insan kıyımı yaptırıp PKK'nın üzerine yıkma işini gördürüyorlar. İLO standartlarını getirmek, işten atmalara karşı güvence sağlayıcı tedbirler almak bir yana dursun, demokratik kitle örgütlerine saldırı, sendikaları kapatan bunlar oldu. (24 Nisan'da etkin bütün, demokratik kitle örgütleri kapatıldı istanbul'da) Sosyalist basına, ilerici, devrimci yazarlara aydınlara devrimci sanatçılara daha azgın saldırılar da başlıca icraatları arasındaydı. İlyas Salman'ın TV programında ettiği 3-5 laf bile evinin basılması ve kitaplarının talan edilmesini doğurdu.

Gene yüzlerce yıllık, milyonlarca liralık davalar açıldı yazılar, demeçlerden ötürü. Gazeteler dergi ve kitaplar sık sık toplatılmaya ve imha edilmeye devam ediliyor. 125. maddenin infaz yasasının kapsamı dışında bırakılması hususundan söz bile açmıyorlar artık.

Anayasayı değiştirmek şöyle dursun sözcülüğüne soyundular. Öyle sevdiler ki mevcut anayasayı, Demirel her sıkıştığı yerde "anayasa izin vermiyor" sözüne sarılıyor. Ve işte parlamentolarında bile düşünce özgürlüğü bulunmuyor. İşlerine gelmeyen sözler sarfetmeye başlayanlar, tekme tokat yaka paça aşağı indiriliyor HEP'lilerin dokunulmazlıklarının kaldırılması ve idamla yargılanabilmeleri için DGM'nin çabaları sonuç verme aşamasında. Ve dahası SP kapatıldı. SP'nin kapatılması, faşizmin yüzünü teşhir için çarpıcı ve kendi başına yeterli de sayılabilecek bir örnek olmuştur. 12 Eylül'ün kapattığı partileri, SP'nin kapatılması, Demirel'in baş sözcülüğünü üstlendiği egemenlerin iki yüzü ve sahte demokrat niteliklerinin orta yere serilmesi açısından ciddi bir rol oynamıştır.

Kürdistan'da katliamları doruğa çıkaran (Newroz'la başlayan süreç), kontr-gerillanın düğmesinden parmağını çekmeyen ve olağanüstü halin devamını eskisinden daha hızlı bir şevkle sağlayan, koruculuk sistemini değil kaldırmak daha bir organize kılarak sayıyı 30 bine çıkaran bunlar oldu. Son aylarda bu koruculara 10'ar 10'ar insan kıyımı yaptırıp PKK'nın üzerine yıkma işini gördürüyorlar. İLO standartlarını getirmek, işten atmalara karşı güvence sağlayıcı tedbirler almak bir yana dursun, demokratik kitle örgütlerine saldırı, sendikaları kapatan bunlar oldu. (24 Nisan'da etkin bütün, demokratik kitle örgütleri kapatıldı istanbul'da)

ACİZLİKLERİ KÜRDİSTAN'DA SEFİLLİĞE BÜRÜNÜYOR

Sosyalist Parti (SP)'nin kapatılmasındaki gerekçe de, başrolü bölücülük suçlaması yani Kürt sorunu oynuyordu. Zira Kürt sorunu, en ciddi açmazlarından birini oluşturuyordu. Sorun, hakim sınıfları yakın bir zaman dilimi içerisinde türlü senaryo ve taktiklere sevk edip durmuş, açıkça "Kürt realitesini tanımak"tan Kürt hamiliğine soyunmaya kadar bir dizi tavra sürüklemişti. Kürt sorunun çözümünde de, Kürdü Kürde kırdırmaktan, Kürdü Türke kırdırmaya kadar kullanılan ve kullanılmada ön aşaması geçilen taktiklerin çevrelediği başlıca yöntemleri, askeri olmuştur. Yani Daha fazla kan dökme, daha azgın bir terör ve baskı politikası, Kürt sorunundaki politikalarının merkez çıkış noktasını oluşturmaya devam ediyor. Dil kullanımından teorik düzeyde ancak topluluk olarak varlık kabul etmeye uzanan, somut hiç bir adımı ve yeniliği getirmeyen sahte reformist hareketler; Kürdistan'daki ulusal direnişin ciddi bir yenilgiye uğratılmasıyla etkinlik kazanabilecekken, Newrozla doruğa çıkan kitle kıyımları, kontr-gerilla cına yetlerinin yoğunlaştırılması ve uçakların sürekli kullanıldığı bir ağır saldırı süreci istedikleri gelişmeleri doğurmayınca göstermelik bir düzey dahi tutturamadı. İkibine Doğu'nun 19 Temmuz tarihli sayısındaki röportajında, Kürdistan valisi Ünal Erkan'ın açık itirafları, bunun bundan sonra da böyle bir seyir izleyeceğini gösteriyor.

Yaz aylarında, devletin Kürdistan'daki silahlı direniş güçleri üzerinde inisiyatif kurmayı başaramadığı açıkça görülüyor. TC Güney Kürdistan'da yarı legal bir Kürt devletinin ortaya çıkışıyla daha beter bir çıkmaza gömüldü. Önümüzdeki aylarda bu çukurun daha da derinleşeceğini söylemek kehanet değildir.

BALON ŞİŞİRMEKLE, YALTAÇÇILIKLA DIŞ POLİTİKA

Komprador patron ağa devletin ülke düzlemindeki aczi ve iktidarsızlığını, dünya platformunda çektiği sıkıntı büsbütün azdırıyor. Karşılıklı bir etkileşim sözkonusu. Türki cumhuriyetlere yapılan ataklar sırasında sarf edilen "Adriyatik'ten Çin'e kadar uzanan büyük Türk dünyası" laflarının tarihin en büyük balonlarından biri olduğunu fark etmeyen insan sayısı o kadar az ki. Bunların böyle bir Turan peşinde koşamayacakları aşıkardı, ama, ABD taşeronluğunu yapmayı bile beceremeyecekleri doğrusu hemfikir olunan bir husus değildi. Kıyısından köşesinden Türk geçmişi olan ve bugün için neredeyse dünyada bulunmaktan gayri hiç bir ortak yönü kalmayan bu toplulukların göstermelik bir ittifak düzeyinde bile bir araya getirilemeyecekleri kısa sürede ortaya çıktı. Milliyetçi

şoven dalgaya her dönemkinden daha azla duyulan ihtiyaç; ABD'nin atlama tahtası olma ile görevlendirdiği TC devletine (Şubattaki Bush-Demirel görüşmesinden sonra iki yeni ticari antlaşma ABD ile bu amaç doğrultusunda imzalandı.) dikkatleri farklı bir alana toplama gibi bir durum da yaratacağından, hızlı bir girişle "görüşmeler" sinsilesi doğurdu. Sayısız kez tüm yetkiler düzeyinde yapılan temaslar sonucu, elde edilen dış dokunur hiçbir şey olamamıştır. Hiçbirinin de ciddi anlamda Türkiye'nin abiliğini, önderliğini vs. kabulü sözkonusu değildir. Zira TC değil onları yönlendirmek, biçimlendirmek, kendi topraklarında iktidarsızlık çeken iktisadi olarak kolunu uzatmak değil kolunu kıpırdatmaya mecali olmayan bir durumdadır.

Almanya'nın Newroz bahanesiyle yaptıklarının ardından, Kıbrıs konusundaki ABD tavrı (Baker'ın son mektubu), İngilizlerin savurduğu tehdit (İngiliz dışişleri bakanı Hurd'un Kıbrıs vesilesiyle verdiği demec) ve BAB'da (Batı Avrupa Birliği) Türkiye'ye tüm yalvarmalarına ve çırpınışlarına karşın oy hakkı olmayan, bir tür 2. sınıf üyeliğin layık görülmesi, TC hükümetinin emperyalist efendilere bir türlü yaranamamasının sıkıntısına, bugün Kürt sorunu başta olmak üzere kendi derdiyle başbaşa bırakılması eklenince moral seviyesi en alt noktalara çekilmiş oldu. Kime nasıl davranacağını, kime nasıl yaranacağını şaşırılmış durumdadır. Bu süreçte de kullanıma ile yönlendirilme arasında bocalatılmış ve içinde bulunduğumuz dönemde yalnızlık çektiği bir dönem halini almıştır. Bu moralsizlik içerdeki sorunlarla boğuşmada önemli bir zaaf olarak kendini gösteriyor.

Hakim sınıflar, genel bir tabirle "terör" adını verdikleri iç güvenlik" sorununu çözmek ve bildiği üzere daha fazla zam yapıp daha çok kemer sıkıtarak iktisadi açıdan geçici de olsa düze çıkmak için siyasi istikrarı tesis etmeliydiler. Bu da 20 Ekim'i ve ardından "halk destekli" Demirel-İnönü hükümetini getirdi. ANAP'ın yangın yerine çevirdiği ortamda "daha kötüsü olamaz" avantajına karşın yıpranma süreci hızla gelişti. Ancak bu yıpranmanın halk muhalefeti alanında hükümete yönelik çaplı bir aktiviteyi ve umut kesmeyi doğurma noktasına ulaşmadığı ve fakat buna ramak kaldığı bir ortamda, henüz süren desteği arkasında hisseden ve fırsatı iyi kullanmak gerektiğini düşünenler ellerinden geleni artlarına koymamak için acele ediyorlar.

FIRSATTAN İSTİFADE DÖKEBİLDİKLERİ KADAR KAN DÖKMEK İSTİYORLAR

Komünistlerin, devrimcilerin imha edilmelerinin, Kürdistan'da vahşetin koyulaştırılmasının başlıca sebebi Demirel'in daha işin başında ifade ettiği

"Toplumsal irade, tarihsel fırsat" ekseninde sürekli duramayacaklarını bilmeleridir. 28 Haziran'da İSO (İstanbul Sanayi Odası) başkanı Memduh Hacıoğlu

RAMAZAN CEVİZ

lu "Ekonomik fatura büyüyor, sosyal patlamadan korkuyorum" derken bunu ifade etmiş oluyordu. Resmi devlet güçlerinin tam tekmil kullanılmasının bir süre sonra bu denli rahat olamayacağının bilinciyle, Kürdistan'da ve Türkiye'nin diğer bölgelerinde, sivil faşistlerin devreye sokulmasının hazırlıklarında epeyce yol alındı. Koalisyonun SHP ayağının yere sağlam basmayışının da dikkate alınmasıyla MÇP'ye özel bir dikkat gösteriliyor. Kırgısıztan'da kurulan çadırdaki kırmızı kadehini "şerefine albayım şerefine" diyerek Türkes için kaldıran Demirel, MÇP'yi illegal ortak konumuna sokmuş durumdadır. MÇP'li faşistler şimdiden çeşitli yörelerde silahlı teşkilatlanmayı tamamlamış, kitlesel olaylarda, cenazelerde inisiyatif koyuculuğa başlamış bulunuyorlar. Nitekim bu gelişmelerin bir diğer kanıtı da yaşanan bölünme olayıdır. (M. Yazıcıoğlu ekibinin ayrılması)

Aceleleri var. Fırsatı iyi değerlendirmek istiyorlar. Akılları sıra komünist, devrimci örgütlenmeleri dağıtacak, etkisizleştirecek ve marjinalize edecekler. Halk güçlerinin doğru ve devrimci inisiyatiflere takılmasının önünü alacaklar. Bütün amaçları bu. Bunu başarabilseydi paşalığa özenen Demirel-İnönü'den önce asıl üniformalılar, Tağmaç, Evren gibileri başarırdı. Komünizmin tohumu insanlığın içine sökülüp atılmayacak şekilde saçılmış bulunuyor. Zulmün, baskının, sömürünün, haksızlık ve adaletsizliğin olduğu her yerde de yani dünyanın her köşesinde de fidan olup büyüyor. Denizi kurutamaya çalış-

ma, güneşi söndürmeye kalkma hep olduysa da sonuç değişmiyor. Proleter devrimleri çağının 70-80 yıllık bir geçmişi var. Bu, insanlık tarihinde o kadar kısa bir süre ki; teorisinin öncülerinin de başından beri söyledikleri gibi, olası yenilgiler ve başarısızlıkların, sosyalizmin insanlığın kurtuluşuna giden yegane yol olduğu bilimsel gerçeğini tartışarak ciddiyette bir veri ortaya çıkarması bile mümkün değil. Şüphesiz ki bir

NUR GÜZEL YAŞAR

takım yanlışlıklar ve eksikliklerle, uygulama alanındaki hatalarla grafiğin dalgalı bir eğriye sahip olması sözkonusu. İnsanlık tarihi derin bir perspektif ve geniş bir gözlem gücüyle incelendiğinde 20. yüzyıla aktardıklarının içinden, emperyalizmin tasfiye sürecinin hayli zor ve zahmetli olduğu,

Bütün bunları yapmak özveri istiyor, sabır istiyor, direnç istiyor. Kimi zaman geldiğinde de can istiyor bizden. Çok canlar verdik, daha da çok vereceğiz. Aksi mümkün değil zaten. Varılacak olan yere kan içinde varılacağını dünya halkları tarih boyunca yazmaktan bıkmadılar, biz de bıkmayacağız. Ezilenler, zulmedilenler isyan etmesini de, direnmesini de, savaşmasını da bildiler, biz de bileceğiz. Emre, Ramazan, Hasan, Nurgüzel canlarımız gerektiğinde ölmeyi de bildiler, bizler de bileceğiz.

inişli, çıkışlı, gidişli, dönüşlü olduğu görülebiliyordu. Bunu böyle görüp değlendirmeden, girişilen her faaliyetin yenilgiyle birlikte dönüşüm geçirip iflasa uğraması kaçınılmaz oluyor. Rio de Janeiro'da yapılan dünya çevre konferansında (bütün ülkeler hükümet ya da devlet başkanlarıyla temsil edildiler) verilen demeciler, sunulan tebliğler ve bildirilerle sergilenen tablo, emperyalist, kapitalist sistemin insanlığa bugüne kadar neler sunduğu ve bundan sonra da neler sunabileceğine dair tereddüte yer bırakmayacak görüntüler veriyordu. Dünya, yaşanılması hızla daha da zor hale gelen bir yıkıma uğratılmakta ve insanlık çılgıncasına izlenen politikalarla kıyamet gününe doğru sürüklenmekteydi. Bu gerçeğin teslim edilmiş olması, emperyalist kapitalist sistemin hem de en seçkin temsilcilerinin bir araya geldiği konferansta insanlığın kurtuluşu için ilk önce kurtulunması gereken bir sistem olduğunda kabulü oluyordu.

"TERÖRİST, TELEKİZ ÇIKTI"

İşte bu sistemin Türkiye diliminde, kitleler yoğun bir dezenformasyon faaliyeti ile yanlış bilgilendirilerek kandırılmaya ve yanlış yönde koşullandırılmaya çalışılıyor. TV, Radyo ve basın etkili bir biçimde kullanıldığı bu faaliyet alanı, psikolojik savaşında araçlarından birisi; aynı zamanda. Komünistleri, devrimcileri bir dizi olumsuz sıfatla kitlelere tanıtmaya çalışanlar; hem katliamlarına, işkencelerine meşruiyet kazandırmak hem de marjinalize etme hedeflerine ulaşmak için bunu yapıyorlar. 055'leri halk desteği mizansenlerini abartılı bir biçimde sunanlar, aynı zamanda kitleleri ihbarcılığa özendirmek ve cinayetlerine ortak etmek istiyorlar. Bunun son örneklerinden birisini "Terörist Tele Kız Çıktı" başlığını kullanmak suretiyle 22 Temmuz tarihli Milliyet verdi. Yazının içeriğinde gerçeğin öyle olmadığını anlaşılabilirse da başlıkla yetinen veya koşullanan insanları aldatma amacı güdüldüğü apaçık anlaşılabilir.

Dezenformasyon faaliyetinin etkili olabilmesi, propaganda bombardımanının amacına ulaşması, bu kampanyaları yürütenlerin inandırıcı olabilmeleri güvenilir bir kimlik taşımalarından geçiyor. Güvenilir, inandırıcı bir kimliğe sahip olmakla, bu kimliğin sahtesine sahip olmanın ayırıcılığına varılması işini pratik çözüyor. Zamanı pratik uzatıyor ya da kısaltıyor. İnandırıcılıkları deforme olmaya başlayanların dezenformasyon faaliyetleri de eski tesirini sürdürüyor. Bugünkü gidişatın yanlış bilgilendirme alanında yüzyüze bulunduğu gerçek bu yödedir. "Ayinesi iştir kişinin lafa bakılmaz" sözü maddi değer kazanıyor. Çünkü bugüne kadar lafla geçirenler iş yapmaya başlayınca ya da birşey yapmamayı tercih etme yolunu tutunca ve de sözlerini yutunca devinim başladı. İşte belediye işçilerinin ve kamu çalışanlarının eylemleri, yeni evrenin habercisi oldu. Özellikle kamu çalışanlarının eylemlerinin 89 baharıyla başlayan kitlesel eylemler, direnişler sürecine ileri bir halka eklediği, hükümeti yaptırma zorladığı ve kamuoyunu da derinden etkilediğini vurgulamak gerekiyor. Sınıf mücadelesinin, kitlelerin TC hükümetine verdiği opsiyonun dolmasına paralel olarak hızlanacak ve akabinde şiddetleneceğini söylemek ya da bunu saptamak yetmiyor. Sorun tam da bu noktada

da öncünün omuzlarına yüklediği sorumluluğun ağırlığını daha çok hissettiriyor. Bunun altında ezilmek de var çünkü.

ÖLMESİNİ BİLMEK DE BİR BİLİNÇ İŞİDİR

Faşizmin geliştirdiği atakları ve kullandıkları taktikleri göğüslemekle, boşa çıkarmakla mükellef öncelikle. Bunları boşa çıkarmak ve karşı ataklarla mücadele seyrinde inisiyatif kullanmayı başarmakla yükümlüyüz. Yoksa onların atakları olmaksızın da marjinalleşmek, yani kitlelerden kopmak ve seyirci konumuna düşmek yani hiçleşmek kader değil mahkumiyet olur. Ellerindeki olanaklara, araçlara ve tekniğe de sahip değiliz. Onlar kadar fiziki gücümüz de yok henüz, ama devrim gündemli her ortamda durum böyle değil midir zaten? Bize yön veren ideolojimiz ve savaşmamızın yasaları; zayıf ama haklının, güçlü de olsa haksız olana karşı nasıl başarı kazanabileceğini ve kazandığını ve kazanması gerektiğini berrak biçimde ifade etmiyor mu?

HASAN DEMİR

İktidar, yani devrim mücadelesi siyaset icra etmekten geçiyor. Yani her alanda siyaset; yani siyaset arenasında kıyasıya çatışmaktan, mücadele alanında kıyasıya savaşmaktan geçiyor. Kitleler; doğru söyleyen, doğru yapanla birleşecektir. Güven sağlayanla bütünleşecek, onun iradesini benimseyecektir. Doğru söylemek; söylediğin doğruları kitlelere ulaştırmak, empoze edilen yanlışları yıkmak ve kitleleri doğrularla tanıştırmaktan geçiyor. Senin teşhirini yapmaya çalışan, yalan ve iftira kampanyası örgütleyen halk düşmanlarını teşhir ederken, halka öğretmenlik yapmaktan geçiyor. Doğru yapmak kitlelerin düzenle karşı karşıya geldiği her alanda, yani mücadele alanlarında olmaktan geçiyor.

Bütün bunları yapmak özveri istiyor, sabır istiyor, direnç istiyor. Kimi zaman geldiğinde de can istiyor bizden. Çok canlar verdik, daha da çok vereceğiz. Aksi mümkün değil zaten. Varılacak olan yere kan içinde varılacağını dünya halkları tarih boyunca yazmaktan bıkmadılar, biz de bıkmayacağız. Ezilenler, zulmedilenler isyan etmesini de, direnmesini de, savaşmasını da bildiler, biz de bileceğiz. EMRE, RAMAZAN, HASAN, NURGÜZEL canlarımız gerektiğinde ölmeyi de bildiler, bizler de bileceğiz.

GELECEK ELLERİMİZDEDİR

*Tanrı, paşa, bey, ağa, sultan
Nasıl bizleri kurtarır
Bizleri kurtaracak olan
Kendi kollarımızdır*

*Yükselt kurtuluş bayrağını,
Zulmü rüzgarlara savur
Kollarının bütün gücüyle
Tavı gelen demire vur*

*Bu kavga en sonuncu
Kavgamızdır artık
Enternasyonalle
Kurtulur insanlık*

"GELECEK ELLERİMİZDEDİR"! bu hak güzel bir tanımlama. Bu söz hem kısa vadeli somut olaylar için, hem de nihai hedefimiz için geçerlidir. Aynı zamanda geleceği yaratmanın, kazanmanın kendi emeğimizin ürünü olacağını vurguladığı için, insanları mücadeleye davet eden, enerjilerini daha iyi ve coşkun kullanmalarını teşvik eden bir içeriğe sahiptir.

Evet, GELECEK BİZİM ELLERİMİZDE! ONU BİZ YARATACAĞIZ!

İlk kez belediye işçilerinin mitinginde haykırılan ve pankartlara yazılmış olan bu sözü miting sonrası dostlar böyle değerlendiriyordu.

Kendi gücünün bilincinde olmak, mücadeleyi yarı yarıya kazanmak demektir. Mücadeleyi her yönüyle kazanmak demektir. Mücadeleyi her yönüyle kazanmak ve nihai zafere ulaşmak için bu gücün bilincinde olmak yetmez. Onu aynı güce, aynı inanca sahip olan diğer insanlarınkiyle birleştirmek ve bir hedef doğrultusunda bu gücü eyleme geçirmekte gerekmektedir. Zira umut etmek, geleceğe sahip çıkmak hak edilmesi gereken bir eylemdir. Eylemi olmayanın umudu da olmaz. O sadece boş hayaller kurar ve tekrar tekrar hayal kırıklığı yaşar.

Bilinçle, inançla haykırılan "Gelecek Ellerimizdedir" sözü burjuvazinin, kan emici sömürücülerin yüzüne şaklatılan güçlü bir tokat ve onu tarihin çöplüğüne atacak bir eylemdir. Zira burjuvazi geleceği olmayan bir insan toplumu yaratmak ister. Özellikle emekçilerin, yaşamı var edenlerin ne dününü, ne bugünü, nede yarını düşünmelerini ister. Onlar sadece verilenle yetinmesini bilen ve bu düzene boyun eğmek dışında hiçbir umudu, hiçbir geleceği, hiçbir hedefi olmayan insan isterler. Zira böylesi bir toplumda sömürülerini çok daha yoğun yaparlar. "Böyle gelmiş böyle gider" felsefesini beyinlere kazımak isterler. İnsanları yılgınlığa çaresizliğe iterler. "Bizden adam olmaz", "elimden ne gelir ki", "bu sorunlarla başa çıkmak mümkün değildir" ruh haline ve karamsarlığa iterler insanları.

Genelde burjuvazinin, özelde de 12 Eylül'ün yarattığı insan tipi gözlerimiz önündedir. Yoğun bir maddi ve manevi baskı altında tutulan bu insanlar, gölgelerinden korkar hale geldiler. İnsanların sırtından köşe dönmeyi yaşam felsefesi haline getirdiler. 12 Eylül küçük hesapların peşinde koşan "düşkün" insanlar yarattı. Devlet ekonomik zorbalığıyla, YÖK modelli eğitim uygulamalarıyla bu tür insanların çoğalmasına yol açtı. Ama geleceği ellerinde tutanlar bu gidişata en zor koşullarda karşı durdular mücadele ettiler. Ama yaşama emek veren herkesin bu kavgaya katılması güzel insan olması ve güzel insanların çoğalması noktasında mücadele etmesi mutlak bir zorunluluktur. "Ne zulmün balyozu/ ne girdabı karanlıkların" bu kavgayı durduramayacağı çelik harflerle bilinçlere kazınmalıdır.

Burjuvazinin bu ideolojik ablukasını kırmak, sömürüsüne son vermek ancak kendi gücümüze inanmak ve geleceğin kendi ellerimizde olduğunun bilincine varmakla mümkün olacaktır.

Tabi ki güçlü olduğuna inanmanın maddi bir temeli olmalıdır. Ben yada biz güçlüyüz demekle güçlü olunamayacağı açıktır. Evde oturmakla yada yaşamın varedilmesinde, de-

- ğiştirilmesinde, dönüştürülmesinde emek sarf etmeden güçlü olunamaz. Ve ancak yaşama emek verenler mücadeleye kendi gücü oranında katılanlar bu sözün doğruluğuna inanırlar. Tersi durumda olan insanlar için ise hiçbir anlam ifade etmeyeceği açıktır.

Geçmişte, bugünde, gelecekte hep bizlerin yani yaşama emek verenlerin ellerinde varolmuştur varolacaktır da. En somut, en canlı örneğini daha dün yaşadık. Temizlik işçilerinin 3-5 günlük direnişi İstanbul'u pislikten geçilmez hale getirdi. İETT çalışanlarının grevi ulaşım sorununu felç etti. Tabi ki bunlar basit bir kaç örnektir.

Yaşamı var edenler yaşamı üretenler yaşamı yönetmedikleri müddetçe ne gelecek bizim olur nede insanca yaşam varolur. Ve bir kez daha haykırmalıyız ki:

*Kalk ayağa
Dağlara bak!
Rüzgarın, güneşin ve suyun kaynağına
Sen ey işçi
Sen ki nehirlerin yatağını değiştiren
Sen ki direncin, buğdayımı eken-biçen
Kalk ayağa
Ellerine bak!
Tut ki kardeşlerinin elini
Güçlenesiniz. (Viktor Jara)*

"GELECEK ELLERİMİZDEDİR" şiarı "Bir ağaç gibi tek ve hür/ bir orman gibi kardeşesine" olmanın bilincine varmak ve onu yaşam felsefesi haline getirmek demektir. Geleceği kendi kişiliğimiz, kendi özgür irademiz ve kendi ellerimizle ama diğer insanlarla birlikte kucaklamaktır.

Geleceğin kendi ellerinde olduğunu düşünenler kendilerine güven duyan, yaşamın zorluklarına göğüs gerebilen, dünyayı güzellikler yönünde geliştiren, değiştiren, dönüştüren insanlardır. Ve yaşamda varolan herşeyin ancak bizimle birlikte güzel olduğuna inanan insanlardır.

Geleceği ellerinde tutanlar!

"Biz olmasak Taşova'nın tütününü, Kütahya'nın çinisi

Yani bizsiz

Anne dizi, kardeş dizi yar dizi güzel değildir"

diyenlerdir.

"GELECEK ELLERİMİZDEDİR" sözü zulme zorbalığa yaşamda çirkin olan her şeye meydan okuyanların şiarıdır.

"GELECEK ELLERİMİZDEDİR" sözü belirsiz soyut bir kavram değildir. O dünle bağlantısı olan, bugünü kucaklayan yarını hedefleyen bir kavramdır. Gelecek ancak bugünden verilen mücadele ve kazanımlarla elde edilecektir. Gelecek bize gökten zembille inmeyecektir. Onu biz şimdiden dişimizle tırnağımızla yaratacağız.

"GELECEK ELLERİMİZDEDİR" sözü bugün için hiçbir kazanım elde edilmeyecektir anlamına gelmez. İnsanca yaşamın nüveleri bugünden atılmalı, ekonomik, demokratik, siyasi kazanımlarımızı bugünden yaşama geçirmeye çalışmalıyız. Gerçek anlamda insanca yaşam elbetteki sistemin değişmesiyle mümkün olacaktır. Bu anlamda da hedefimiz sosyalizm ve giderek sınıfsız toplum olan komünizmi yaratmaktır.

Son olarak diyoruz ki;

-gelecek Yaşamı Üretenlerin Ve Yönetmek İsteyenlerin Ellerindedir!

-gelecek "İKTİDAR NAMLUNUN UCUNDADIR" Diyenlerin Ellerindedir!

-gelecek Devrim İsteyenlerin Ellerindedir!

-gelecek Zülme Zorbalığa Boyun Eğmeyen Spartaküslerin, Kawa'ların Ellerindedir!

-gelecek Halkların Kardeşliğini Savunan Emperyalizme Taviz Vermeyenlerin Onu
Tarihin Çöplüğüne Atmak İsteyenlerin Ellerindedir!

-gelecek Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi Diyenlerin Ellerindedir!

-gelecek Ml-mzd'ni Savunanların Ellerinde/ ELLERİMİZDEDİR!

Evet Dostlar!

Varılacak yere kan içinde varılacaktır.

Ve zafer

Artık hiçbir şeyi affetmeyecek kadar

Tırnakla sökülüp/KOPARILACAKTIR.

HABERLER...HABERLER...HABERLER...HA

ARTVIN'DE İŞKENCEDE KATLEDİLEN ALİ EKBER ATMACA (HASAN GÜLDAL) İSTANBUL'DA TOPRAĞA VERİLDİ

23 Mayıs'ta Şavşat'ta iki yoldaşıyla beraber gözaltına alınarak, 28 Mayıs'ta Artvin il Jandarına Alay Komutanlığı'nda iş-

cesedin çıkarılmasına izin verdi ancak aileye, cesedi İstanbul'a götüreceklerinde otopsi yaptırmayacaklarına ve Ali Ekber At-

macı'nda, Tuzla şehitlerinden Kemal Soğukpınar'ın mezarı yanında toprağa verildi. Alay Komutanının verdiği gözda-

Katil Jandarma Alay Komutanı'nın tehditleri sonucu, ailesinin Ali Ekber ATMACA'yı ailececece toprağa vermek istemesine rağmen, halk bu onurlu evladına sahip çıktı.

kence ile katledilen ve kamuoyuna Hasan Güldal olarak yansıyan devrimcinin adının **ALİ EKBER ATMACA** olduğu öğrenildi.

Yaklaşık kırk gün sonra, çocuklarının katledildiğini öğrenen ailesi, Artvin'e giderek, il jandarma Alay Komutanı Mehmet Sezibilabhan'dan cesedi almak istediğinde, çeşitli tehditlerle karşılaştı. Önce, gömülmüş olan cesedin verilmeyeceğini söyleyen alay komutanı, ailenin ısrarları karşısında

macı'nın midesinden rahatsız olduğuna dair belgeler imzalatmayı da ihmal etmedi. Hatta aileye "Eğer İstanbul'a gittiğimizde arkadaşları gelip otopsi yaptırmak isterlerse sen şu numarayı ara, ben hemen buradan adam gönderip onları engellerim." diyerek il alay komutanlığının telefon numarasını verdi.

7 Temmuz'da İstanbul'a getirilen Ali Ekber Atmaca'nın naaşı, aynı gün akşam saatlerinde İstanbul Hasköy Mezarlığı

sonucu, ailesi acele ederek aynı gün toprağa verdiği için, haberdar olmayan devrimci, demokrat çevre törene yeterli oranda katılamadı. Aile çevresi, İHD'li, Tüm Özgür-Der'li ve diğer devrimci, demokrat insanlardan oluşan yaklaşık 100-150 kişilik topluluk önce devrim şehitleri için 1 dakikalık saygı duruşunda bulundu. "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!" sloganının atılmasından sonra naaş toprağa verildi.

ALİ EKBER ATMACA KİMDİR?

KAYSERİ

DGM'nde TKP/ML-TİKKO davasından yargılanan mücadele arkadaşları tarafından dergimize gönderilen ve Ali Ekber Atmaca'nın ortaokul yıllarından, katledilişine kadar ki onurlu mücadelesini anlatan yazıyı olduğu gibi yayımlıyoruz.

PARTIZAN

27 Mayıs günü, faşizmin kendisini en güçlü hissettiği işkencehanelerinde Partimiz TKP/ML'nin militan savaşçılarından, usta partizan Ali EKBER ATMACA, önderimiz İbrahim KAYPAK-KAYA'dan devraldığımız, kızıl direniş geleneğimizi yaşatarak, İbrahimlerin, Cihan'ların, Kazım'ların, Baba ERDOĞAN'ların İsmail ORAL'ların ve ismini sayamadığımız yüzlerce şehidimizin yanına, güneşe gömüldü.

Ali Ekber ATMACA kimdir? Faşizmin köhne-niş işkencehanelerinde direnişin kızıl sancağını yükselterek, partimizin 20 yıllık şanlı tarihine bir zafer daha yazın, ölürken dahi cellatlarına boyun eğdirmesini bilen, onları acze düşüren, işkencehanelerin yılmaz direnişçisi, kavga günlerinin bu usta partizanı kimdir? Cellatlarının su-

ratını karartacak gücü nereden alıyordu? Bunları anlayabilmek için yoldaşın mücadele dolu yaşamına ve sahip olduğu ideolojik, politik hatta bakmak gerekir.

O, Sivas'lı yoksul bir Kürt ailesinin çocuğudur. Ailesi yıllar önce Sivas'tan İstanbul'a göç etmiş ve yoldaşın yaşamı şehir varoşlarının karmaşık sınıf ilişkileri vedüzenle varolan yığınla çelişkinin içinde şekillenmiştir. 70'li yılların başlarından beri İstanbul'un bir çok yoksul yerleşim alanının gecekondularında bölgeyi içinde sürekli yıkımlarla yüz yüze bulunan Okmeydanı, Örnektepe, Hasköy semtlerinde gecekondular halkının, konut sorununa ve sivil faşist saldırılarla beslenmiş devlet terörüne karşı yiğit mücadeleleri içinde yer aldı. Genç yaşına rağmen daha o günlerde, faşist diktatörlüğün halkımız üzerinde bir karabasan gibi çöktüğünü ve bu dizginsiz zulme karşı emekçi halkımızın kurtuluşunun silahlı mücadelede olduğunu kavramış ve silahlı mücadelenin ısrarlı bir savunucusu, ateşli bir savaşçısı olmuştur.

Semtlerdeki çalışmalar, gece nöbetleri, propagandalar ajitasyon ve kültürel faaliyetler içinde aktif katılımı, yeteneği kadar ateşliliği ve hırsı onu karakterize etmektedir. Bu özellikleriyle Kabataş Ticaret Lisesi ve Fındıklı Lisesinde Parti düşünceleri doğrultusunda giriştiği çalışmalarla öğrenci gençlik kitlesinin etrafında kümelendiği sevilen bir öğrenci lideri olmuş, Avrupa yakasındaki ortaokul gençliğinin örgütlenmesinde ciddi katkılarda bulunmuştur. Kabına sığmayan yapısıyla semtlerin "Eşkiya"sı, gençliğin atılgan liderlerinden Ali Ekber Yoldaş, bu dönemde yazılama, pankart asma, gösteri gibi bir çok pratik eylemin yanısıra Örnektepe, Kasımpaşa ve Talatpaşa'dan faşistlerin sökülüp atılması için çeşitli çatışma ve bombalama eylemlerinin gerçekleştircisi olan ekibin içinde yer almıştır.

12 Eylül Askeri faşist cuntası-

nın çeşitli milliyetlerden emekçi halkımız üzerinde bir karabasan gibi çökmesi, devrimci örgütlere, özellikle de partimize yönelik operasyonlar sonrası 83'te aldığımız 2. yenilgi, beraberinde örgütsel dağınıklığı da getirmiştir. Örgütsel dağınıklığın doğal bir sonucu olarak bir çok yoldaş gibi Ali Ekber yoldaş'ta parti'den ayrı düşmüş ve uzun bir süre partinin örgütlü bir savaşçısı olmanın özlemini çekmiştir. Ama bu dönemde dahi (Bir kamulaştırma eyleminden dolayı aranır durumda olmasına rağmen) parti çevresiyle bağını koparmamış, partinin gelişimini yakından takip etmiştir. Karmaşık sınıf ilişkileri ve düzenle varolan yığınla çelişkinin göbeğinde büyüyen, mücadele yürüten, daima ezilenlerin saflarında yer alan bir insanın kavga borusunun çaldığı, sınıf mücadelesinin "bir savaş, bir savaşçı daha " diye haykırıldığı dönemde bu çağrıya kayıtsız kalmayı düşünülemez. Zaten sıcak mücadelenin içine atılmanın hazırlığı içinde olan Ali Ekber yoldaş, teslimiyete, yılgınlığa, kavga kaçkınılığına inat bu çağrıya sessiz kalmadı ve 3. konferans öncesi bir çok pratik faaliyetin içinde yer aldı. Parti güçlerinin ikiye bölünmüş olmasına rağmen 87'den itibaren her türlü parti düşmanı çizgiyi yenilgiye uğratarak, kızıl siyasi iktidarlar için gerilla savaşı perspektifiyle, parti örgütlülüğünün yeniden yaratılması ve partimizin yeniden komprador patron ağa devletinin korkulu rüyası, emekçi halkımızın ise umudu olmaya başladığı bu ilk dönemlerinde adli görüntülü bir olaydan dolayı sahte kimlikle tutuklanıp, bir süre cezaevinde yatıktan sonra tekrar mücadele içindeki yerini aldı.

Cesareti, atılganlığı, yetenekleri ve bitmek, tükenmek bilmeyen azmi ile kısa sürede şehir askeri faaliyetinde yerini aldı. Yabancı olmadığı askeri alanda üstün başarılar gösterdi. Askeri birimde yer aldığı andan (Parti üyeliği ari-

fesinde) şehit düştüğü sürece kadar partimizin sayısız askeri eyleminde aktif olarak yer aldı. O azıllık halk düşmanlarının beynini dağılayan kurşunların çıktığı silahların tetikçilerindendi.

Partimiz TKP/ML, 70 yıldır emekçi halkımız üzerinde faşist bir diktatörlük kuran komprador patron ağa devletinin karanlık sultasını parçalamaya, yer kürenin Türkiye denen parçasını Marksizm-Leninizm ve Mao Zedung Düşüncesinin ışığıyla aydınlatmaya kararlıdır. Emekçi halkımız üzerine çökmüş bu karanlığı parçalayıp, özlemini çektiğimiz aydınlık yarınlara bedelsiz ulaşılacaktır. Gelecek, uğruna bedeller vererek yarattığımız kızıl direnişlerimizin üzerinde yükseliyor. Geriye direniş tohumları saçarak, toprağa düşenlerimiz, geleceğin teminatıdır.

Partimiz TKP/ML, yıllardır kendisinden beklenen ve özlemi çekilen kızıl siyasi iktidarlar için Gerilla Savaşında atılım sürecini bu yıldan itibaren hayata geçirmektedir. Bugün geleceğe daha bir güvenle bakıyoruz. Çünkü bugün partimiz daha kararlı, daha cesur ve daha savaşçıdır. Partimizin bu ruhunu yakalayamayanlar, dağlarda yanan isyan ateşi içinde eriyip, yok olmaya mahkumdurlar.

Partimiz TKP/ML, "Devrim ve parti şehitlerini anmak" demenin, savaşmak olduğunun bilincindedir. Bu bilinçle hareket eden partimiz başta Ali Ekber ATMACA yoldaşın katili Artvin Alay Komutanı Mehmet SEZBİLABBAN ve şürekası olmak üzere hiç bir halk düşmanını cezasız bırakmayacaktır. Mehmet SEZBİLABBAN'dan mutlaka ama mutlaka hesap soracağız.

İşkencehanelerde kızıl direnme ruhunu yaratarak, halkımızın gönlünde taht kuran Ali Ekber ATMACA yoldaşın anısı önünde saygı ile eğiliyor, şehitlerimizin kanyla kızillaşmış sancağımızı komünizmin burçlarına dikeceğimize ant içiyoruz."

"ALİ EKBERLER ÖLMEZ"

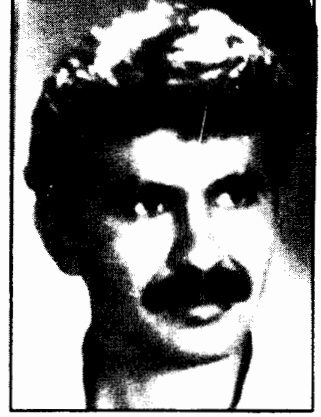
Ali Ekber Atmaca'nın işkence-
de "Yoldaşlar Bu Yola Feda İse
Canımız Kesindir Zaferimiz, Sus-
masın Silahlarımız" diye haykıran
sesi 19 Temmuz da Hasköy me-
zarlığında yankılandı.

19 Temmuz Pazar günü saat
14:00'de Ali Ekber'in ailesi, ya-
kınları ve yoldaşları ile devrimci,
demokrat insanların katıldığı bir
anma toplantısı düzenlendi. 300
kişinin katıldığı anma toplantısı
devrim şehitleri için bir dakikalık
saygı duruşuyla başladı. Saygı
duruşu sırasında devrim andı içil-
di. Onun ardından Ali Ekber'in
hayatı ve mücadelesiyle ilgili bir
metin okundu. "Ali Ekberler Öl-
mez", "Yaşasın Şavşat Direniş-
miz", "İktidar Namlunun Ucunda-
dır" sloganları hiç eksik olmadı.
Bu arada Ekber'in kardeşi de şir-
irler okudu.

Yaklaşık 40 dakika süren an-

ma toplantısının sonuna doğru
TKP/ML adına gönderilen mesaj
okundu. Mesajda "Ali Ekber yol-
daş, sen İbrahim Kaypakka-
ya'dan devraldığın kıvılcık bayrağı
elden düşürmeden bağımsızlık,
halk demokrasisi ve Sosyalizm
mücadelesi yolunda canını feda
ettin. Biz de senden devraldığımız
kıvılcık bayrağı sonuna kadar
dalgalandıracamız" açıklamaları
yapıldı. Mesajın okunmasından
sonra, "İşçi Köylü Ordusu Katillerin
Peşinde", "Yaşasın Partimiz
TKP/ML" "Ordumuz Katillerin
Peşinde", "Gelecek Ellerimizde-
dir", "Ağa Patron Devletini Yık-
cağız, Halk İktidarı Kuracağız",
"İnsanlık Onuru İşkenceyi Yene-
cek", "Yaşasın Halk Savaşı" slo-
ganları atıldı.

Ayrıca Yeni demokratik Ka-
dın Demegi adına bir basın açık-
laması okundu. Basın açıklama-

sında "insan hakları suçu işleyen
koalisyon hükümeti ve partileriyle
ilişkide olan, parlamenterin-
den, sıradan üyesine kadar geldi-
ği günden bugüne kadar katliam
dışında hiçbir iş yapmayan parti-
lerine ve hükümete karşı tutum
almaya çağınıyoruz. Tutum alma-
yanlar hükümetin suç ortaklığını
yapıyor demektir. Susmak
onaylamaktır. Ali Ekber'in
işkencede Mehmet Sezgilaban
yönetiminde işkenceci-
ler tarafından katledilmesi
ilk değildi son da olmayac-
aktır. Demokrat devrimci
ve yurtsever kamuoyunu
yargısız infazlar konusunda
duyarlı olmaya çağınıyoruz"
açıklamasına yer verildi.

Anma toplantısından
sonra kitle dışarıya çıktığında
ellerinde otomatik silah
bulunan timlerle karşılaştı.
Aynı zamanda karakol polis-
leri ve minibüsleri de hazır
bulunuyordu. İnsanlar dağıl-
maya başladığında polisler
ve timler bazı insanları tar-
takladılar, dövüldüler. Cenaze-
lere ve anma toplantılarına
bile tahammülü olmayan fa-
şist devlet burada da bir kez
daha gerçek yüzünü göster-
di.

Anma toplantısında sık sık "İşçi Köylü Ordusu Katillerin Peşinde" sloganı atıldı.

SOSYAL KURTULUŞ MÜCADELESİNİN ÇETİN CEVİZİ ADANA'DA TOPRAĞA VERİLDİ

ADANA BÜROSU

20 Temmuz 1992 tarihinde İstanbul-K. Maltepe'de **Hasan Demir, Nurgüzel Yaşar**'la birlikte çatışmada katledilen Demokratik Halk Devrimi, Sosyalizm ve Altınçığ mücadelesinin yılmaz neferi, **Ramazan Ceviz (Deniz)** Adana'da coşkulu bir törenle toprağa verildi.

Ailesiyle birlikte, cenazesi İstanbul'dan alınarak Adana'ya getirildi. Şehir girişinde bir otobüsle karşılanan Ramazan Ceviz'in cenazesi, Tahnilli Mahallesi'nde oturan ailesinin kaldığı eve götürüldü. Saat 11'e kadar mahallede toplanan insanlar, kıza bayrağa sarılı tabutu alarak düzenli bir kortej oluşturup yürüyüşe geçti. Yaklaşık 250 kişilik bir kitlenin katıldığı gösteride ter-tip komitesince belirlenen **"Ramazan Ceviz Ölümsüzdür!", "Denizler Ölmez!", "Katiller Bulunur, Hesap Sorulur!", "Devlet Terörüne Son!", "Ramazan Ceviz Kavgamızda Yaşıyor"** sloganlarıyla birlikte ana caddeye kadar yüründü. Ana

RAMAZAN CEVİZ'in Ailesi Kavgayı Öğretiyor!

Ramazan'ın ablası, **"Geliyor Geliyor Devrimci Ramazan Geliyor, Geliyor Geliyor, Halkın Sevgilisi Geliyor, Ramazan Ceviz Devrim Yapmaya Geliyor"** diye haykırarak ana caddeyi trafiğe kapattı. Daha sonra, tabutu cenaze arabasına yerleştiren kitle, otobüslerle hareket ederek mezarlığa kadar sloganlarını ve şiirlerini haykırdılar.

Öte yandan cenaze yıkıldığı sırada vücudunda otuz civarında kurşun yarası tespit edildi. Hatta ayak topuğunda bile kurşun yaralarına rastlan-

ması, ayrıca vücudunun çeşitli yerlerinde darp izlerinin yanında boyun ve kolunun kırık olması, Ramazan'ın nasıl vahşice katledildiğini apaçık ortaya koyuyordu.

Törene, Partizan Güçler, Çukurova Özgür-Der, Devrimci Proleter Gençlik ve İşçilerin Sesi okurları katıldılar.

Cenaze toprağa gömüldükten sonra, 20 Temmuz gecesi faşist diktatörlüğün eli kanlı cinayet şebekeleri tarafından katledilen Ramazan Ceviz-

Ceviz'e neden **"Çukurova'nın Deniz'i"** isminin takıldığı anlatıldıktan sonra disiplinli, devrimci yaşam ve mücadelesinden bahsedilerek, 15 yaşından itibaren devrimci mücadeleye atıldığını, ilk başlarda **TİKB** (Türkiye İhtilalci Komünistler Birliği) adlı devrimci bir örgüt içerisinde yer aldığı daha sonra **TKP/ML-TİKKO** safalarına katıldığı, iki-üç defa düşman eline düştüğü ve başarılı bir direniş gösterdiği, cezaevinden firar ettiği, cezaevinde kaldığı dönemlerde de devrimci yaşam ve

onurundan asla taviz vermediği, cezaevinden en son çıktığında tereddütsüz mücadeleye katıldığı vb. özellikleri anlatıldı. Konuşma, "Emperyalizmin ve onların uşakları hangi yonteme baş vururlarsa vursunlar, gelişen sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelemizi engelleyemeyecektir. Emperyalizm, Komprador Kapitalizm, feodalizm ve her türden gericiilik layık oldukları yere, tarihin çöp sepetine atılacaktır. Mevcut toplumsal sistemi değiştirme ve dönüştürme mücadelemiz devam edecektir" sözleriyle bitirildi. Daha sonra Özgür-Der'li aileler adına yapılan konuşmada; Devlet terörüne ve sokak infazlarına yer verile-

rek Sinan'lar, Sabahat'lar, İbrahim' Erdoğanlar, İsmail Oral ve Ramazan Ceviz'lerin kararlı ve inançlı direnişleri anlatıldı. Bir iki kişinin konuşmasından sonra tören olaysız sona erdi.

Mezarlıktan ayrılırken daha önce, 30 Nisan 1992 tarihinde Adana'da katledilen Güven Keskin'in mezarına gidilerek, mezarı başında saygı duruşu yapıp, şiirler okunarak anıldı.

Öte yandan, Adana'da bulunan Sosyalist Dergiler ortak bir basın açıklaması yaparak, Devletin katliamcı tutumunu protesto ettiler. Tüm demok-

Nurgüzel Yaşar, Hasan Demir, Emre Bilgin ve tüm devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. Saygı duruşu esnasında İbrahim'in **"Yoldaşlar, Bu Yola Fedaiye Canımız, Kesindir Zaferimiz, Susmasın Silahlarımız"** şiiri gür bir sesle okundu. Bir iki şiirin okunmasıyla saygı duruşu bitirildi.

Saygı duruşundan sonra, **"Ramazan, İstanbul'un Yedi Tepesi, Kürdistan'ın Dağları, Çukurova'nın Deniz'iydi"** sözleriyle başlayan konuşma yapıldı. Konuşmada, Ramazan

ratik kamuoyunu duyarlı olmaya çağırarak Basın Açıklamasında şu görüşlere yer verildi:

"İktidarın halk nezdinde hiç bir inandırıcılığı kalmamıştır. Demokrasi vaatleriyle katliamların üstünü örtmeyi hedefleyen iktidar artık gerçek yüzünü gizleyemiyor. Gün geçmiyor ki bir katliam gerçekleştirilmesin.

Polis sorgusuz, yargısız infazlara tüm hızıyla devam ediyor.

14 Temmuz'da İstanbul Kasımpaşa'da. Nurten Demir ve İsmail Akarçeşme'nin katledilmesinden sonra önceki gün de İstanbul Kartal'da Nurgüzel Yaşar, Hasan Demir, Ramazan Ceviz ve Emre Bilgin polisin "**Ölüle geçirme**" operasyonunda katledildiler.

Polis, artık sağ ele geçirme amacıyla hareket etmiyor. Çünkü iktidar polise, gereken mesajı vermiştir: "**Bulduğunuz yerde yok edin**" Bu bir savaş ilanıdır. Bu savaşta ilke; her türlü muhalefeti ezmek, yok etmektir. Onlar için hukuk, yasa önemli değildir. Bu savaşta hedef, yalnızca devrimciler, yurtseverler değil, tüm emekçi halktır.

Katliamlara, Kontr-gerilla cinayetlerine karşı sessiz kalmak, bir anlamda onaylamaktır. Yargısız infazlara karşı sesimizi yükseltelim.

Bizler Sosyalist Basın olarak bu katliamları kınıyor, tüm devrimci, demokrat kamuoyunu duyarlı olmaya çağırıyoruz."

PARTİZAN, MÜCADELE, DEVRİMCİ PROLETARYA, BARİKAT, İŞÇİLERİN SESİ, EMEĞİN BAYRAĞI, ÖZGÜR HALK

Ayrıca, Ramazan Ceviz'in Annesi de yaptığı basın açıklamasıyla katliamı kınadı

BASINA VE KAMUOYUNA

"Ben 20 Temmuz 1992 tarihinde İstanbul'da evinde devletin güvenlik güçleri tarafından katledilen Ramazan Ceviz'in annesiyim. Daha önce de başka başka katledilen gençlerin anneleriyle de tanıştım, morgun kapısında, aynı biçimde katledilmişler ve onların çocukları da aynı yazgıyı bölüşmüşlerdi. Onlar da benim gibi çocuklarını çok zor koşullarda özverilerle büyütmişlerdi. Çocuklarını kimi işçilikle, kimi köyünde öyle kana samışlar ki, devletin polisi öldürdü oğullarımızı, kızlarımızı, "Halk destekliyor" dediler. Oysa ben morg kapılarında oğlumun cenazesini almak için beklerken onlarca insan yanıma geldi. Kimi başsağlığı diledi, kimi bunun sokak infazı olduğunu, kanın yerde kalmayacağını, devletin terör işlediğini, analara çok iş düştüğünü söylerken, Ramazan için gelmişlerdi. Ramazanımı destekliyor, polise tavır alıyorlardı. Yine evime geldiler. Oğlumu ve beni evimin kapısında, şehrin girişinde bekleyen yüzlerce insanla karşılaştım. Hepsi bir ağızdan "**Ramazan Cevizler Ölmez**" diye bağınıyorlardı. Oğlumu destekliyorlardı. Kendini birden dünyanın en güçlü anası, en onurlu annesi hissettim. Oğlumu evimde ağırladım. Oğlum, bir gün

hatırımı kırmadı, karıncayı incitmeyen, insan sevgisiyle doluydu. Onun kocaman yüreğinden, insan sevgisinden, güzelliğinden korktu- lar. Oğlumla gurur duyuyorum. Onur duyuyorum. Onu hep yaşatacağım. Oğlumun kızla sarılı tabunun arkasından onun gibi yiğit bir ana olarak yürüdüm. Onun arkadaşlarıyla birlikte "**Devrim Şehitleri Ölümsüzdür**", "**Katiller Bulunur, Hesap Sorulur!**" diye slogan attım. Oğlumun kanı yerde kalmayacak. Anası olarak ben soracağım. Benim binlerce oğlum var, kızım var. Bir Ramazanım öldüyse binlerce Ramazanım var gelecekte. Onlara bakırım, bundan sonra onların peşinde koşar, mücadele ederim.

Soruyorum hükümete, neydi oğlumun suçu, niye yakalamadılar da öldürdüler? Hesap versinler. Katillerini oraya gönderen Nejdet Menzir biliyor, açıklasın. Asıl katil Nejdet Menzir. Yargılsın. Hesap versin. Benim oğlum suçlu değil, asıl suçlu Nejdet Menzir ve kiralık katilleri. Polisler, özel timler. Daha kaç anayı ağlatacak bu katiller? Suç duyurusunda bulunacağım. Oğlumun hesabını soracağım. Yatağımı satın onun için uğraşacağım. Bağıma taş basacağım, onları, katilleri sevindirmeyeceğim. Benim oğluma sütüm helal olsun, ben onu helal sütle emzirdim, büyüttüm."

RAMAZAN CEVİZ'İN ANNESİ ZEYNEP CEVİZ

DÖRT KIZIL KARANFİL TOPRAĞA VERİLDİ

19-20 Temmuz'da Kartal- Maltepe ve Pendik-Güzelyalı'da dört TKP-ML TİKKO militanı resmi terör timlerince katledildi. Katledilen devrimcilerden Ramazan Ceviz'in cenazesi Adana'da, Hasan Demir'in cenazesi Bursa'da, Emre Bilgin ve Nurgüzel Yaşar'ın cenazesi ise İstanbul'da toprağa verildi.

İstanbul'da Hasdal Mezarlığında toprağa verilen Nurgüzel Yaşar'ın cenaze törenine 100-150 kişi katıldı. Yine İstanbul Karaca-

ahmet mezarlığında Nurgüzel ile aynı gün ve saatte toprağa verilen Emre Bilgin'in cenaze törenine katılmak isteyenlerin bir kısmı mezarlık kapısına pusu kuran polislerce dövülerek gözaltına alındı. Elde edilen bilgilere göre 15-20 kişinin gözaltına alındığı öğrenildi. Gözaltına alınanlar arasında, Yeni Demokratik Kadın Derneği Kurucu üye ve üyelerinin de bulunduğu öğrenildi.

İnfazlara karşı ve cenaze törenine katılmak isteyenlerin gözaltı-

na alınmaları üzerine Yeni Demokratik Kadın Derneği bir basın açıklaması yaptı. Basın açıklamasında şu görüşlere yer verildi:

"Yargısız infazlara bir yenisi daha eklendi. 19-20 Temmuz'da Kartal-Maltepe ve Pendik Güzelyalı'da dört devrimci daha katledildi. Ölüm makinaları neredeyse saatli bomba gibi ayda bir programlarını işletiyorlar. Sonrasında ise yapılan onlarca eylem ve yapılması hazırlığında olan bir o kadar daha eylem sayılıp dökülü-

yor. Bütün bu senaryolarla "ölümü hak etmişlerdir" anlayışını yaymaya çalışıyorlar. Oysa "suç ve ceza" olayı yine kendi yasalarınca belirlenmiş ve mahkemeleriyle zaten bunu işletiyorlar. O halde yapılan yasal bir yargılama olayı değil yargısız infazdır.

Ayda bir (bazen daha az sürede) yapılan peşpeşe katliamlarda işlenen diğer olgu "devletin güçlülüğü" olgusudur. Biz buna hayır diyoruz. Elinde bir tabanca olan bir kişinin üzerine yüzlerce adamını büyük silahlarla, panzer ve helikopterlerle salan ve onu sağ yakalayamayanlar güçlü olamazlar. Öyle birilerini öldürmek güçlülüğü değil güçsüzlüğü gösterir.

Enginleri fethetme mücadelesinin NUR GÜZEL | ONURUMUZDUR!

Aynı anlayış cenazelere sahip çıkan ailelerin, arkadaşlarının ve devrimci demokratların, insan hakları savunucularının üzerine de baskı, tehdit ve gözaltularla gidiyor.

Ölümlerden korkanlar güçlü değildiler. Savunmasız insanların etrafını yüzlerce silahlı polislerle sarıp, onlara saldırmak gözaltına

almak güçlülüğü değil güçsüzlüğü ve korkuyu gösterir.

23 Temmuz 92 günü Emre Bilgin'in cenazesine giden bir kısım kurucu ve yönetim kurulu üyemiz olan 20'ye yakın ilerici, devrimci ve insan hakları savunucusu arkadaşlarımızın polisin saldırısıyla karşılaşmış ve gözaltına alınmıştır. Hiçbir saldırı ve "ölümlere sahip çıkmıyorlar" yalanı bizleri yıldıramayacaktır. Ve öldürenleri hiçbir güç kamuoyu nezdinde aklamayacaktır. Bütün eksiklerimize rağmen katledilenlere sahip çıktık, çıkacağız.

Onlar bizim onurumuzdur, **UNUTMAYACAĞIZ/ UNUTTURMAYACAĞIZ!**

24 TEMMUZ 1992

İNFAZLARI PROTESTO

İnfazlar, TKP/ML'nin Gençlik örgütü Türkiye Marksist-Leninist Gençlik Birliği (TMLGB) tarafından, İstanbul'da yapılan molo-toflu saldırılarla protesto edildi. 23 Temmuz gecesi Harbiye Esbank, Kurtuluş Vakıfbank, Pangaltı Akbank, Levent Yapı Kredi, Kartal Akbank, İMÇ Bloklarındaki Yapı Kredi ve Akbank, Tarabya Akbank ve Fabrika durağı Yapı Kredi Bankaları şubelerine yapılan molo-

toflu eylemlerden sonra yayınlanan bildiri de şöyle denildi: "Egemen sınıfların iktidardaki kliği katliamlara hız vereceğinin bütün sinyallerini veriyor. Küçükyalı ve Güzelyalı'da katledilen dört yoldaşımız bu katliamların ne ilk, ne de son kurbanlarıdır. Biz devrimimizin baştan sona silahlı gelişeceğinin ve silahla başarılacağına bilincindeyiz. Devrimimizin, şehitlerimizin üzerinde yükseldiğinin

ve yüksüleceğinin bilinci ile saflarımızı belirledik. Şehit düşen her yoldaşımız, bizim için taşıyacak birer kıvılcık bayraktır. Bu bayraklar ne pahasına olursa olsun elimizden düşmeyecek, bu toprakların her karışında dalgalanacaktır. Bugün molo-toflamalarla geçen hesap sorma ve protestolarımız, gelecekte etkin bir şekilde bu canilerin cezalandırılmasına dönüşecektir."

"KARTAL DİRENİŞÇİLERİ ÖLÜMSÜZDÜR!"

Kayseri Devlet Güvenlik Mahkemesi'nde, TKP/ML-TİKKO davasından yargılanan Gökhan Kaya, Erol Özel ve dava arkadaşları aynı mahkemeye, faşist TC'nin gerçekleştirdiği yargısız sorgusuz infazlarla ilgili olarak 22 Temmuz Çarşamba günü suç duyurusunda bulundular. Yapılan suç duyurusunda şu açıklamalara yer verildi:

"Katliamcı faşist devlet sorgusuz yargısız infazları açıkça uygulamaktadır. Bunu MİT, Polis, KONTR-GERILLA ve faşist orduyuyla gerçekleştirmektedir. Gazetecilerin öldürülmesi, Kürt köylerini TC uçakları tarafından bombalanması ve devrimcilerin katledilmesi bunun en açık kanıtıdır. Faşist devlet katliamcı yüzünü gizlemek ve kendisini halka meşru göstermek için, kendi güdümündeki bir kaç çapulcu çatışmalardan sonra polisi alkışlamak için görevlendirmektedir. Ancak çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı bu devleti ve onun kolluk kuvvetlerinin niteliğini çok iyi bilmektedir. Bugün gelişen işçi ve memur eylemleri bunun en iyi kanıtıdır.

Sorgusuz ve yargısız infazların ve işkenceye katledilmelerin bir örneği de: Artvin'de A. Ekber Atmaca'nın bizzat işkenceci Mehmet Sezgilabban ve faşist ekibi tarafından işkenceye katledilmesi ve işkenceci katil albay M. Sezgilabban'ın, olayı "mide kanaması" biçiminde açıklamasıdır. Bu kuyruklu bir yalandır. Çünkü olayın tanıkları Rami Polat ve Hüseyin Göçer basın açıklamaları ve suç duyuruları ile işkenceci katil Albay M. Sezgilabban ve ekibinin gerçek yüzlerini gösterdikleri gibi kendilerinin de aynı işkencelere maruz kaldık-

larını belirtmişler ve A. Ekber Atmaca'nın işkence sonucu öldüğünü açıklamışlardır. Ki M. Sezgilabban gibi halk düşmanlarının halkın adaletinden kurtulamayacağı gerçeğini tarih bir çok kereler kanıtlamıştır.

Sorgusuz yargısız infazlar faşist devletin korkusunu yansıtmaktadır. Faşizmin korkusu olan çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının öncü müfrezesi partimiz TKP/ML'ye yönelik azgın saldırılar partimiz kurulduğundan beri süregelmiştir.

Bir başka olay ise 22 Haziran 1992 tarihinde Şavşat'ta yaşandı. Bölgede faaliyet gösteren Gerilla birliğimizi ihbar ederek Yıldız ÇİÇEK yoldaşımızın ölümüne neden olan ihbarcı ve işbirlikçi haini cezalandırdıktan sonra bir kaza sonucu Doğan KARADAĞ yoldaşımız ölmüş, yaralı olarak ele geçen Komünist önder İsmail BULUT yoldaş, yine aynı cani tarafından, işkenceyle boynu kırılarak öldürülmüştür.

Yine Dersim'de TİKKO gerillası Hıdır Doğan ve 20 Temmuz 1992'de Kartal Maltepe'de partimiz TKP/ML önderliğindeki TİKKO savaşçılarına yönelik saldırı faşizmin korkusunu gösteriyor. Partimiz TKP/ML önderliğindeki TİKKO savaşçılarından Kartal/Maltepe'de düşmana inat direnişleri, çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının onuru olmuştur. TİKKO savaşçıların onurlu ölümleri, bizlere ve Kartal Maltepe'de düşmana inat direnişleri Kartal/Maltepe'de düşmana inat direnişleri, çeşitli milliyetlerden Türkiye halkına üzüntü vermiştir. Ancak biz biliyoruz ki sınıf mücadelesinde bunlar olağandır. Ve yine biz biliyoruz ki halkın adaleti halk düşmanlarının yakasına er geç paşa-

caktır. Onun için Kartal/Maltepe'deki yoldaşlarımızın şehit düştükten sonra bize devrettikleri; kızıl direniş ruhuyla yaktıkları kavga meşaleleri emekçi halkımızın kurtuluşu olan Demokratik Halk Devrimine kadar sönmeyecektir. Kartal/Maltepe'de şehit düşen TİKKO savaşçıları halkımıza örnek olmaktadır. Yoldaşlarımız önderimiz İbrahim Kaypakkaya'dan devraldıkları direnişleri, Süleyman Cihan ve Ahmet Muharrem Çiçek'le gelenekselleşen ve Baba Erdoğan, Hasan Toy yoldaşlarımızın şahsında doruğa çıkan mücadele azimleri onurumuzdur. Ve biz biliyoruz ki yoldaşlarımızın altıncağ yolundaki kararlı direnişleri, halk düşmanlarının yüreğine korku salmıştır. O halk düşmanları ki: tekrar ediyoruz, halkın adaletinin pençesinden kurtulmayı başaramayacaktır. Kartal/Maltepe'deki TİKKO savaşçıların direnişlerini coşkuyla selamlıyor ve bu hunharca katliamı lanetliyor, aynı zamanda kınıyoruz. Yoldaşlar! Size söz veriyoruz ki halk düşmanları yaptıklarının hesabını er ya da geç ödeyeceklerdir"

Tutuklular suç duyurusunu okuduktan sonra mahkeme salonunda "Kartal Direnişçileri ölümsüzdür!", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!", "Yaşasın Halk Savaşı!", "Ordumuz Katillerin Peşinde!", "Yaşasın Partimiz TKP/ML-TİKKO - TMLGB!" sloganlarını atmaları üzerine jandarma dipçiklerle suç duyurusunda bulunanlara saldırdılar. Daha sonra Gökhan KAYA, Erol ÖZEL ve dava arkadaşları tutuklu buldukları Nevşehir cezaevine götürüldüler.

Yargısız infazlara belli aralıklarla yenileri eklenmektedir.

DEVİRİM ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR!

İsmail AKARÇEŞME ve Nurten DEMİR savundukları düşünceler uğruna gerektiğinde ölmesini bilen, devrimci iki genç insan. Devrimci Sol -Silahlı Devrim Birlikleri üyesi oldukları gerekçesiyle sorgusuz, yargısız 14 Temmuz günü T.C. nin infaz ekiplerince katledildiler.

Anıları mücadelemizde yaşayacak!

BASIN AÇIKLAMASI

İnfazlardan biri de 19-20 Temmuz gecesi Maltepe-Küçükyalı'da gerçekleştirildi. Dört gençcik insan, helikopterler ve büyük silahların kullanıldığı operasyonda katledildiler. Polis, bir kez daha savcının ve hakimnin görevlerinin hepsini üstlendi. Resmi makamlar da övünerek polisin yargısız infazının ne kadar başarılı olduğunu açıkladılar. "Kahraman polisler" in, sırtlarını sıvazladılar. Bir kez daha terörün kökünü kurutacaklarını ifade ettiler. Son dönemde devlet terörü hızlandırılarak estirilmektedir. Örnekleri saymakla bitmez. Biz son birkaçından söz edelim:

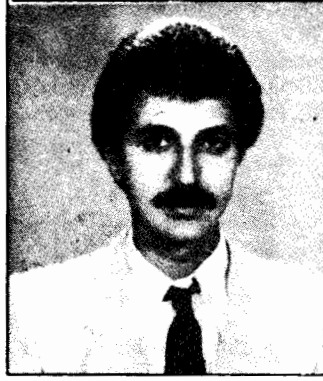
* 19-20 Temmuz gecesi kurşunlanan **Ramazan Ceviz, Emre Bilgin, Nurgüzel Yaşar, Hasan Demir**'in suç işleyip işlemedikleri bile belli değildi. Ama polise göre ölmesi gereken insanlardı. Bu gençlerin, cenaze törenine katılan insanlar bife polisin saldırılarına maruz kaldılar. Karacaahmet mezarlığında yirmidört kişi gözaltına alındı. Polis, cenazelerin törenle kalkmaması için elinden geleni yaptı. Patron-ağa düzeninin sadık bekçisi faşist polis "kahramanlığını" sık sık da işçiler karşısında göstermektedir.

* Kartal'da işten çıkarılan işçiler hakkını aramak istedikleri için polis saldırdı. Ve sekiz işçiyi (biri ağır olmak üzere) yaraladı. Altı işçiyi tutukladı. Tenkisa-ta karşı Kartal'daki sınıf kardeşlerine destek vermek ve beş aydır sonuçsuz kalan toplu sözleşmesi için, isteklerini kamuoyuna duyurmak için Saraç-

hane'de toplanan belediye işçileri de polisin hüşmine uğradı. Polisin saldırısı sonucu onlarca işçi yaralandı, onlarca gözaltına alındı.

Kazlıçeşme ve Tuzla'da deri işçileri sendikalaşma mücadelesinde her gün polis ve jandarma baskısıyla karşılaşmaktadırlar.

Ankara'ya toplu sözleşme hakkını almak için yürüyen kamu çalışanları kent merkezin-

HASAN GÜLÜNAY

de joplarla karşılaşmışlardır.

* **KAYIPLARA BİR YENİSİ DAHA EKLENDİ.**

1960 Erzincan-Kemah doğumlu **Hasan Gülünay**'ın ailesi; Asayiş Şubesine, Terörle Mücadele Şubesine, DGM Başsavcılığı gibi tüm resmi yerlere yaptığı başvurulardan bir sonuç alamadı.

Hasan Gülünay'ın hayatından endişe etmekteyiz.

* Kürdistan'da ise kayıplar, kurşunlamalar, polis, özel tim ve kontgerilla eylemleri günlük yaşamın bir parçası haline gelmiştir.

Bunlar devlet terörünü gösteren yalnızca birkaç örnektir. Burjuvazi ve toprak ağaları ko-kuşmuş düzenlerini kanla terörle ayakta tutmaya çalışmaktadırlar ve bunun için her gün devrimcilerden, demokratlardan, Kürt halkından kurbanlar almaktadırlar. Bu azgın terör karşısında susuldukça terör devam edecektir. Susmak suçu onaylamak, ona katılmak demektir.

Bizler, tüm demokratik kitle kuruluşları, sendika ve diğer mesleki örgütleri; bu ülkenin aydınlarını ve kamuoyunu; ve kendisine insanım diyen herkesi yargısız infazlara, devlet terörüne karşı mücadeleye çağırıyoruz.

—Yargısız, sorgusuz infazlara son!

— Kahrolsun Devlet terörü!

— Faşist katillerden hesap soralım!

**PARTİZAN DERGİSİ,
YENİ DEMOKRATİK
KADIN DERNEĞİ,
DEVRİMCİ
DEMOKRATİK
SENDİKAL BİRLİK
(DDSB),
DERİ İŞ KAZLIÇEŞME
ŞUBESİ, BELEDİYE İŞ
2.NOLU ŞUBÊ
TÜM SAĞLIK-SEN, TÜM
BEL-SEN'li bir grup
kamu emekçisi
TÜM MALİYE-SEN'den
bir grup maliye
emekçisi
TÜM BEL-SEN 6 NÖ'lu
şube
EĞİT-SEN'den kamu
emekçileri**

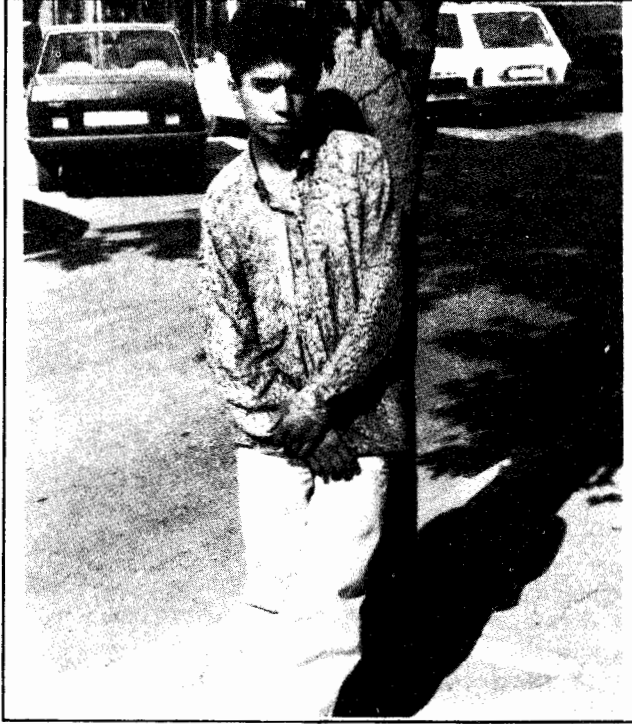

SUSMAK ONAYLAMAKTIR

Yılmaz Cansu, 16 yaşında Siirt'li bir genç. Yılmaz, 30 Haziran gecesi saat 1:00'de Küçükyalı'da çalıştığı birahaneden evine gitmek üzere Tuzla'daki İstanbul Porselen'in önüne geldi. Buradaki köpeklerin bağırması üzerine korkuya kapılan Yılmaz, fabrikadaki bekçilerden yardım istedi. Bekçiler köpekleri kovadılar ve daha sonra Yılmaz'a nereli olduğunu sordular. Siirt'li olduğunu söyleyince dövme yaptılar.

Daha sonraki gelişmeleri Yılmaz şöyle anlattı: "Bekçiler sen Siirt'lisin buraya hırsızlık yapmaya gelmişindir. Şimdi polisi çağıralım da gör dediler ve kulübeden polis karakoluna telefon ettiler. Karakola varır varmaz beni coplamaya başladılar. İki sandalyeyi yan yana getirip koltuk altlarına bırakıp copluyorlar, bir yandan da sen dağa çıkanlardansın değil mi lan? Sen oradaki kayıplardan mısın? gibi sorular soruyorlardı.

İfade vermişsin iki ifade birbirini tutmuyor deyip bir yandan da dövüyorlardı. Oysa ben sadece bir defa ifade vermiştim. Ayrıca, senin yanında biri vardı

o kimdi? diye sordular. İstanbul Porselen'in önünde biri vardı ama tanımıyorum dedim. Fakat fayda etmedi, dövme devam ediyorlardı. Tam iki gün iki gece

karakolda kaldım. 2 Temmuz saat 14:00'de bırakıldım. Kartal Emniyet Amirliğinin hazırladığı Adli Tıp müraعات kağıdında darp edilen tarih 4 Temmuz olarak gösterilmişti. Daha sonra vekilligimi yapan Avukatımla savcılığa başvurarak bu bilinçli yanlışlığı düzelttik. Gözaltında kaldığım süre içerisinde maruz kaldığım işkencelerle ilgili olarak Tuzla Sahil Polis Karakolu ve polisleri hakkında suç duyurusunda bulundum."

Yılmaz Cansu, Küçükyalı'da çalıştığı birahaneden de kovuldu ve şu anda iş arıyor. Bu olay, koalisyon Hükümetinin "şeffaflaşma" ve "demokratikleşme" politikalarının bir sonucu ve estirilen devlet terörünün sadece bir örneği. Halkımız işkenceleri ve katliamları biliyor fakat asıl önemlisi bilmek değil bu tür iğrençliklerin yaşanmaması için çaba sarfetmektir. Sessiz kalmak devletin suçlarına ortak olmaktır.

ÇORLU, HUMANİC AYAKKABI FABRİKASI'NDA GREV

Toplu iş sözleşmeleri çıkmaza giren HUMANİC Ayakkabı Fabrikası çalışanları 6 Temmuz'da greve çıktılar. Ancak daha önce işveren yasadışı bir lokavt kararı alarak fabrikayı kapatmıştı. Lokavt kararından sonra işçiler fabrikayı terketmeyerek, fabrika önünde günlerce direniş gerçekleştirmişlerdi. Şimdi fabrika bahçesinde lokavt pankartı, kapısında ise grev pankartı asılı duruyor. İşçiler ise, fabrikanın önünde çadırlarını kurarak, kararlı bir şekilde grevlerini sürdürüyorlar.

Fabrikada çalışan 300 işçinin tamamı da kadın. Hemen hepsi, son dönemlerde Bulgaristan'dan ülkemize geçeden göçmen kadınlar. İşverenle yaptığımız görüşmeden çıkarken merakla çadırlarına çağırıyorlar bizi. "Size de bizim 10 milyon maaş aldığımızı söyledi mi?" diye soruyorlar. Maaşları brüt 1 milyon 300 bin lira. Ellerine geçen net maaşı ise 750 bin lira. Grevin ilk günü ve hepsi neşe içinde. Kimi dantel yapıyor, kimi paspas örüyor. Bir

bayan "Bu dantelleri satıp, aldığım parayla burada direnmeye devam edeceğim. O gavur sanıyor ki biz bir süre sonra parasız kalıp, kendiliğimizden işten çıkarız. Daha çok bekler o" diyor. Grev gözcüleri ve gençler ise, davul zurna eşliğinde halay çekip, oynuyorlar. Avusturyalı işveren kendisiyle görüşürken bize, "Ben yarın Avusturya'ya gidip işçilerin kapının önünde dans ettiklerini nasıl söylerim. Çok ilkel bir görüntü bu" diyor. Çünkü bu güne kadar fabrikasında böyle bir

direnişte karşılaşmamış. Özellikle çalıştırdığı kadın işçiler, bu güne kadar ne vermişse razı olmuşlar. Ama sendikacı olduktan sonra durum değişmiş. Bir işçi konuşuyor yine: "Biz gelmeden önce bu fabrikada 60 yaşında kadınları çalıştırıyorlardı. Çorlu'nun merkezinde hergün işçi aranıyor ilanları olurdu. Ama muhacir iki usta başının "Yerli işçileri çıkar, göçmen al? Onlar ucuzca çalışıyor" demesiyle yerlileri çıkarıp bizi aldılar. Sanki bizim paraya ihtiyacımız yok. Ev kiralari 500

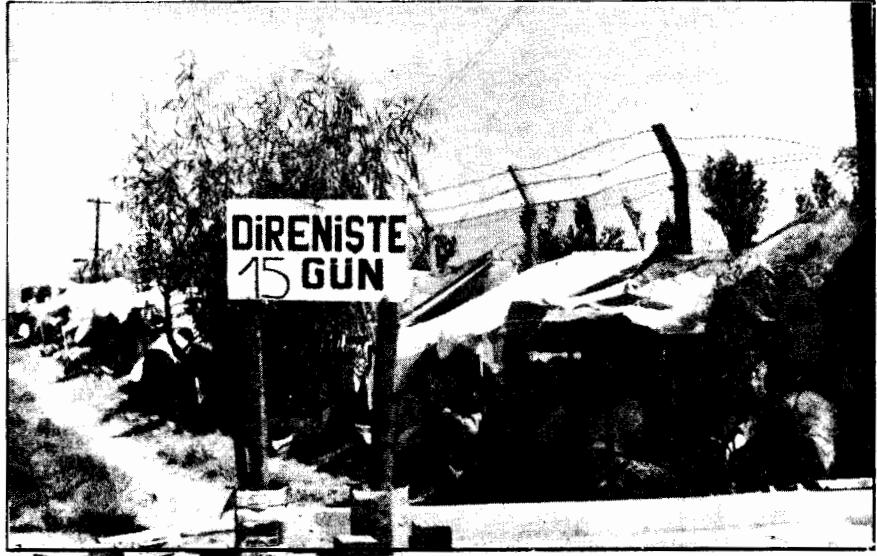
bin 700 bin lira, bizim aylığımız da 750" Bir başka kadın giriyor lafa: "O usta-başları var ya, isimleri İsmail Şentürk, Mehmet Kahraman; Bulgaristan'da gavur yağcılığı yapıyorlardı, burada da gavur yağcılığı yapıyorlar diye yaz. Patron onlara daire aldı, bize baskı yapıyorlar. Muhbirlik yapıyorlar. Her gün hakaret görüyoruz. Patronun bize, kendi topraklarımızda hakaret etmeye ne hakkı var?" diyor derli bir şekilde.

İşveren bu güne kadar, neredeyse karnı tokluğuna çalıştırmış insanları. Sendika gelmeden önce 300-350 bin liraya çalışıyorlarmış. Hiç bir haklarını istemeden vermiyormuş. "İş önlüklerini dahi el çıparak (alkışlayarak), yemek yemeyerek, direnişle aldık" diyorlar. "Neye ihtiyacımız olsa böyle" diyor yaşlı bir teyze, ellerini birbirine vurarak alkış işareti yapıyor. Ayakkabı fabrikasında çalışmalarına rağmen, yılda bir de olsa ayakkabı alma hakları yok. Tamamen ihracata yönelik üretim yapan fabrikada, bir çift ayakkabının fiyatı 1 milyon 200

bin lira. İşveren "size fazla gelir bu ayakkabılar, giyemezsiniz" diyormuş işçilere. Goreteks denilen su geçirmez bir ayakkabı türü yapılırken bin bir özen

Bütün bunları anlatırken, bazen gülüyor bazen de öfkeleniyor işçi kadınlar. Direnişten vazgeçmeye niyetleri yok. Birbirlerine daha bir kenetlenmiş-

yakınlaştırdı. Önceden vardiya değişirken görüldük birbirimizi ama konuşmazdık bile. Sorunlarımız aynı olmasına rağmen birbirimizi tanımıyorduk.

Lokavta karşı direnişte 15 gün, Grevin ilk günü. Fabrikanın çevresine kurdukları çadırlarla ve bitmeyen enerjileriyle direniyor HUMANIC işçileri.

gösteren işveren, işçileri tehdit ederek "dikkat edin bozulmasın. Eğer bir şey olursa maaşınız bile yetmez zararı ödemeye" diyerek tehdit ediyormuş.

ler bu direnişlerle. Birbirini tanımayan vardiyalı işçiler şimdi hepsi bir arada ve böyle tanıştıkları için oldukça mutlular. "Bu direnişler bizi birbirimize

Şimdi hepimiz bir aradayız" diyorlar. Şimdi, 22 Temmuz'da eşleri ve çocukları ile birlikte yapacakları büyük yürüyüş için hazırlanıyorlar.

BURJUVAZİNİN BOY AYNASI BURJUVA BASIN VE SÜPER TAN

Burjuvazi doğası gereği, yaşamını çıkar ilişkileri üzerine inşa eder ve herşeye kâr gözüyle bakar. Her şey daha çok para, daha çok kazanç içindir. Yaşamları; rekabet, en büyük olmak dolayısıyla en iyi ezen ve sömüren olmak çabasından ibarettir. Bunun için ise her yol mübahur. İki yüzlülük, dolandırıcılık hatta aşk ilişkilerini bile o çirkef emellerine hizmet edecek şekilde ve buna uygun kişilerle yaşamaya çalışırlar. Ahlaki çöküntü içindeki bu kesim, her türlü sansasyon ve skandalı reklam aracı olarak kullanmaktan kaçınmaz.

Halkın gözü kulağı olduğunu iddia eden, acak sosyetenin yozluklarını, aşk skan-

dallarını ve düğünlerini günlerce anlatarak "habercilik" anlayışını ortaya koyan burjuva basın da bu para babalarının, holding sahiplerinin gazetesidir sonuçta. Halkın sorunlarından başka, her türlü yalan haberin yer aldığı bu basın, emekçilerin büyük kesiminin gözünde teşhir olmuştur artık.

Özellikle cinselliği kendine değişmez konu edinerek, bu alanda yaptığı her türlü yalan yanlış haberle, ahlak-sızlığın başını çeken Süper Tan gazetesi, son olarak yarışmalarla kadın dağıtarak bu "payenin" hakkını verdiğini gösterdi. Kadının da bir para kazanma aracı olarak görül- düğü bu kokuşmuş düzen- de, "Süper Tan" adındaki ba-

sın nüsvedesi'nin bu uygulaması, yine emekçilerden ve emekten yana olanlardan tepki gördü. Ankara, İstanbul ve İzmir'de çeşitli Kadın Dernekleri ve İnsan Hakları Derneği'nin gösterileriyle bu insanlık dışı uygulama protesto edildi. Emekçi Kadınlar Dayanışma Derneği'nin yayınladığı bir bildiri de şöyle denildi: "Böylesi İnsan ve kadın pazarları oluşturan kokuşmuş, çürümüş sistem ve onun bir parçası olan "Süper Tan" açısından Kadın, bir sömürü ve cinsel eğlence aracıdır. Biz kadınların onurlarını ayaklar altına alan bu tür davranışları şiddetle protesto ediyoruz!

Dün, sözde namus bekçiliği ve genç kızlarımıza be-

karet kontrolü yaptırtan zihniyet, bugün kâr güdüsüyle kadın pazarlamacılığı yapmaktadır. Sözde kendisine "Halkın Sesi" diyen basının biz kadınları aşağılayan böylesi davranışları teşhir etmek her duyarlı birey, kitle örgütü ve basının görevidir"

Ancak bu basın müsvedesi, çağrıldığı protesto gösterilerini "basın" olarak izlemeye gidemediği gibi, protesto eylemlerine sayfalarında yine yalan yanlış yer vererek, protestocuların bu işi para karşılığı yaptıklarını ve eylemlerden sonra halkın arasına karışarak izlerini kaybettirdiklerini yazmaktan da geri durmuyor. Ne diyelim; bir söz vardır, "Kişi kendinden bilir işi".

GÜLLÜBAĞLAR'DA HERGÜN DEPREM VAR ÇOCUKLAR HASTA BİNALAR ÇATLAK...

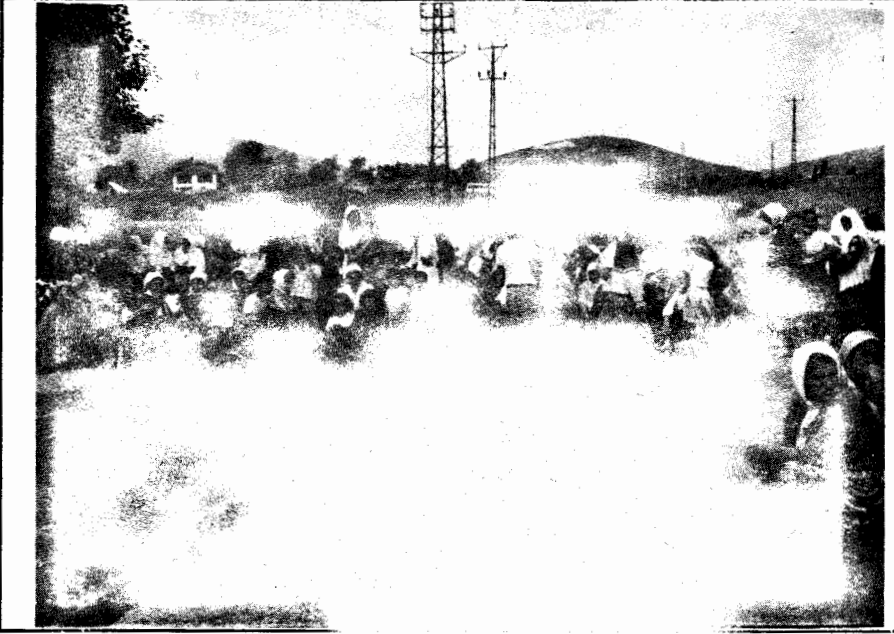
Pendik/Güllübağlar'da kadınlı çocuklu yaklaşık 350 kişi, 11 Temmuz Cumartesi günü daha önce üç kez kapatma kararına karşı faaliyetini devam ettiren Vestaş ve Hastaş mıcır ve kireç üretme şirketinin mahalledeki insanlara ve binalara verdiği zararı protesto etmek amacıyla 3-4 saat taşocaklarına giden toprak yolu keserek oturma eylemi yaptılar. Mahallede oturan insanlar, dinamit patlamalarından hergün deprem yaşadıklarını, kireç üreten ma-

lik üç defa kapatma kararı çıktı ama Hastaş patronunun torpili Ankara'da olduğu için şirket, yasadışı faaliyet yürütüyor" dedi. Kadınlı çocuklu toplanan mahalle halkı polisin engellemelerine rağmen Taşocağının içinden geçerek buraya gelen yolu taşlarla kapatarak kestiler. Bu arada patronun arkadaşı ve Cumhurbaşkanı'nın "özel kalem müdürüyüm" diyen bir kişi mahalle halkının protesto eylemini engellemeye çalıştı. "Ben patronun arkadaşayım

nereye gittiği bilinmiyor. SHP ilçe Başkanının görüşmedeki tavrı röportajdan öteye gitmedi. Zaten mahalleye gelmesi de göstermelikti. Mahalle halkı, görüşmeden sonra yolu üç yerinden kaya parçalarıyla keserek barikat kurdular. Başkomiser "pazartesi gününe kadar çalışmanın duracağını söyledikten sonra karakol polisleriyle birlikte ayrıldı. Bir araya gelen insanlar, topluca çalışmanın durup durmadığını öğrenmek için makinaların olduğu yere gittiler.

Çalışmanın durmadığını görünce işçilere söyleyerek kontakları kapattırdılar. Kontaklar kapandıktan sonra, "Taş ocakları Kapatılsın" diye slogan atan mahalleliler, evlerine gitmek üzere dağıldılar. Pazartesi gününe kadar çalışmalar sürdü.

Güllübağlar halkından yaklaşık 150 kişi 13 Temmuz Pazartesi günü saat onda toplanarak yine şirkete giden yolu, polisin engellemelerine rağmen kapattılar. Ayrıca sabah saatlerinde mahalleden üç kişi gözaltına alındı. Yolu kapatan insanlar, şirket çalışanlarının içeriye girmesini engellediler. Yolda bekleyen mahalleli "taş ocakları kapatılsın", "Arkadaşlarımız serbest bırakılsın" diye slogan attılar. Oturma eylemi sırasında olay yerine kaymakam geldi. Kaymakam geldiğinde, yol kapalı olduğu için arabasından inip yürümek zorunda kaldı. Ve orada bekleyen insanlara selam, bile vermeden doğrudan Hastaşın binasına gitti.

kinanın çıkardığı dumandan çocukların bronşit, zatürre gibi hastalıklara yakalandıklarını söylediler. Mahallede oturan kadınlardan birisi "patlamayla beraber yükselen taşlardan biri bizim binanın çatısını delerek oturduğumuz odaya düştü. Az kalsın çocuğumuzun kafasına çarpıyordu" dedi. Mahalledeki binaların bir çoğunda dinamit patlamalarından dolayı çatlaklar oluşmuş. Ayrıca dinamitlerin etki alanında okul da var.

Mahalle halkının sabah saat dokuzda taşocağının kapısının önünde toplanması üzerine Kartal Emniyet Amirliğini bağlı ekiplerden iki minibüs, sivil otolar ve bir jandarma cemesi geldi. Kartal ekipler amiri, halkla "hakkınız ama yolunuz yanlış" deyince, insanlardan bazıları "biz şimdiye kadar Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı'na kadar birçok defa imzalı dilekçe verdik, üste-

ve sizinle konuşmaya geldim, Cumhurbaşkanı'nın özel kalem müdürüyüm, siz haklısınız ama yasal iş değil bu yaptığımız" dedi. Bu arada SHP ilçe Başkanı da olay yerine geldi. SHP ilçe başkanıyla birlikte Hastaş'ın binasına ortaklarından biriyle konuşmak için gittik. Şirketin ortaklarından biri "Biz buraya evler yapılmadan önce geldik, niye gelip buraya ev yapıyorlar? Başka bir yere yaparlardı. Ben, maden kanununa dayanarak burayı çalıştırıyorum" dedi. Kaç kilo dinamit kullanıldığını sordüğümüzde 10 kilo yanıtını verdi. Fakat mahalleden insanlar 25-30 kiloya kadar dinamit kullanıldığını söylediler.

Yapılan görüşmeden sonra mahalleden insanlar "özel kalem müdürüyüm" diyen adamın soruşturulmasını istediler. Polisler, bu şahsı içerde kahve içerken alarak karakola diye götürdüler. Sözkonsu "şahsın" ne olduğu ve

Bu olay bile kaymakamın kimi temsil ettiğini apaçık gözler önüne seriyordu. Bir saatten fazla içeride kaldıktan sonra binadan çıkan kaymakamın hemen arabasına binmesi mahalle halkı tarafından engellendi. Polisin de zor kullandığı bu esnada sorunlarını anlatmaya çalışan insanlara kaymakam, "sorunlarınız yasal yollarla halledilebilir, bu şekilde birşey halledilmez" dedi. Mahalleden bazıları da "asil yasadışı olan Hastaş ve Vestaşın ortaklarıdır" dediler. Yolu kesen insanlar yaklaşık 10-15 dakika kaymakamın geçmesini engelleyerek "Arkadaşlarımız serbest bırakılsın", "Taşocakları kapatılsın" diye slogan attılar. Gözaltına alınan üç kişi aynı gün (Pazartesi) serbest bırakıldılar.

Taşocaklarının kapatılmasını isteyen Güllübağlar halkı, basından ve kamuoyundan destek bekliyorlar.

YENİ DEMOKRATİK KADIN DERNEĞİ (YDKD) KURULDU

Mayıs ayından beri kuruluş çalışmalarını sürdüren Yeni Demokratik Kadın Derneği 18 Temmuz'da, bu çalışmalarını bitirerek açıldı. Açılış oldukça kit-

kadının kurtuluşu için mücadele ederken, bunu erkeklerden ve mevcut siyasal düzenden bağımsız olarak ele almıyoruz. Kadın sorunu, özünde bir insan

SÜMERBANK ÜZERİNDE OYNANAN OYUNLARIN FATURASI İŞÇİLERE ÇIKARTILIYOR

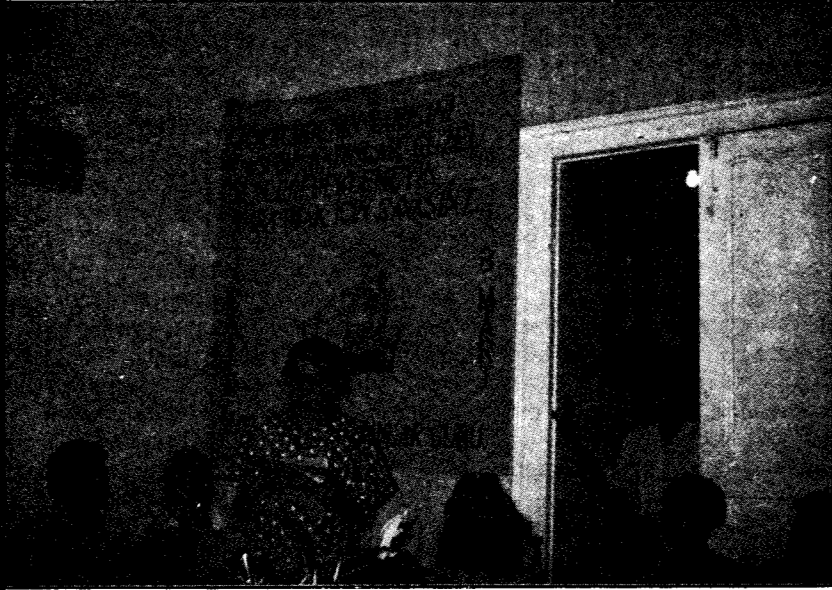
İSTANBUL

Sümerbank Konfeksiyon sanayi feodal, faşist devletinin kuruluşlarından biridir. Bu kuruluş, çalışanları azgınca sömürdüğü yetmiyormuş gibi işçileri hak arama çabasından mahrum bırakmış, hakları için çaba sarfedenlerin işlerine son vermek amacıyla bir dizi oyunlar tezgahlamış ve tezgahlamaktadır.

Sömürü çarkı fabrika özgülünde şöyle çalışıyor. Kamu sektörüne ait Sümerbank Konfeksiyon Sanayi zarar ediyor, bahanesiyle, on yıllardır alınteri döken işçilerin işine son verilip, tazminat ve diğer sosyal hakları gasp edilmek istenmektedir.

Diğer anlamda asıl hedef, kamuya ait kar oranı yüksek olan teşebbüsleri özelleştirmektir. İşverenler bu teşebbüsleri zarar ediyor göstererek VURGUN yapmayı hedeflemektedir. Ayrıca toplu üretimin yoğunlaştığı konfeksiyon sanayi küçük atölyelere dönüştürülmekte, bunlar sendikasızlaştırılmakta, düşük ücret, kalite ve hızlı üretim amaçlanmaktadır, sosyal hakların gaspı körüklenmektedir. Böylece hak aramayan uysal köleler yaratılmak istenmektedir. Bu işletme geçmişte dokuma sanayi olarak üretim yapmaktaydı. Daha sonra konfeksiyon atölyesine çevrilirken yüzlerce işçinin işine son verilmiş yerlerine sosyal haklardan mahrum bırakılan ve asgari ücrete tabi kılımlı işçiler alındı.

Bugün zarar ettiği iddia edilen fabrikada yakın geçmişte kâr ediyor olmasından dolayı genelgeler

GELECEK ELLERİMİZDEDİR!

leşildi. Gün boyunca halk türküleri ve marşlar söylendi.

Dernek Başkanı Hülya Çırak yaptığı açılış konuşmasında; Derneğin kuruluş amacını şöyle açıkladı: "Derneğimiz herşeyden önce, toplumumuzda kadının ikinci sınıf insan olarak görülmesine, cinsiyeti nedeniyle uğradığı baskı, sömürü ve taciz, ekonomik alanda uğradığı baskı ve sömürüye ve kadınlara karşı yönelen her türlü baskıcı tutumlara karşı mücadele etmek amacıyla kurulmuştur. Ancak, bizler

sorunudur. Ancak kadın ve erkeğin omuz omuza vereceği bir mücadele ile bu sorun ortadan kalkacaktır. Bunun yolu da demokrasiden geçer. Biz demokratik bir kadın derneği olarak, ülkemizdeki demokrasi mücadelesinde yerimizi alırken, her türlü demokratik hareketi desteklerken, antidemokratik uygulamaların karşısında sessiz kalmayacağız."

İstanbul Kadıköy'de Sarraf Ali sokakta bulunan Dernek **Demokratim** diyen herkese açık.

yayınlanıyordu. Oysa bugün zarar ediyor gösterilmesindeki kasıt ayan-beyan ortadadır. Yani; ÖZELLEŞTİRME ve VURGUN!

Bundan 1-2 yıl önce fabrikanın genel müdürü başka il'e sürgün edildi. Ankara'dan gelen üst kademeye bir memur misafir görünümüne bürünerek fabrikada oynanan oyunların yakından tanığı olmuştur. İşçilerin sosyal haklarının gaspının yanısıra insan sağlığıyla oynanmaktadır, kalitesiz yemekler çıkmakta, ucuz erzak alınıp bunların gideri yüksek gösterilerek soygun yapılmaktadır. Gün geçtikçe cepleri şişen bürokrat memurlar zevk ve sefa içinde lüks lojmanlarda oturuyorlar. Lüks eğlence yerlerinde eğleniyorlar, lokali, bekçisi, hastanesi, hizmetçisi vb. olması yetmiyormuş gibi üretilen her mal tesliminde büyük miktarda prim alıyorlar. Ayrıca işçiden açık gösterip kendilerine büyük miktarda avanta sağladıkları bilinen bir gerçektir. Çalışıp, sömürülen işçiler, onlara hizmet eden işçiler aç ve çıplak kalan yine işçiler. Oysa çalışmayıp lüks yaşayan, işçilerin alınteri olan paralarla içki masalarında dansöz oynatıp gününü gün eden ise onlar.

Sümerbank kendi mallarını ihaleye vererek, ayrıca dışarıdan vasıfsız işçi getirerek, yemeksiz, sigortasız ve tüm sosyal güvenceden yoksun olarak işçi çalıştırmaktadır. Küçük atölyelere iş dağıtılarak, böylece "bir taşla bir kaç kuş" vurulmaktadır. İşletme yöneticileri işçileri yılanı benzetecek kadar ileri giderek "yılanın başını her kaldırdığında ezeceksin ki hak, mak aramasınlar" diyebilmektedirler. İşçiler yüzde 85 randımına tabi tutulup yüzde 30 prim sistemiyle çalıştırılmaktadır. İşçilerden aynı randımını verip daha çok üretmeleri istenmektedir. Prim olayını tamamen kaldırıp, en ufak hatası olan işçiye; ikaz, pirim kesme, disiplin, 2 veya 3 yevmiye cezası verilmekle kalmayıp ayrıca, psikolojik baskı uygulanmaktadır. Hal böyle iken, sarı sendika (TEKSİF) ağaları koltuklarına gömülerek bu gerçekleri görmezden gelmektedirler. İşçilerin haklarını aramak ve onlara destek olmak yerine işverenin köpekliğini yaparak; işçilerin örgütlenmesini engellemekte, onları denetlemekte, işten çıkarma tehditleriyle korkutmakta, hatta işçilerin işlerine son verebilmektedir.

Tam bir işveren sendikası. İşin

aslına bakılırsa yukarıda dayatılan bu sendika biçiminde işçi, özde burjuva sendikası özelliğini taşımaktadır. İşçilere "siz prim derdindedesiniz" bunları siz hiç düşünmeyin, çalışmanıza bakın, fabrikayı kurtarın, sizden özellikle istediğimiz çok çok çalışmanızdır" derken diğer taraftan işveren ve sendikanın birleşik baskıcı politikası gündeme gelmekte: "Sümerbank para bulamıyor, aylığınız zamanında ödenmeyecek bundan sonra para sıkıntısı çekeceksiniz ve tazminat almadan işten atılacaksınız... vs." gibi tehditleri içeren bir genelge yazılıp dağıtıldı. İşçilere okutmadan zorla imzalatıldı. Amaç işçiler arasında panik yaratıp tazminatsız çıkış yaptırmaktır. İşçilere aşağılayıcı küfürler savurarak; "hayvanlar" vs. diyerek işçinin moralini bozmakta strese sok maktadırlar.

Bu sömürü kurumu da patronağa devleti gibi çöküşe gitmektedir. Kâr etmek, saltanat sürmek hırsıyla işçilerin kanını emen sömürücü asalaklara karşı işçilerin sabrı taşmakta, kini artmaktadır. "Artık yönetilmek istemiyoruz, üreten biziz, yöneten de biz olacağız" diyen işçiler, bu haksızlıklara sessiz kalmayacaklarını belirtiyorlar.

İZMİR BELEDİYE İŞÇİLERİ ÜZERİNDE OYNANMAK İSTENEN OYUNLARI BOZALIM!

Burjuva basın ve TV'nin, toplu sözleşme döneminde belediye işçileri aleyhine yaptıkları asılsız yayınlara karşılık İzmir'den bir belediye işçisinin mektubunu yayınlıyoruz. Sorunlar sadece İzmir belediye işçisinin değil, Türkiye'deki bütün belediye işçilerinin ortak sorunudur.

Son aylarda belediye işçileri için çok şey söylendi, çok şey yazıldı. Ama, gerçekler hiçte öyle söylendiği ve de yazıldığı gibi değildi. Belediye işverenleri amaçlı olarak gerçekleri çarpıttılar, gizlediler. Günlük burjuva gazeteler hemen hergün işçi düşmanlığı yaptı... Büyük puntolarla yazılan "işçiler mezar dahi istedi", "işçiler bir genel müdürden dahi fazla para alıyorlar", "sen-

dikalar belediyeleri iflas ettirmek istiyorlar" gibi palavraları hepimiz gazetelerde okur olduk. Televizyon ve radyo yine aynı ağzı kullandı. Hep işçi düşmanlığı vardı anlatılanlarda.

Burada belediye işverenlerini, gazeteleri, radyo ve televizyonu anlamak mümkün! Çünkü, bu kurum, kuruluş ve yayınlar ömürler boyu hakim sınıfların yanında yer almışlar ve satılık kalemler, paralı bozazanlar olmanın ötesinde birşey yapmamışlardı.

Anlaşılmayan ve yadırganan birşey varsa o da Belediye-İş sendikası ve şubeleri idi.

Gerçekler çarpıtılırken, sahtekarlık ve aldatmacanın her türüne

başvurulurken, aylarca kamuoyu yanıtılırken "tanısını seven", "işçisini seven" hiçbir sendika şubesi ve yöneticisi; ne oluyor be, palavranın bu kadırı da fazladır (!) dahi demedi. Hep suskun kaldılar. Suskun kalmak ise, belediye işverenlerine siz haklısınız sayın belediye işverenleri demektir. Gazetelere, radyo ve televizyon'a sizlerde istediğinizi yazın, anlatın çünkü, yazdıklarınız ve anlattıklarınız gerçekleri ifade ediyor demektir.

İşte, işveren, sendika, gazete, radyo ve televizyon'un el ele verecek işçi düşmanlığı yapmasının en güzel örneği buydu.

Bilinmesi ve kafalara kazınması gereken bazı gerçekler var: Dünya-

nın hiçbir ülkesinde, hiçbir dönem ezilenler, kendisini ezenlere karşı dişe diş, başa baş mücadele vermeden hiç bir hak ve özgürlük elde edememişlerdir... Tarih, zalimlerin zulmüne karşı mücadele ve başkaldırıyla doludur.

Haklarımızı ve özgürlüğümüzü ancak kendimiz elde edebiliriz. Satılmış sendika ve sendikacıların, gazete, radyo ve televizyon'un çürük barikatları ise, günü ve zamanı geldiğinde birer birer ama mutlaka yıkılacaktır. İşçinin gücü, halkın gücü, birliği, örgütlülüğü ve kendi davasını sahiplenmesi o solucanları tarihin çöplüğüne mutlaka gönderecektir.

Türkiye'deki durumu ise hepimiz biliyoruz. Fazla gerilere gitmeye gerek yok, Cumhuriyet tarihine kabaca da olsa bir göz attığımızda, nice zorlu mücadelelerle elde edilen hakların, önce tek parti döneminde, daha sonraları da her on yılda bir gelen cuntalarla nasıl gaspedildiğini açıkça görebiliriz.

Hakim sınıflar örgütlü bir güçtür. Parlamentosuyla, ordusuyla, polisiyle, mahkemeleriyle, eğitim sistemiyle, sahte sendikalarla sürekli aldatarak ve terör estirerek bizleri hem susturmaya hemde örgütlenmemizi engellemeye çalışıyorlar... Yegane amaçları karlarına kar katmaktır. Bize üç kuruş fazla para vermeleri, bir nebzecek özgürlük tanımaları tabii ki bu leş kargalarının işine gelmeyecektir.

İşlerine gelmediği anda ise, demagoji, sindirme ve geriletme taktiğine başvuracaklardır. İşte İZMİR'deki BELEDİYE İŞÇİLERİ üzerinde oynanmaya çalışılan oyun ve tezgahlar bu mantığın ürünüdür.

Aylardır belediye işçilerine saldırılıyor. Doğru olmayan açıklamalar yapıyor. Gazeteler, radyo ve televizyon işverenlerin ağzıyla yalan, yanlış şeyler yazıyor ve anlatıyor. İşçinin 10 milyon lira aylık ücret istemesi büyük bir yalandır. İşçinin istediği 4 milyon civarında aylıktır. Belediye işverenleri işçisine 4 milyon lira aylığı vermemek için abartılı ve gerçek dışı rakamlarla kamuoyunu yanıltmaya çalışıyor.

İşçinin, sözleşmesinde zeytin, peynir ve mezar gibi şeyler istemesi doğrudur. İşçi bunları istemiştir.

Daha doğrusu istemek zorunda bırakılmıştır. Sefalet ücretiyle çalıştırılan işçiden tabii bunları bekleyeceğiz... Dünyanın hiçbir ülkesinde, bu türden istekler, işçinin talepleri arasında yoksa ve bizim işçimiz bunu istiyorsa, aksayan ve yürümeyen birşeyler var demektir.

Türkiye işçisi açtır. Çöpünü toplayan, asfaltını yapan, elektrik direklerini diken, İzmir şehrinin her türlü sorununa nasırlı ellerle ve yorgun bedenlerle koşturan bu işçiler, zeytin ve peynire muhtaçtır. Eline ortalama olarak, 1.200 bin ile 1.800 bin lira geçen bir işçi zeytin ve peynir almamaktadır. Ölüsünü gömemektedir. Ölüsünü gömemeyen, ölüsünü gömemeyeceğini düşünen bir işçinin mezar istemesi kadar doğal bir şey yoktur.

İşçinin, zeytin, peynir ve mezar istediğini yazan ve söyleyenler, demagoji yapmayı bir kenara bırakıp, bu insanların neden zeytin, peynir ve mezar istediğine kafa yormalıdır.

Herşeyin güllük gülistanlık olduğu söylenen bir ülkede, o ülkenin işçileri, zeytin, peynir ve mezar istiyorsa, bundan işçiler değil, o ülkenin yöneticileri utansın. Suçlu işçiler değil, bu durumu yaratanlardır.

"Paramız yok, belediyenin kasaları bomboş" diyen belediye işverenlerinin nerelere, ne türden paralar harcadıklarına bir göz atın, biraz araştırın. Yok denilen o paraların kimlerin cebine nasıl aktığını göreceksiniz. Boş denilen o kasaların kimler tarafından ve nasıl boşaltıldığını anlayacaksınız. Para çok, ama işçiyi gelince yok. Kasalar belki boş ama boşaltan işçiler değil.

İşçi, düşmanlarının aldatmacalarına kanmayın. Bugün işçiler için yalan söyleyenler, yarın sizin için de söyleyeceklerdir. İşçilere güç verin, işçilerin haklı olduğunun propagandasını yapın. İşverenleri, basını, radyo ve televizyonu teşhir edin... Halkın bir parçası olan işçiler İzmir halkını seviyor, her türlü hizmete hazır, bunu bilin.

İŞÇİ ARKADAŞ,

Sendikan seni aldatıyor. Sorunlarına sahip çıkıyor. aylardır radyo, televizyon ve gazetelerde yer alan "işçi mezar istedi", "işçi zeytin

istedi", "işçi peynir istedi", "işçi 10 milyon aylık istedi" gibi demagojilere karşı sessiz kalması bunun en açık göstergesidir.

Genel kurullarda, masabaşlarında, meydanlarda nutuk atan, sınıf sendikacılığından dem vuran, bedel ödeyerek buralara geldiğinden bahsedilen şube başkanları neredeler? Kimin yanındalar?

Sözleşme tartışmaları sürüyor. Sürdürülüyor ama, işçi kendisini ilgilendiren sözleşmenin hangi aşamada olduğunu bilmiyor. Çünkü, şube başkanı, yöneticileri ve işyeri temsilcileri işçiyi bilgi verme gereğini dahi duymuyor.

İşçiler birer birer, yüzer yüzer, elliler elliler işten atılıyor. 600 kişi daha atıldı atılacak... Ne yaptı bu sendikalar? Hangi mücadeleyi yürüttü?

İZSU'dan 2000 civarında, ES-HOT'dan 500 civarında, TANSAS'ta bir o kadar işçi atıldı, 600 kişinin ise isim listeleri hazır. Ama, satılık sendika ve şube başkanlarından ses yok.

Zorla, tehditle fazla mesai yaptırıyor işveren, ücretini ise, ya ödemiyor ya da aylar sonrası ancak ödeniyor, sendikadan ses çıkmıyor. Pazar ve bayramlarda çalışmaya zorlanıyorsun ve sonuçta işini kaybetmemek için çalışıyorsun ama, ya mesai ücretin hiç ödenmiyor ya da pazar ve bayramda çalıştığın için hafta arası izinli sayılıyorsun, sendikadan ses çıkmıyor.

Sürgünden sürgüne gönderiliyorsun, peşi peşine tehditlere uğruyorsun sendikadan ses yok. 15 dakika işe geç geldiğin için bir günlük yevmiyen kesiliyor, seni köle gibi çalıştırıyor, sendikadan ses yok. Başındaki çavuş seni horluyor, sana küfrediyor, seni köle gibi çalıştırıyor ama sendikadan ses yok.

İşveren ya da işveren temsilcisi özveride bulunmanı ve ücretsiz fazla mesai yapmanı istiyor, çalışmazsan işten atarım ya da kadronu vermem tehdidinde bulunuyor, sendikadan ses yok.

Aylarca aylığın ödenmiyor, ikramiyen ödenmiyor, sosyal hakların kuşa çevriliyor, sendikadan ses yok.

Belediyeler, birçok birimini özelleştirip şirketlere dönüştürüyor

MEMUR ADANA'DA DA "TOPLU SÖZLEŞME" DİYOR

ve böylece ya kapı dışarı edilmenin ya da 600-700 bin lira aylıkla çalıştırılmanın koşulları yaratılıyor, sendikadan ses yok.

İşçisine sendikal bilinç vermeden, işçisinin hiçbir hakkını savunmayan ve alamayan bir sendikadan ve şube yöneticilerinden hiçbir şey beklememek gerekir.

Önümüzdeki günlerde başlatılacağı söylenen eylemlilik sürecinde de, geçmişi belli olan bu sendikayı ve şube yöneticilerini göreceğiz. Pasif bir, iki eylemle (onu da yaparlarsa) ve düşük miktarla sözleşmeleri bitirecek ve sonuçta da "oh be, dünya varmış" diyerek, bu "beladan" kurtulmuş olacaklardır.

Her fırsatta bu sahte ve satılmış sendikacıardan ve şube yöneticilerinden hesap sorun. Herşeyi açık yüzlerine bağırarak söyleyin. İşyerlerine gelmeyen, köşe bucak kaçan şube yöneticilerini inlerinde siz bulun. Gruplar halinde şubelere gidin, sorun ve problemlerinizi yılmadan defalarca anlatın, birşeyler yapmaya zorlayın. Hala "adam" olmaya niyetli değilse, onları, çörekledikleri şube yönetimlerinden almaya ve uzaklaştırmaya çalışın.

EN ÖNEMLİSİ DE, kendi aramızda birliği, beraberliği sağlayalım. Sendika ve şube yönetimlerine biz işçiler gelelim. İşyeri temsilcileri olalım. Kararlı tutarlı ve haklarımızı savunan işçi DOSTU ve İŞÇİ ÖNDERLERİ'nin etrafında kenetlenelim. Başka çıkış yolu yoktur.

İŞÇİ ARKADAŞ, HALKIMIZ, Zulümkarlar, her dönem, her türlü hileye başvuracaklardır. Amaçları, yoksulları daha da daha da sefalete sürüklemek ve baskı altında tutmaktır. Baskının, sömürünün, zulmün hüküm sürdüğü bir ülkede, birlik ve beraberliği sağlayarak, örgütlenerek mücadele etmenin ötesinde kurtuluş yolu yoktur. İşyerlerinde, tarlada, fabrikada, okulda, hayatın her alanında örgütlenelim. Sorun ve problemlerimizi çözmeyen yollarını arayalım. Oynanmaya çalışılan oyunları boşa çıkartalım.

Herşeyi üreten bizler, herşeyin en güzeline layıkız. Hiç birşey üretmeyen asalakların bizi yönetmesine, ezmesine, hor görmesine, aç bırakmasına mücadele etmeyelim. Üreten biziz, yöneten de biz olalım.

16-22 Haziran tarihleri arasında Ankara'ya yürüyen kamu emekçileri, Temmuz zamlarının belirlenmesinde kendilerine de söz hakkı verilmesi için, "sadaka değil toplu sözleşme istiyoruz" Hükümetin grevsiz sendika hakkı tanıma hazırlıklarına "Devlet, devlet güdümülü sendikaya hayır" gibi sloganlar atarak coşkulu mitinglerinden sonra eylemlerimizi ülkenin dört bir yanında değişik şekillerde sürdüreceğiz diyerek mevzilerine dönen memurlar zaman zaman mevzi savaşı zaman zaman cepheden saldırıyı andıran eylemler gerçekleştirdiler.

Ankara yürüyüşünün ardından 8 Temmuz günü Adana'da Eğitim-Sen Adana şubesinde bir araya gelen kamu çalışanları sendika ve oda platformuna bağlı 24 kuruluş adına basın açıklaması yapan TMMOB ADANA sekreteri basın açıklamasında şunları söyledi. "Bundan önceki basın açıklamalarımızda belirttiğimiz gibi bu açıklamamızda da tekrarlıyoruz: Kurtuluşumuzun hükümetin iki dudağı arasından çıkan katasayı artışlarıyla değil, ancak ve ancak grevli toplu sözleşmeli sendika ile sağlanacağını bilincindeyiz. İnsanca yaşamamızın bedeli olacak grevli, toplu sözleşmeli sendika için verdiğimiz mücadele bundan sonra da çeşitli meşru eylem biçimleri ile devam edecektir.

9 Temmuz günü Tüm Belsen'e bağlı, Seyhan, Yüreğir, Anakent ve ASKİ'de çalışan memurlar Yüreğir belediyesi önünde bir araya gelerek, yaptıkları basın açıklaması ile "Grevli toplu sözleşmeli sendika" hakkı için bir buçuk saatlik "hak direnişine" başladılar. Belediye önünden belediyenin bahçesine kadar "Yaşasın örgütlü mücadelemiz, yaşasın sınıf sendikacılığı" gibi slogan ve dövizlerle yürüdüler. Belediyenin bahçesinde halaylar çekip sloganlar atarak saat 5'e kadar toplu ve disiplinli bir şekilde eylemlerini sürdüren memurlar saat 5'de eylemlerini sona erdirdiler.

15 Temmuz günü Tüm-Bel-Sen ve Tüm Sağlık-Sen genel merkezlerinin aldığı bir günlük iş bırakma eylemine Tüm Bel-Sen'li 300 kadar memur katıldı. Memurlar Anakent Belediyesi yanında bulunan parkta toplanarak, davul zurna ile eylemlerini başlattılar. Tüm Bel-Sen Adana şube

başkanı Murat Yücesu'nun okuduğu basın açıklamasından sonra, "İşçi memur elele genel greve", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz." gibi sloganlar atarak halaya duran memurlar eylemlerini coşkulu bir şekilde sürdürdüler.

Tüm Ray Sen'e üye, Adana, Mersin, Ulukışla, ve Toprakalede çalışan 520 memur saat 8:00-12 arası yarım günlük iş bırakma eylemi yaptılar. tüm Ray Sen Adana şubesine bağlı 250 memur istasyonda toplanarak yarım günlük iş bırakma eylemini başlattılar. "Toplu sözleşme hakkımız grev silahımız", "Yaşasın memurların birliği", "İşçi memur elele genel greve" gibi sloganlar atarak ve dövizler taşıyarak eylemlerini sona erdirdiler.

Tüm Sağlık Sen'e üye yaklaşık üç yüz memur Balcılı hastahanesi önünde toplanarak hastahane girişine "Bu iş yerinde gerv var" pankartının asılmasıyla eylem başladı. Bir kaç memur da "Grev gözcüsü" gömleği giydi. Bu arada jandarmanın, üzerinden "Grev gözcüsü" gömleğini bulunan hemşirenin "grev gözcüsü" gömleğini çıkarmak istemesi, sağlık emekçileri ve orada bulunan halkın tepkisi ile karşılandı. Bu tepki karşısında jandarma geri çekilmek zorunda kaldı. Sağlık emekçilerinin eylemi çeşitli sloganlar ve hastahane gelen halkın yoğun desteği ile iki saat kadar sürdü. Diğer kuruluşlardaki memurlar da yemek boykotları, vizite eylemleri ve değişik sürelerde iş bırakma eylemleri ile Tüm Sağlık Sen ve Tüm Bel Sen'in eylemlerine destek oldular.

Defterdarlık önünde toplanan 1000 civarında memur 16 Temmuz günü çevik kuvvetin birgün önceden önlem almasına rağmen "İşçi memur elele genel greve" "Sadaka değil Toplu sözleşme istiyoruz" "Devlet güdümülü sendikaya hayır", Yaşasın sınıf sendikacılığı" gibi sloganlarla ve dövizlerle bodrolarını yaktıktan sonra Kuru köprüye doğru yürüyüşe geçtiler. Yürüyüş boyunca çeşitli sloganlar atan memurlar çevrede toplanan halkın büyük sempatisini ve desteğini aldı. Memurlar 200-300 metre kadar yürüdükten sonra polislin engellemesi sonucu alkışla protesto ederek dağıldılar.

TEMMUZ AYI MEMUR EYLEMLİLİKLERİ AÇISINDAN OLDUKÇA YOĞUN GEÇTİ

Ankara'da Kamu Çalışanları Platformunun Düzenlediği Bordro Yakma, Toplu Vizite, Bir Günlük İş Bırakma Ve Miting Gibi Eylem Biçimleriyle Dopdolu Bir Temmuz Yaşandı.

15 Temmuz 1992. kamu çalışanları Platformu, toplu sözleşmeli grev hakkı, son memur zammının protesto edilmesi ve İLO sözleşmelerinin hayata geçirilmesini sağlamak amacıyla 15 Temmuz'da tüm Türkiye çapında memur sendikalarının örgütlü olduğu iş yerlerinde "1 günlük işi bırakma" eylemi düzenledi. Ankara'da ağırlıklı olarak Tüm-Bel-sen, Tüm-Sağlık-Sen, Yapı-Yol-Sen, Tüm-Maliye-Sen'li memurların eylemleri etkili oldu.

Kamu çalışanları platformuna gözlemci olarak katılan Yapı Yol Sen'e bağlı memurların çabasıyla bine yakın memurun iş bırakma eylemi yaptığı, Karayolları Genel Müdürlüğünde tüm çalışanlar siyah giysilere bürünmüştü. Nedenini sorduğumuzda maaş gününü kara gün ilan ettiklerini söylediler. Kara yolları memurları "Temmuz zammını fazla bulan hükümet üyelerine yardım" için hazırladıkları kumbaraya da temsili olarak para attılar. Ego Genel Müdürlüğü binası önünde de 800'e yakın işçi ve memur toplanmıştı. Tüm-Bel-Sen Ego temsilciliğinden Abdullah Soner'in yaptığı konuşma sık sık sloganlarla kesildi. Altındağ Belediyesi'nin önünde de coşkulu bir memur kitlesi vardı. Cenaze işlerine bakan bölüm dışında tam bir katılım olduğu Altındağ Belediyesinde 700-800 kadar memur halaylar ve sloganların eksik olmadığı gösteri düzenlediler.

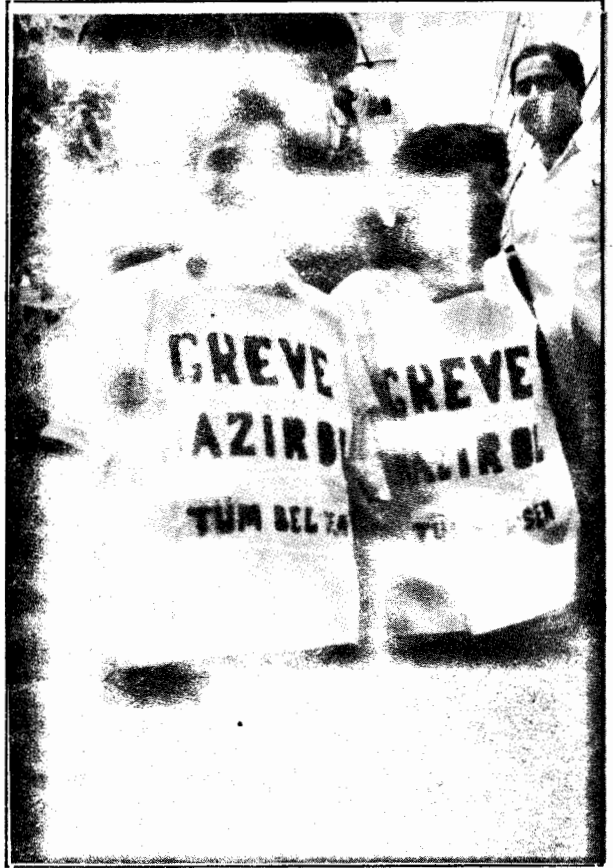
Büyükşehir Belediyesi Fenişleri Müdürlüğünde 600-700 memur iş bıraktı. Eyleme yüzde 100'e yakın bir katılım gerçekleşti. İşçilerin de eyleme destek verdiği ASKİ Genel Müdürlüğünde ise 1000'e yakın ve yüzde 70 katılım vardı. Toptancı hali ve park ve Bahçeler müdürlüğünde de benzer etkinlikler yapıldı. Eylemlilik sonucu Ankara Belediye Başkanı Karayalçın dahil birçok üst bürokrat maaşlarını bir günlüğüne alamadılar.

Hacettepe Hastanesi önünde toplanan Tüm-Sağlık-Sen'li memurlar da pankartları, sloganları ve halaylarıyla eylemliliğe aktif olarak katıldılar. Çoğunluğunu Doktor Sami ulus, A.Ü.

Tıp Fakültesi Hastanesi, Hacettepe Numune, Yüksek ihtisas ve Onkoloji Hastanelerinin oluşturduğu sağlık çalışanları daha sonra Ankara Hastanesine dek yürüyüp, oradaki görevci memurlarla birleştiler. Bu arada Ankara tabibler odası da yayınladığı bir bildiri ile tabipleri yarım saat iş bırakma eylemine çağırdı. Çankaya Belediyesi önünde de, benzer bir eylemlilik oldu.

Saat 12.00 sularında kamu çalışanları platformunun düzenlediği ve yaklaşık 10.000'e yakın memurun katıldığı fiili miting başladı. Memur Sendikalarının pankart ve dövizleriyle yerlerini aldığı mitingte, "Yüzde 30 zama yüzde 30 iş", "Sadaka değil, toplu sözleşme", "Yaşasın Tüm emekçilerin sendikal mücadelesi", "Yaşasın iş ekmek özgürlük", "İşçi memur elele genel greve", "Devlet güdümü" sendikaya hayır", "maaş birbucuk aç kaldı çoluk çocuk" gibi pankartlar da göze çarpıyordu. Miting sırasında "yaşasın hak direnişimiz", "Vur vur inlesin hükümet dinlesin", "hükümet toplu sözleşme masasına", "Sözleşme hakkımız", "Üreten biziz yöneten de biz olacağız", "Yaşasın iş ekmek özgürlük mücadelemiz" gibi sloganlar atıldı. Memurların "Greve Hazır ol", yazılı gömlekler giydiği miting boyunca Kamu çalışanları platformuna üye çeşitli sendikaların temsilcileri konuşmalar yaptılar. Tarım iş genel merkezinde açlık grevi yapan işçiler adına söz alan bir işçi de "işçileri satan sanı sendikaları protesto etmek

için açlık grevinde olduklarını" açıkladı. Konuşmalarda genel olarak "Hükümetin, memurların sendikal haklarını vermeye yanaşmaması eleştirildi.

Hükümetin kamu çalışanlarını oyalmaya çalışmak dışında hiçbir somut adım atmadığı vurgulandı ve son memur zamları protesto edildi. 1.600.000 Kamu çalışanının kaderinin hükümetçe belirlenmesinin kabul edilemeyeceği belirtildi. Polisin müdahale etmediği miting olaysız sona erdi.

16 Temmuz. TÜM MALİYE-SEN, Maliye Bakanlığı önünde bir eylem düzenledi. sendika temsilcisi Hasan yağız'ın konuşmasının ardından kitle pankartlar eşliğinde sloganlar atarak meclise dek yürüdü. 600-700 kadar maliye memurunun katıldığı eylem Dikmen caddesi girişinde sona erdi.

İŞÇİ SINIFINA ÖRNEK BİR DİRENİŞ: KARTAL BELEDİYE İŞÇİLERİ

İSTANBUL

Kartal işçilerinin direnişi sürerken Bükü'nün işçi düşmanlığı artarak devam ediyor. 17 Temmuz Cuma günü açlık grevi yapan işçilere destek vermek için Kartal Belediye Fen İşleri'nden Kartal'a yürümek isteyen yaklaşık 300-400 işçiye polis saldırdı. Saat 14:00'de bir araya gelen belediye işçilerin, kortej oluşturarak garajın kapısına doğru yönelmesiyle polis barikat kurarak işçilerin önünü kesti. Pankartlarını açan belediye işçileri burada beklerken "İşçiyi Haklıyız Kazanacağız", "Bükü İstifa", "Kartal İşçisi Yalnız Değildir" sloganlarını sürekli atıyorlardı. Yaklaşık iki saat süren bu beklemeden sonra işçilerin yürümek istemesi üzerine polis, işçilere saldırmaya başladı. Polisleri geri püskürten işçiler, daha sonra garajın içine gelerek kamyonlarla kapının önüne barikat kurdular. Polisin saldırısı sonucu 30'a yakın işçi yaralandı. Yarası ağır olan 6 belediye işçisi hastaneye kaldırıldı. Bu işçilerden 5'i gözaltına alınırken, Kemal Kaya isimli işçi beyin travması geçirdi. Kemal Kaya'nın kayıp olduğu belirtildi. Ayrıca kemal Kaya'nın yarasının kurşun yarısı olduğu şüpheleri var. Polisin geri püskürtülmesinden sonra yaklaşık 350-400 çevik kuvvet polisi olay yerine geldi. Bu arada Kartal halkından bir topluluk da "Kartal İşçisi Yalnız Değildir" sloganlarıyla belediye işçisine destek amacıyla buraya geldiler. Belediye işçileri saat dokuz buçuğa kadar garajdan çıkmadılar. Bu saate kadar polis iki kez "dağın" anonsu yaptı. İşçiler, buna yanıt olarak polis çekilmeden dağılmayacaklarını belirttiler. Polis saldırısından sonra olay yerine gelen SHP İstanbul Milletvekili Ercan Karakaş, işçilerle bir süre evlerine gitmeleri için konuştu. Ercan Karakaş "özelleştirmenin üzerinde ciddi olarak duracağız. Ayrıca işten atılan işçilere iş güvencesi veriyorum" dedi.

Şube yönetiminden ve komiteden

işçiler, polisin uzaklaşması gerektiğini söylediler. Çevik kuvvetin kapının önünden aşağıdaki dörtyola gitmesinden sonra işçiler garajdan çıkmaya başladılar. Çıkış esnasında işçilerin çoğunu yakınları ve arkadaşları karşıladılar.

Bu gelişmelerden sonra Kartal halkı ve işçiler Kartal Belediye işçilerini yalnız bırakmadılar. 18 Temmuz Cumartesi ve 19 Temmuz pazar günü destek ziyaretleri yapıldı. 18 Temmuz'da Devrimci Demokratik Sendikal Birlik (DDSB) saat 14'te açlık grevcilerine destek ziyaretinde bulundu. Açlık grevcileriyle birlikte halayların çekildiği ziyaret çokkulu geçti. Ziyaretin sonucunda DDSB adına bir kişi konuşma yaptı. Konuşmasında; "Devrimci Demokratik Sendikal Birlik olarak Kartal Belediye işçilerini sonuna kadar destekliyoruz, bu haklı mücadelede işverene ve işçi sınıfının mücadelesine engel olan sendika ağalarına karşı birlikte mücadele edersek ancak o zaman kazanılır. Bükü de bu kararlı mü-

Temmuz salı günü İstanbul Büyükşehir Belediyesi önünde toplanan 2000-2500 civarında işçi, memur ve öğrenci, Taksim'de bulunan SHP il binasına yürümek istedi. Çevik polisin Büyükşehir Belediye binası çevresinde ve protesto eden topluluğun yürüyeceği yol üzerinde adeta etten bir duvar oluşturması üzerine, topluluk bulunduğu yerde oturarak, yürümek istediklerini, aksi halde buldukları yerden ayrılmayacaklarını söylediler. Polisin ve kitlenin uzun süre bekleyişinden sonra, sendikacılar insanlara dağılmalarnı ve kendi olanaklarıyla SHP il binasına gitmelerini söylediler. Kararlı topluluk, bu öneriyi büyük bir öfke duyarak, "kahrolsun sendika ağaları, işçiler burada sendika nerede?, Kartal işçisi yalnız değildir" sloganlarını attılar ve dağılmadılar. Bir süre daha bekleyen topluluk, ani bir hareketlenmeyle Belediye-İş Genel Merkez binasına doğru yöneldi. Polisin engelleme çabalarına rağmen yoluna devam eden

cadele karşısınca savrulup gidecektir" açıklamalarını yaptı. Bu arada "Kahrolsun Sendika Ağaları", "İşçilerin Katili patron ağa devleti", "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız", "Kartal İşçisi Yalnız Değildir" sloganları atıldı. Daha sonra DDSB'li memurlar, işçiler direnişçi işçilere başarılar dileyerek oradan ayrıldılar.

Belediye İş Genel Merkezini Protesto:

Kartal Belediye işçilerine yapılan polis saldırısını protesto etmek ve atılan işçilere destek vermek amacıyla 21

öfkeli topluluk sendika merkezine vardığında sloganları ve konuşmaları ile san sendikacıları ve sendika ağalarını protesto ederek aynı şekilde geri döndü ve Taksim'e gitmeye çalıştı. Polis dağılmayacağını anlaşıldığı protestocu topluluğa saldırarak rastgele lövmeye ve gözaltına almaya başladı. Aralarında Gerçek dergisi ve Yeni Ülke gazetesi muhabirlerinin de bulunduğu, 50'nin üzerinde insan gözaltına alındı. Oradan ayrılan ve Taksim'e gidebilen 100'e yakın belediye işçisi de SHP il binasını ertesi güne kadar işgal ederek, SHP'li belediye başkanlarını protesto ettiler.

Öte yandan, 3 Temmuz günü Kartal belediyesinde yasal grev kararını asarken Kartal Belediye Başkanı SHP'li M. ali Bükü'nün saldırısına uğrayan ve 7 Temmuz'da da yine aynı belediye başkanı tarafından tutuklatılan Belediye-İş Anadolu yakası Şube Başkanı Hüseyin Acar, 21 Temmuz'da çıkarıldığı ilk duruşmada serbest bırakıldı.

Devrimci Hareket'e Seviyesiz Saldırıyla Birlikte Açıklanan ABDULLAH ÖCALAN'IN "YENİ DEVRİM SÜRECİ" NEDİR?

MİLLİYETÇİLİKTEN ENTERNASYONALİZME
DÖNÜŞ MÜ?
MİLLİYETÇİ-DEVİRİMCİLİĞİN REFORMCULUĞA
İNDİRGENMİŞ HAYAL KIRIKLIĞI MI?

PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan'ın Serxwebun'un Şubat 1992 Tarihli 122 Sayısında Yayınlanan "TÜRKİYE SOLU'NA YÖNELİK ELEŞTİRİSEL DEĞERLENDİRME VE TÜM DEVİRİMCİLERE ÇAĞRI" ve "TÜRKİYE'DE YENİ BİR DEVİRİMCİ SÜREÇ BAŞLARKEN SOL'UN DURUMU VE GÖREVLER" Başlıklı Yazısının Eleştirisidir...

PKK önderliği, geçmişten beri devrimci hareket ve tek tek devrimci örgütlere ve onların kadrolarına karşı çalاکalem konuşmayı ve yazmayı çok sevmektedir. Ne yazık ki bu tutum artık herkeste "alışma" yarattı ve kimse hoşgörünün de ötesinde aldırıyor. O da çalاکalemciliği çalankalemciliğe dönüştürdü ve akıl almaz, uyduruk, gerçekten ve bilimsellikten yoksun sahte bir tarih oluşturmaya ve yazmaya başladı. "Bağlılık" gereği PKK yayınlarından başka pek yayın okumayan taraftarlar da bu sahte tarihle eğitilmekte ve yanılmaktadır. Gerçekte devrimci saflarda eleştiri silahı doğru ve etkili kullanılmadığı zaman böyle ahlaki sorunlar yaratanlar nesnel yaşama ortamı bulmaktadır. Elbette ağır baskı altında bulunan bir ulusun haklı isyanını öne çıkardığı ve isyanın içinde büyük özverilerle kendini feda eden insanlara sahip bulunması da bu aldırma-zlık rehabetini artırıyor. Ama bu yanlış bir düşüncedir ve en başta o ulusun haklı direnişinin lehinde bir durum sayılamaz. Son derece gerekli ve devrimci bir silah bu gerekçelerle bir tarafa bırakılamaz. İtiraf etmeliyiz ki, bu görevimizi biz de yeterince yerine getirmediğimiz. En başta sınırsız bir ahlaki yozlaşma ve hareketin iyi nitelikli insanlarını öğütüp devrimci ruhunu öldürdüğü için zararlıdır.

Üstelik bu kez Türkiye'de belli bir durumun "önüne geçmek", "üstüne yürümek" ve "yeni bir devrim süreci başlatmak" iddiasıyla "40 küsur örgüte rakip parti" kurma kararı alındığı için, bu girişimi, hem kendi stratejilerindeki önemli bir değişikliği kamufle etmek ve hem de kurulacak partiye geçerli bir gerekçe oluşturmak için, devrimci harekete yönelik saldırı dozu ve inkarcılık büsbütün azdırılmakta ve sanırım şimdiye kadarki en yüksek noktasına ulaşılmaktadır. Ayrıca bu telaş içinde araştırmadan ve nesnel bilgiden yoksun, teorik derinlik taşımayan ve hiçbir bilimsel ölçüye vurulamayan bir teori bulma amacıyla da en çok bu yazıda karşı karşıya gelmekteyiz ve mutlaka eleştirilmesi ve teşhir edilmesi gerekiyordu.

Kısacası Kürt ulusunun haklı isyanının içinde, hatta başında yer alan ve bu nedenle de ciddiye aldığımız bir partiyi, çok kötü bir düzeye çıkardığı hatalarının ciddi sonuçlarını düşünerek, onun pek benimsemekten hoşlanmadığı ve ama gerekli olan üslupla (dostça) eleştirme ve uyarma gereği duyduk. Okuyucunun yazıyı bu anlayışla izlemesini algılamasını isteriz.

Türk egemen sınıflarının yarattığı "bahar sendromu" çerçevesinde, bir yığın gizemli fısıltılar dolaşıyordu: "PKK, Newroz'da ayaklanma planlıyor." Buna karşılık devlet de, hummalı bir hazırlık içinde; iletişim araçları vasıtasıyla perde arkasının tehditkar fısıltı-

larını yayınlıyor, girişilecek bir kitle kırımına hazırlık yapıyordu. Sonra, Newroz'un öngünlerinde dış gıcırtiları iyice yoğunlaştı ve fısıltılar gerçek bir biçim almaya başladı. Kürdistan'a şimdiye kadar görülmemiş ölçüde asker ve polis sevkıyatı başladı. Bu arada birçok memur ve diğer devlet görevlileri telaş içinde bölgeden ailelerini çıkarmaya başladılar. Bütün bunlar günlük haberler olarak gazete manşetlerinden inmedi. Aslında devletin bu hummalı faaliyeti sadece iç siyaset düzeyi ile sınırlı değildir, dış cephede ve diplomasi alanında da hareketi ezmek için yoğun bir çaba göze çarpmaktaydı, milliyetçi hareketin çeşitli Ortadoğu ülkelerindeki kamplarına karşı kapatma veya askeri bir hareket üzerinde planlar yapılıyordu, harekate karşı oluşacak uluslararası insancıl tepkileri bastırmak veya her zaman olduğu gibi çeşitli emperyalist gurupların duruma kendi lehinde müdahalesine karşı yoğun bir diplomatik faaliyet yürütülüyordu.

İşte böyle bir hava içinde PKK cephesinden duruma açıklık getiren Serxwebun'un ilgili sayısı yayınlandı. Burada bütün taktiklerini açıklayan "on tez"den ibaret "ayaklanma" planı açıkça ilan ediliyordu. Demek ki aylardır süren fısıltılar doğrudur! Doğrusu karşı devrimin her türlü önlemine olanak veren böyle kabadayiane "ayaklanma" planı görül-müş şey değildi. Nitekim, belki daha coşkulu bir kitle katılımıyla geçecek olan Newroz, daha sınırlı bir alanda ve daha az kitle katılımıyla devletin bir çok provakatif eylem ve kitle kırımına uygun bir duruma dönüştü. Bu anlamda Newroz'un oldukça "olaylı" geçtiği ve bütün dünyanın ilgisini çektiği doğrudur. Olaylardan sonra yayınlanan Yeni Ülke gazetesi, "devlet provakasyonu"ndan söz etti ve haklı olarak; bu bir ayaklanmaysa, nasıl olur da bir tek güvenlik görevlisinin burnu kanamaz diye sordu. Ama bu gerçek saptamaya karşılık, PKK'nın bir ayaklanma planladığı da gerçektir. Demek ki böyle bir "ayaklanma" planı ancak devletin zalimane planlarına olanak veriyor ve başka da fazla bir işe yaramıyor. Bu önceden belliydi ve Proleter Öncü devletin bunu bahane eden girişimlerine dikkati çekti. PKK bunu uyarı saymalıydı. Fakat bu yazımızın amacı bu değildir, bu ayaklanma teorisinin eleştirisi ayrı bir yazı konusudur. Bundan çok daha ilginç ve vahim olan şey, aynı sayıda "Türkiye devrimci hareketinin eleştirisi" ve "çağrı" adı altında, Öncü'yü de başat hedefler arasına alan saldırı yazısıdır. Büyük bir işe girişme iddiasında olan ve mazlum bir ulus adına konuştuğunu söyleyen bir partinin, en hafif deyişle bu ulusun özgürlük hareketinin dostu ve en güvenilir müttefikleri olan Türkiye devrimci hareketi içindeki kimi siyasi örgütleri ve Öncü'yü seviyesiz biçimde karalama gereksinimi duyması ilginç ve anlamlıdır. Bunun yanı sıra, aynı yazıda "Marksizim" adına ileri sürülen birçok saçma sapan teori denemesini de eleştirmek gerekiyor. Bu tutum ve tezlerin eleştirisi, yalnız haksız bir sataşmaya yanıt verme amacımıza dayanmıyor, bütün ezilenlere ve bu arada Kürt ulusuna karşı duyduğumuz sorumluluğun gereğidir. Gerçekten öteden beri zaman zaman şiddete de varan PKK'nın bu olumsuz anlayışı en başta Kürt ulusal özgürlük mücadelesine zarar vermektedir.

"ELEŞTİRİ" Mİ, ELEŞTİRİ YÖNTEMİNİ İSTİSMAR EDEN SEVİYESİZ BİR SALDIRI MI?

Eleştiri ile saldırıyı birbirine karıştırmamak gerekir. Eleştiri, kendimize ve dostlarımıza karşı uyguladığımız bir uyarı ve düzeltme yöntemidir ve gerçekten devrimci hareketin sağlıklı yürümesi ve menzile güven içinde varması için son derece gerekli ve vazgeçilmezdir. Saldırı, düşmana uyguladığımız bir yöntemdir. Bu iki farklı temel iyi korunduğu zaman, bazen gerekli olan en sert eleştiri bile en küçük bir incinme ve yaralanmaya yolaçmaz, hatta eleştirilende sıcak bir sevgi ve dostça güven uyandırır; çünkü eleştirilen bilir ki, eleştirinin şiddeti bizim hatamızdan bizim için duyduğu endişenin şiddetinden ileri geliyor. Bunun gibi, düşmana yönelttiğimiz en yumuşak saldırı bile onu şaşkına çevirmeye, azdırmaya yetebilir. Bir şeyin eleştirisi olup olmadığını, bizim için taşınan bir endişeye mi yoksa düşmanca bir duyguya mı dayandığını anlamak zor değildir. Dost, acı da olsa "gerçeği" söyler ve eleştirileri nesnel, gerçeğin çığlığını yansıtır. Ama düşmanca saldırı için gerçeği bilmek gereklidir. Fakat onu söylemek şart ve gerekli değildir, tersine gerçeği çarpıtarak, gizleyerek, düşmana karşı yıkıcı bir hale sokmak gereklidir. PKK liderliğinin yaptığı hiç te birincisine benzemiyor. Yergiyi, kendi örgütü lehinde birşeyler yontmak ve siyasal çıkar amacıyla başkalarını karalayıp aşağılarken kendini övmek ve

göklere çıkarmak ve bunu hasmane diyaloglarda kullanılabilir en çirkin söz ve tanımlamalarla yapmak dostça bir eleştiri sayılabilir mi? "Lümpen topluluk", "klan örgütü", "mezheplerden daha kötü"ler, "çatapatçılar", "hırsızlar", "kabadayı", "gaspçı", "istismarçı", "istisnalar dışında", "genel olarak iğrenç yaşam peşinde" kiler, "egemen ideolojinin etkisi altında biçimlenme", "toplumun önünde engel olma", "objektif olarak gericiliğe hizmet etme" ve "gericilik" ve daha bir sürü ipe sapa gelmez ve ağıza alınmaz sözler, dostça bir eleştirinin termolojisinde yer alabilir mi? Bütün bunlar bir "yanlışlık" sonucu yazılan şeyler değil, hemen her paragrafta hasetli biçimde tekrar tekrar vurgulanmıştır. Yazının ana özelliğini belirleyen bu küfür ve aşağılama siyasi bir eleştiri sayılabilir mi? Yazının temel içeriğini oluşturan üç öğeden diğer ikisi de, gerçeğin olabildiğine çarpıtılması ve inkar ile kendinin kibirlince övgüsüdür. Gerçekten hem PKK'nın gerçeği ve hem de onun dışındaki gerçek ve devrimci hareketin tarihi, bu kendine narsistçe övgüye uygun olarak hayret verici bir biçimde değiştirilmiş ve çarpıtılmıştır. Kendini bugün dünya devrimci hareketinin merkezine oturtmakla kalmıyor, nerdeyse ülkedeki devrimci hareketin tarihini de kendisinden başlatıyor ve gerçeği, gerçeğin gözüne baka baka son derece kaba ve ilkel bir uyanıklıkla değiştiriyor, bencilliğin arsız disiplini altında her şeyi ters, başaşağı, aldatıcı ve uyduruk bir düzen içine sokuyor. (Bunlara, yeri geldikçe değineceğiz.) Böyle bir durumda, uyarı ve düzeltme amacı güden bir eleştiri zaten mümkün olamaz. Bütün bunları söyledikten sonra, aslında kötü bir amacımız yoktur "başka hiçbir yöne çekistirme-gerekir" demek, nasıl inandırıcı olabilir?

PKK'nın bu tutumu, öteden beri devam edegelen bir şeydir. Ne yazık ki PKK, olumlu şeylerin yanısıra Türkiye devrimci hareketinden daha çok olumsuz şeyler öğrenmiş ve taklit etmiştir. Aslında liderliği zaten bu küçük burjuva hareketlerin eğitim ve alışkanlığıyla yetişmiş ve bunları dolaysız bir nesnellikle PKK'ya taşımıştır. Dolayısıyla PKK liderliği devrimci harekete egemen olan küçük burjuva devrimciliğinin bütün hastalıklarını taşıyor. Bunlar öteden beri bilinen belli başlı hastalıklardır: kaba kibir ve kendini beğenmişlik, bilgiçlik ve ukalalık, devrimci hareketin itibarlı olgularına özel mülkiyet duygusuyla yaklaşmak, doğruların yerine kendi teori sefilliğini yüceltmek, başkalarının olumlu şeylerini kutlamak ve benimsemek yerine, onlara kıskançlık duygusuyla yaklaşmak ve düşmanca kara çalmak, kendisi hakkında, güçlü her şeye muktedir hayalci bir imaj yaratmak ve kendi gerçeğini aşırı derecede abartmak, zahmetli çaba ve araştırma yerine birine bakıp tümünü eleştirmek ve toptancı mantığı ile iyi öğelerle kötü

öğeleri birbirine katıp karıştırarak yüksek perdeden ahkam kesmek ve derinlikten ve sorumluluktan yoksun eleştiriler yürütmek, kendi boyuna bakmaksızın herkese akıl vermeye kalkışmak, eleştiri yerine "fark atma" ve "mat etme" düşüncesi, olumlu eylemleri karşısında çocukça böbürlenmek ve erken zafer sarhoşluğu, kitlelerin coşkulu eylemi ve desteği karşısında kendinden geçmek, burnundan kıl aldırılmamak, dayanışma yerine hegemonyasını kaba ve sekte biçimde dayatmak, tersi durumda ise tam bir hayal kırıklığı ve moral bozukluğu içinde çöküntü, devrimci hareket içinde şiddete varan kabalık ve sekteizm, kendi içinde aşırı liberalizmle aşırı diktatöryal yönetim şeklini yanyana küçük burjuva liderlik imajına uygun olarak kullanmak... ve sonuç olarak, devrim karşısında kendi kendisini paylaşılmaz sözde aşırı "sorumluluk" motifleriyle donatıp gerçekte onun adına sonsuz bir sorumsuzluk tutumuna girmek. Bunlar, geçmişten beri küçük burjuva devrimciliğinin onulmaz hastalıklarıydı ve hemen hepsi fazlasıyla bugün PKK tarafından sürdürülmektedir. Herşeye özel mülkiyet hırsıyla yaklaşmak, küçük üretimin ayakları

Büyük bir işe girişme iddiasında olan ve mazlum bir ulus adına konuştuğunu söyleyen bir partinin, en hafif deyişle bu ulusun özgürlük hareketinin dostu ve en güvenilir müttefiki olan Türkiye devrimci hareketi içindeki kimi siyasi örgütleri ve Öncü'yü seviyesiz biçimde karalama gereksinimi duyması ilginç ve anlamlıdır. Bunun yanı sıra, aynı yazıda "Marksizim" adına ileri sürülen birçok saçma sapan teori denemesini de eleştirmek gerekiyor. Bu tutum ve tezlerin eleştirisi, yalnız haksız bir sataşmaya yanıt verme amacımıza dayanmıyor, bütün ezilenlere ve bu arada Kürt ulusuna karşı duyduğumuz sorumluluğun gereğidir.

yere basmaz hayalcılığı tezcanlılığı, endişe ve heyecanı bütün politikalarını tepeden tırnağa kuşatıp belirlemektedir.

Aslında egemen ulus kesiminden gelme küçük burjuva devrimcilerinin, biraz kibirli ve "kabadayı"ca bir hava taşıması, her zaman egemen ulus şovenizmi ile lekeli olması nedeniyle anlaşılır bir durumdur. Fakat, tamamen mazlum ve alçak gönüllü ezilen bir ulustan gelme küçük burjuva devrimcilerinin üstelik bunu daha kaba bir biçimde yapması anlaşılabilir bir şeydir. Özgürlükleri için gerekli olan şey, her devrimci hareketi ve bunların iyi kötü bütün devrimci girişimlerini baltalamak değil, kollamak ve onlar için iyi duygular beslemektir. PKK liderliği, alçak gönüllü bir ulusun devrimcilerinden çok, "büyük ulus" şovenistleri gibi davranıyor. Geçmişte, "Ajanlaşmış kurum ve yapılar", "devletin denetiminde örgütler" ve daha başka gerçek dışı tanımlamalarla devrimci saflarda açık bir kargaşaya katkıda bulundu; bunu bir alışkanlık haline getirme eğilimi taşıyor. Eğer tarihten ve deneyim dolu olgulardan dersler çıkartmak gerekirse, herhalde devrimci saflarda yaşanan en acı olaylar, en dikkate değer dersler buradadır. Devrimci saflarda ki ters ilişkiler ve bunların şiddet ve kıyıcılığa uzanıp giden seyrinin devrimci harekete ne kadar zarar verdiğini PKK'da dahil sözde herkes kabul ediyor. Herkes kendi dışındaki küçümsedi; sonunda ortak bir küçümseme ortaya çıktı. Çünkü, kitleler için sizin kendiniz için ne söylediğiniz değil, başkalarının sizler için ne söylediği önemlidir; böylece birinci öznelerin söylediklerini sıfır, ikincilerinkini ise gerçek kabul edersek, sonuç şudur: devrimci hareket kendini ciddiye almıyor ve küçümsüyor! O halde başkaları neden onu ciddiye alsınlar? Ki zaten karşı devrim sürekli devrimcilerin ciddi olmadıklarını, ortalığı bulandırmaktan başka ciddi projilerinin bulunmadığını, kişisel istekler peşindeki maceraperestler olduğunu hergün propaganda edip duruyor. Buna hareket içine şiddeti taşıma gerçeği de eklendiği zaman, kitleler yalnızca kendisinin tehlike alanında hissetmez, ayrıca söylenen bütün olumsuz tanımlamalara da inanmaya başlar ve saflar yavaş yavaş seyrekleşmeye, direniş alanları ıssız olmaya başlar; ve bu boşluğu gericiliğin binbir çeşidi doldurur. Bunun dışsal bir saldırıdan daha etkili olduğunu deneyimle gören karşı devrim, bu yüzden hareketin saflarında ajan ve provakatorler vasıtasıyla karışıklık çıkartmaya özel bir önem vermektedir ve zaten kendileri de bunu "başarılı" bir şey olarak kaydediyor ve bugün daha ağırlıkla uyguluyorlar. Nitekim MİT ve Kontrgerilla yönetici ve uzmanları bunu açıkça kamuoyuna açıklamaktan kaçınmadılar. O halde geçmişten dersler çıkartmak nerede kaldı? Bir şeyi bilmek önemli değil, kendi iç düzenimizde ve düşüncelerimizde buna uygun nasıl bir değişiklik yaptığımız önemlidir. PKK liderliği, eleştiriyi ile saldırı farkını; bu ikisinin nitelik farkını kavramamıştır ve düzeltmemiştir, her nasılsa eleştiriyi saldırı tarzında yürütmekten hoşlanmaktadır. Ama sorun bir kez böyle ele alındığı andan itibaren, bunun mantuksal sürecinin hangi vahim noktalara uzanıp gittiğini çok yakın deneyimlerle biliyoruz.

Herşeyden önce bu eleştiriler nominal değildir, yani kendiliğinden ifade ettikleri şeylerden çok başka amaçlar güdüyorlar. Yani söylenenlere değil amaca baktığımız zaman çok farklı şeylerle karşılaşırız. Bu durumda zaten ne dürüstlük aranabilir ve dolayısıyla ne de bilimsel nesnellik beklenebilir. PKK liderliği eskiden beri bu "kurnazlığa" başvuruyor. Sözgelisi, bir amaca ulaşmak istiyorsa, sizden açıkça dostça bir yardımlaşma ve dayanışma talep etmez; ya kendi amacı yönünde sözüm ona sizi çocukça 'kışkırtma' kurnazlığına başvurur veya gerekiyorsa sizinle dayanışmanın hiçbir önduygusuna sahip olmaksızın pragmatik flörtlere başlar ve ortak bir hareket halinde, dayanışma sınırlarını kendi lehinde çok kötü biçimde zorlar ve dayanışmanın bütün kuralsal temelini ve güvenini yok eder. Ya da yeni bir parti kuruyorsa kendisine "rakip" saydığı örgütleri kitlelerin gözünden düşürme işine girer ve bunun için ahlaki hiç bir kaygı taşımaksızın saldırır. Niye? Çünkü sözde öyle demese de sizi "devrimci" görmüyor, sadece yararlanılır nesnelere, yeni yetme burjuva kurnazlığa kanmaya hazır aptallar sanıyor.

PKK, uzun süredir, eleştiriyi adı altında devrimci harekete karşı gelişi güzel sözler sarfediyor ve hemen hemen bütün örgütlere saldırı yöntemiyle sataşiyor. Öncü'ye karşı da, hem temelsiz eleştiriler yöneltti ve hem de çizgimizi ve tarihsel konumumuzu bütün nesnel gerçeğe karşın ters gösterme ve inkar yolunu seçti. Örneğin, "Mevcut sol, büyük çoğunlukla, egemen ideolojinin denetimi ve ana özellikleri altında biçimlenmiştir" iddiası gibi. Gerçi burada bir "çoğunluk"tan söz ediliyor, ama genel olarak hiç bir istis-

na belirtmeden birçok yazılarında genelleme yoluyla Öncü'yü de buna dahil etmektedirler. Bunu defalarca eleştirip uyardık. Öncü'nün Kemalizmin, "egemen ideolojinin denetimi ve ana özellikleri altında biçimlenmesi" şöyle dursun, onu bütün geleneksel tabu ve imajlarını yıkan, yerle bir eden ve PKK liderlerinin de daha Kemalizmi "devrimci" gördüğü sırada (aslında hala da bu konuda tereddütlüdürler), onun faşist olduğunu açıklayan ve teşhir eden ve PKK liderleri de dahil, bir dizi küçük burjuva dar kafalılığı ile uğraşmak durumunda kalan Öncü'dür. Bunu bilmeyen yoktur. PKK daha "ideolojik bir gurup"ken, önderlerinin elinden düşmeyen Öncü broşürlerinden, İbrahim Kaypakka-ya'nın görüşlerinden öğrendikleri ve akıllarında kalanın bu kadar ters anlaşılması mı olmalıydı? Bu aynı zamanda "devlete karşı tutum" almanın da en köklü ve keskin şekli değil mi? Devletin resmi ideolojisine karşı sallantılı ve mütereddit bir durumda bulununlar ona karşı nasıl öğretici bir tutum alabilirler? Şimdi bir ulus (Kürtler) devletin uzun süredir süren biktırıcı ve vahşi baskısı karşısında isyan ediyor. Bu isyan Kürdistan'da herşeyi değiştirip dönüştürüyor, devrimcileştiriyor, ya da ezip öğütüp geçiyor. Bu isyan olmasa PKK'da dahil milliyetçi hareketin çapı ne teorik, ne de siyasi ve pratik anlamda birşey değildir. Çünkü bu isyan, aynı zamanda, ulusal baskıya karşı ulusal tepki biçiminde ortaya çıkmakta ve ulusçu öğeleri besleyip canlandırmaktadır. Kürt ulusunun bu herşeyi devrimcileştirilen isyanı her türlü övgüye değerdir ve PKK'da ona katıldığı yardımcı olduğu ölçüde bu övgüyü hak eder, ama bu isyandan habersiz, bunun kendisi tarafından örgütlenip yaratıldığını iddia ederse ve bundan kibirlice böbürlenmeye ve ihtilalci tutumlarıyla asla erişemeyeceği kimseleri hırpalamak için kullanmaya kalkışırsa, kendi varlığına hayat veren bir isyanı kötüye kullanmış olur. Elbette isyan PKK'nın herhangi bir eyleminden çok önce başlamıştı; zindanda başlamıştı, köyde başlamıştı, sokakta başlamıştı. Bu isyanları örgütleyip yönetmek şöyle dursun, çoğu ile PKK'nın teması bile yoktu. PKK'nın Ağustos eylemi belki esas olarak şuna yolaçtı: bu eylemden sonra, PKK ile hiç bir ilişkisi ve teması olmadığı halde ve hatta geçmişte onlarla çatışmaları bile söz konusu olduğu halde isyan eden birçok insan kendisini onlardan hissetmiş ve onlar adına eylemde bulunmaya başlamıştır. Bu, her dönem karşılaşılan bir olaydır. 12 Mart öncesinde ve sırasında, Deniz'lerin ve Mahir'lerin popülaritesine kendini kaptıran birçok genç devrimci, onların örgütleriyle hiç bir teması olmaksızın kendisini onlardan hissediyor ve onlar adına eylemde bulunuyordu. 12 Mart döneminde Dersim'de örgütlenebilen tek gençlik hareketi İbrahim KAYPAKKAYA ve arkadaşları tarafından örgütlendiği halde, gençler kayaların üzerine, duvarlara Deniz Gezmiş'in ismini yazıyorlardı. Halk her dönem kendi isyanına ve isyanının biçimine uygun olarak kahramanlar yaratır ve simgeleştirir; bunları yaygın biçimde tanıdığı kimselerden seçer ve aslında kendi isyanını karakterize eder. Halk isyanını öne çıkardığı kimseler ve örgütler, bunun değerini ve halkın ruh halini iyi anlamalı ve değerlendirmelidir, onu kendi lehinde zorlayıp küçük düşürmemelidirler. Kürt ulusu baskı ve zulüm altındadır. Kürt ulusal hareketini demokratik devrimimizin en önemli itici kuvvetlerinden biri yapan da budur. Tarihten bolca biliriz ki, her halk isyanı şu veya bu nitelikte bir önderlik biçimini ve önderleri öne çıkarır; böyle bir öne çıkma ayrıcalığı anlamsız olmamakla birlikte, salt bu olgu, sözkonusu önderliklerin ve önderlerin doğru yapıklarını ve düşündüklerini kanıtlamaz. Örneğin, 1960'larda küçük burjuva radikalizmi ve "bağımsız, demokratik Türkiye" özlemi THKP/C vs. gibi örgüt ve liderlikleri öne çıkardı ve bunlar, o dönemlerde bugünkü PKK'dan daha az ilgi çekmiyorlardı. O kadar ki, PKK'nın kuruluşuna önderlik edenler de bunlara sempati duyuyorlardı ve içinde yer almaktaydılar, ama biz bunların yanlış düşündüğünü o zaman da söylüyorduk ve bu doğrudur. Fakat bunlar 12 Mart'tan sonra da en çok kitleleri sürükleyen kesimlerdi. Yine doğaldır ki, bir ulusal başkaldırı ulusçu öğelere ve liderlere eğilim ve sempati duyar. Ama besbelli ki "ulus orjinine" dayalı önderlik çağımızda halkı kurtuluşa götürme karakterine sahip değil; doğru ve kararlı bir önderlik sınıf "orjinine" dayanan önderliklerdir. Nitekim, "ulusal orjin"den hareket eden PKK böyle davranmaya devam ettiği sürece hareketin geleceği üzerindeki belirsizlikler ve endişeler devam eder. Aslında Kürt ulusunun tamamen bir kader birliği içinde bulunduğu Türkiye devrimci hareketi ve emekçi sınıfları ve devrimci örgütlerine karşı PKK'nın taktığı bu tutum, işte bu belirsizlik ve endişeyi nesnel kılan bir şeydir. Kitleler, önderlerinin yanlış yaptığını ancak deneyimleriyle anlayarak onları terkederek; bu bilinci edin-

medikleri zaman boyunca, varolan yanlış önderliği yığınsal bir heyecanla ve büyük bir fedakarlık ruhu ve samimiyetle desteklemeye devam edebilirler. PKK, Kürt ulusunun özgürlüğünü içtenlikle istiyorsa -Ki buna inanıyoruz-, bu gerçeği asla aklından çıkartmamalı, kibir ve kendini beğenmişliğin zararlı kuruntusu içinde kendinden geçmemelidir. Aşırı örgüt öznelçiliği ve bencilliği ile gerçeği inkar edip kendi lehinde çarpıtarak yenden düzenleyen, araştırmadan konuşan ve yazan önderlik biçimine düşmemelidir.

AŞIRI ÖRGÜT ÖZNELCİLİĞİNE BUNDAN DAHA ÇARPICI KANIT OLUR MU? "YENİ DEVRİM SÜRECİNİ BAŞLATMAK" ve "STRATEJİK YENİLGİ" NE DEMEKTİR?

Burada yalnız aşırı öznelci bir tutum sergilenmiyor, ayrıca, derinlikten yoksun ve bilimsel olmayan bir teori ve düşünce biçimi vardır. Bütün bir "yetmiş yıllık" devrimci hareket içinde yer alan bütün siyasal örgütleri "yenilmiş" kabul etmek ve **"bu kesinlikle stratejik yenilgidir"** demek ne demektir?

Buradaki tahlilden yoksun toptancı mantığı bir yana bırakalım. Devrimi gerçekleştirmek, bunda yeterince başarılı olmamak "yenilgi" sayılabilir mi? Önce bunu bilimsel olarak sorgulamak gerekir. Herhangi bir devrimci hareket bir işe girişebilir, bunu çeşitli objektif ve subjektif nedenlerle başaramayabilir. Ama yenilmeyebilir de; geri çekilip yeni saldırılara hazırlanabilir. Oysa "yenilgi" farklıdır; herhangi bir toplumsal eyleme girişilirken, durum devrimci hareketin aleyhine olur ve düşman hareketi ezerek mücadele alanından uzaklaştırır; bu yenilgidir. Ama bu halde bile, yenilen kuvvetlerin içinden yeni direnişçi, dövüşken bilinç ve ögeler oluşur ve yenilgiyi yengiye doğru sürüklemeye başlayabilir; bunu "strateji"de bir değişiklik yapmadan gerçekleştirebilir. Yani yenilmemiş, doğru bir strateji yürürlükteyken birkaç kez taktik yenilgi ve başarısızlıklara uğrayabiliriz. Bir taraftan, devrimci hareketin bir bütün olarak "aslında bir stratejik hedefe yönelmediğini" söyleyeceksin, öte yanda "yenilgi"den, hatta "kesinlikle stratejik yenilgi"den söz edeceksin. Bu saçmadır. Bir eylemde bulunmayan neden yenilsin? Yenilgi ve yengi, bir kavga olduğu zaman sözkonusudur, bir kavga yoksa bunlardan sözedilemez. Tabii ki Türkiye öteden beri bu sınıf kavgalarının içinde çalkalanıyor. İnkara ne gerek var. Bugün Kürdistan'da olanlara benzer bir yığın olay var: Reformist ve revizyonist akımların da içinde yer aldığı sayısız fabrika, okul ve toprak işgali, sayısız kitle gösterisi, hatta yerel çapta ayaklanmalar var. "Kanlı Pazar" olayı, "6. Filo"ya karşı bir dizi direniş, "Kanlı 1 Mayıs" 1968 yılında Tunceli'de "Pir Sultan oyunu" nedeniyle olan şey, gösteriden de öte bir ayaklanmaydı, 15-16 Haziran olayı yerel çapta bir işçi ayaklanmasından başka neydi? 1975'teki Kocamustafapaşa olayı militan bir kitle gösterisi değil miydi? Maraş, Çorum, Erzincan, Sivas

Ama besbelli ki "ulus orjinine" dayalı önderlik çağımızda halkı kurtuluşa götürme karakterine sahip değil; doğru ve kararlı bir önderlik sınıf "orjinine" dayanan önderliklerdir. Nitekim, "ulusal orjin"den hareket eden PKK böyle davranmaya devam ettiği sürece hareketin geleceği üzerindeki belirsizlikler ve endişeler devam eder. Aslında Kürt ulusunun tamamen bir kader birliği içinde bulunduğu Türkiye devrimci hareketi ve emekçi sınıfları ve devrimci örgütlerine karşı PKK'nın takındığı bu tutum, işte bu belirsizlik ve endişeyi nesnel kılan bir şeydir. Kitleler, önderlerinin yanlış yaptığını ancak deneyimleriyle anlayarak onları terkederler; bu bilinci edinmedikleri zaman boyunca, varolan yanlış önderliği yığınsal bir heyecanla ve büyük bir fedakarlık ruhu ve samimiyetle desteklemeye devam edebilirler.

katliamları ve katliam girişimleri devrimci hareketin direnişleriyle püskürtülmedi mi? Bütün bunlar, şimdiki Cizre, Diyarbakır vb. yerlerdeki kitle hareketleri karşısında yok sayılacak kadar çok mu önemsizdir? Ve devrimci hareketin bir kitle gösterisi, bir fabrika işgali ve bilmem ne gibi şeyleri bile yapmadığı bunlar gibi sayısız gerçek karşısında ne anlam ifade eder? Ezilen Kürt insanı, öteden beri Türkiye devrimci hareketinin içinde ve nesnel olarak ondan ve bütün halklardan öğreniyor, öğrendiklerini uyguluyor ve kendi deneyimleriyle ona katkıda bulunuyor. Gerçek böyledir ve böyle koymak gerekir. Bu gerçeği tersyüz etmek, Kürt ulusunun bugünkü direnişine bakarak ondan kendi teorisinin lehinde sonuçlar çıkarma hesabıyla geçmişi tümünden unutmak, çeşitli milliyetlerden Türkiye emekçilerinin dövüşkenliğini, kan ve can pahasına yazılmış ve muazzam deneyimler kazandırmış devrimci tarihine dudak bükme, yoksaymak ve küçük göstermek kime ne kazandırabilir?

Elbette Türkiye devrimci hareketinde (yenilgiler daha çok olmakla birlikte) yengiler de var yenilgiler de. Ama "stratejik yenilgi" iddiası doğru değil ve tamamen farklı bir olaydır. Şimdi devrimden kaçan bütün titrek politikacılar bu sava sarılıyorlar: "Stratejimiz yanlıştı,

yenildik", diyerek "yeni" stratejiler aramaya koyuluyorlar. Çoğu da on para etmez "yeni strateji" pislğinde boğuluyor. Hatta bazıları sosyalizmin stratejik yenilgisinden ve ondan vazgeçme, burjuva "sivil toplumcu", "katılımcı demokrasi"si ile yetinme sonucuna vardılar. Bunları PKK liderliği de biliyor. O zaman herkese ilkokul öğretmeni edasıyla akıl vermek yerine sarfettiği sözlere daha çok dikkat etmesi gerekmez mi? Türkiye'de başından beri saflaşmayı önemli ölçüde belirleyen iki farklı devrim stratejisi izlenmektedir; "sosyalist" ve Demokratik halk devrimi" stratejileri. O halde hangisinin "yenilgisinden" söz ediliyor. "Yenilmiş stratejiyi" bir tarafa bırakıp yeni stratejiler peşine düşenler, ilginçtir ki farklı iki stratejiyi terk ederek gelip burada birleşiyorlar. Yani aslında devrimi terk ediyorlar. Bu tür davranışları Türkiye devrimci hareketinin her aşamasında izlemek mümkündür. Peki devrimci bir eylem içinde olan PKK'nın da bunlara pirim vermesi nerden kaynaklanıyor olmalı?

Strateji, belli bir iktisadi toplumun niteliğine ve bu niteliğin yürürlükte olduğu süreçte, toplumun yaşamına giren ve onu tepeden tırnağa etkileyen (işgal vs. gibi) büyük olguların gelişmesi dışında değişikliğe uğramaz; bir devrim sürecinde onlarca kez taktik değişiklik olabildiği halde, strateji ancak bir iki defa değişebilir, hatta aynı toplumsal devrim sürecinde hiç değişmeyebilir. Bizim ülkemiz stratejik olarak demokratik devrim sürecindedir. Cumhuriyet dönemi boyunca toplum hayatımıza bir kez olsun strateji değiştirmemizi gerektiren stratejik çapta bir değişiklik olmadı. Öte yanda demokratik devrim sürecimiz de tamamlanmadı ve bu süreçte yaşıyoruz. Öncü de dahil devrimci hareket adına iddiada bulunabilecek bütün siyasi örgütler de bu süreci kabul ediyor. (Tabii ki "sosyalist devrim sürecinde" bulunduğumuzu söyleyenlerin aymazlığını bir tarafa bırakıyoruz ve ne yazık ki Kürdistan-ın dışındaki Türkiye'nin "kapitalist" olduğunu söyleyenlere PKK'da dahildir. O kadar 'kapitalist' bir Türkiye ki, ulusal sorun bile bütün trajik haliyle hala ortadadır ve milliyetçi hareketin nesnel varlık temil olabiliyor!) Bu halde PKK liderliğinin "stratejik yenilgi"sinden ne anlamak gerekiyor? "Sosyalist devrim stratejisi" güdenlerin mi, yoksa demokratik devrim stratejisini savunanların yenilgisinden mi? İşte toptancı mantığın yarattığı paradoks! PKK'nın kendisini de yadsumaya götüren paradoks!

Elbette devrimci hareketin üç belli başlı yenilgisinden sözdebiliriz: Cumhuriyetin kuruluş yıllarında önderliği yan feodal güçlere kaptırarak yenilgiye uğraması, bir; 12 Mart yenilgisi, iki; 12 Eylül yenilgisi, üç... Bunlar bütün bir devrimci hareketin ortak taktik yenilgileriydi; çünkü hareket her yenilginin ardından yine aynı stratejiye sarıldı, zira bu toplumsal durumun, yaşanan sürecin önerdiği bir zorunluluktur. Yine öyle değil mi? Neden "sosyalizm" vs. değil de, "hak, adalet, eşitlik, demokrasi" çılgılığı atılıyor? Çünkü, burjuva demokratik cumhuriyetin bütün can alıcı sorunları olduğu gibi duruyor: uluslararası eşitsizlik ve tahakküm, rantiyeci sınıfların egemenliği, dinsel baskı ve toprak sorunu, emperyalist bağımlılık vs. Kısacası bir bütün olarak insanlık ve demokrasi sorunu vardır Türkiye'de. Stratejik yenilgi sözkonusu ise, o halde siz nasıl bir "yenilmez strateji" öneriyorsunuz? Elbette kurulması planlanan "40 örgüte rakip" partinin sözcülerinin açıklamasına bakılırsa sizler de demokratik devrim sürecinde bulunduğumuzu söylüyorsunuz. Öyleyse PKK liderliği ne konuştuğunun bilincinde bulunmuyor.

Yenilgilerin ve yengilerin bilimsel tahlili böyle olur mu: "Son on yılda başaramazsan, yirmi yılda başaramazsan, bunun adı yenilgidir..."

Bu, tipik bir küçük burjuva tezcanlılığı ve haleti-ruhiyesidir. Dünya halkları, özellikle işçi sınıfı ortaya çıktığından beri, yüzyıllardır mücadele ediyor, yeniyor, yeniliyor, başarıyor, başarısız kalıyor... Şu anda dünya halkları emperyalist ve gerici dünya karşısında esas olarak taktik, geçici bir yenilgiyle karşı karşıyadırlar. Ama stratejik olarak bu emperyalist gerici dünya, sosyalizmin üstünlüğünün manevi ve edimli baskısı altında bun alıyor ve tepeden tırnağa ölüm sarsıntılarını geçiriyor. Halbu ki şu anda hemen bütün halklar bir devrim gerçekleştiremiyorlar ve kurulu olanları da kaybediyorlar. Bütün dünya halkları "oportünist", "tasfiyecî", "kırları çürütüp kentleri de kötü kullanan" önderliklere düşer oldukları için mi? Yoksa emperyalizmin bu stratejik saldırısı karşısında "stratejik yenilgi" midir yaşanan durum? Yoksa bunun başka olgusal nedenleri mi vardır? Türkiye devrimci hareketi karşısında kendisini sorumlu tutan ve Kürdistan'daki mücadelesinin etkisini buraya yansıtmayı ve emekçilerin lehinde "subjektif planda da değerlendirmeyi, doğru bir devrimci teori, perspektif ve taktik düzenlenişe, yani örgüt ve eylem hattına ulaşmayı" ve bunu yaparak Türkiye halkı için en iyisini gerçekleştirmeyi" düşünen ve bunun için "mevcut solun önüne geçmeyi" ve bu "engeli" aşmayı planlayan PKK liderliğinin, diğer dünya halkları için de bir planı varmı?! Yoksa bu "sorumluluk" sadece "denetimsiz Türkiye alanı" için mi geçerlidir ve bu nasıl oluyor?

I. BÖLÜMÜN SONU

ÇEŞİTLİ MİLLİYETLERDEN EMEKÇİ HALKIMIZA

Ön Açıklama: Çeşitli Milliyetlerden Türkiye Proletaryasının Komünist Önderlerinden İsmail BULUT, Artvin/Şavşatta Bağımsızlık, Halk Demokrasi, Sosyalizm ve Altınçağa Uarma Mücadelesinin yılmaz savaşçısı Doğan KARADAĞ şehitler kervanına katıldı. konuya ilişkin dergimize fax'la gönderilen TKP/ML GBMK imzalı bülten ile "HALK AYAKTA TIKKO AYAKTA" başlıklı iki ayrı açıklamayı olduğu gibi yayınlıyoruz

PARTİZAN

Türk-Kürt Çeşitli Milliyetlerden Türkiye Proletaryasının Öncü Örgütü Partimiz TKP/ML ve Kızıl Ordumuz TIKKO; Komünist Önder ve Değerli Komutanlardan İsmail BULUT ve Doğan KARADAĞ'ı Kızıl Siyasi İktidarlar İçin Gerilla Savaşının Zorlu Ama Şanlı Kavgasında Şehit Vererek Kaybetti.

İSMAİL ve DOĞAN yoldaşlar 21 Haziran günü Karadeniz topraklarını kızıl kanlarıyla sulayarak ve isimlerini altın harflerle devrim tarihine yazdırarak bedenlen aramızdan ayrıldılar. Bu dağların iki büyük isyankar ve de kızıl kartallarının bedenlen aramızdan ayrılışları, gerek parti ve ordumuz ve gerekse Dersim halkı açısından büyük bir kayıp ve acıdır.

Fakat bu gibi kayıplar ne ilktir ne de son olacaktır. Bunun bilincindeyiz. Şehitler verilecektir. Şehitler verilmeden hedefimiz olan bağımsızlık, halk demokrasisi ve sosyalizme ulaşılması ve oradan da durmaksızın komünizme varılması mümkün değildir. Öyleyse şehit düşen yoldaşlarımız için matem tutmaya hakkımız yok. ŞAHİN (İsmail) ve TOPO (Doğan) yoldaşlara gerçek anlamda ve onlara yaraşır bir saygı ve sevgi göstermek istiyorsak, bunun yolu; umutsuzluğa, kararsızlığa kapılmak ve yas tutmak değil, sınıf düşmanlarımıza olan kinimizi, davamıza olan inancımızı ve kararlılığımızı bin kat daha artırarak, şehitlerimizin bıraktığı kızıl bayrağı savaştan bir ruhla daha görkemli bir şekilde düşmana inat dalgalandırmak ve var gücümüzle partimiz TKP/ML'yi desteklemek, ordumuz TIKKO saflarında savaşarak daha bir boyutlandırmaktır.

İşte ancak o zaman, ŞAHİN ve TOPO yoldaşların gözlerini arkada bırakmadan savaştığımız ve onlara gerçek saygı ve sevgiyi göstermiş oluruz.

İşte ancak o zaman, bu devrim kervanında şehit düşen yoldaşlarımıza karşı yaraşır bir saygı ve bize düşen mücadele görevini yerine getirmiş oluruz.

Bu çok değerli iki kızıl gülü, emekçi halkımızın devrimci demokrat kamuoyunun, taraftar, sempati-zan ve savaşçılarımızın daha yakından tanınması için, sınıf mücadelesinin yakıcı ateşi içerisinde yerlerinden konumlarında ve yaşamlarından az da olsa söz etmek gerekli.

İSMAİL BULUT (ŞAHİN, KARO) yoldaş;

DERSİM'in Hozat ilçesine bağlı köylerden birinde yoksul bir Kürt ailesinin çocuğu olarak 1963 yılında dünyaya geldi

O, dünyaya gözlerini açar açmaz, hatta annesinin karnında iken bile kan emici, sömürücü ve faşist diktatörlüğün zulüm ve sefaletini annesiyle yaşayarak duyumsuyordu. Doğduktan sonra da düzenin zulüm ve sömürüsüyle hep yanyanıydı. Çocukluk ve gençlik yılları da hep bu yaşamla geçti. Çünkü ailesi oldukça yoksuldu.

ŞAHİN yoldaş dünyaya geldiği andan itibaren ailesinin Dersim İsyanına ilişkin anılarıyla bilinci ve yüreğini zenginleştirdi. Çünkü ŞAHİN yoldaşın ailesi de DERSİM'in Kürt köylüleri gibi isyana katılmış, sürgünler ve katliamı yaşamıştı. İşte ŞAHİN yoldaş, ailesinin DERSİM anılarıyla devlet ve düzene karşı belli bir bilinç ve kinle yoğrulurken, eksik olan bilincini ise, partimizle tanışması sonucu yakalamış oldu. Ve böylelikle ŞAHİN yoldaş, bu kez de DERSİM isyanından niteliksel olarak farklı bir başkaldırın engin denizine atılıyordu. Hem de tüm gericiğe karşı halkların kurtuluş ve özgürlüğü için bir

isyanın denizine.

ŞAHİN yoldaşın daha çocukluk yıllarındayken partimizle tanışması ve DERSİM anlarıyla yoğrulmuş olması onun için bir şanstı. Yani ŞAHİN yoldaşın bu iki şeyi bir arada yaşaması, onu sınıf mücadelesine katılması için daha coşkulu ve daha canlı kılıyordu. İşte ŞAHİN yoldaş, bu bilinç ve kinle daha Ortaokul yıllarında iken, okul boykotlarına ve yürüyüşlerine katılıyordu. Lise yıllarında ise, bu kez daha bir bilinçli eylemlere katılıyordu ve önderlik ediyordu.

ŞAHİN yoldaş, 1983 ilkbaharında ordumuz saflarına gerilla savaşına profesyonel olarak katılmadan önce genç bir komünist ve yerel bir milis olarak, verilen görevleri hiç aksatmadan aktif bir şekilde yerine getiriyor ve gücü oranında koşuyor koşturuyordu. Daha yerel milis olarak faaliyet yürüttüğü yıllarda gerek parti Komiserleri, gerekse Komutanlar ve gerekse çevredeki halk tarafından oldukça sevilip sayılıyordu.

ŞAHİN yoldaş, yerel milislik görevlerini sürdürürken aynı zamanda daha aktif görevler yapmak ve mücadele yürütmek istediğini sürekli olarak Komutan ve Komiserlere bildiriyordu. Yoldaşın bu talebi 1983 ilkbaharında gerçekleştirilerek ordu saflarına alındı. Profesyonel faaliyete başlar başlamaz tıpkı ilkbahar mevsiminin coşkunluğu, tazeliği, diriliği, verimliliği ve sevecenliği gibi faaliyetlerini sürdürdü. Oldukça çalışkan ve coşkulu, cıvılcıydı. İşte yoldaşın bu özelliği ve meziyetleri O'nu kısa sürede parti üyesi konumuna getirdi. Ve 1984 yılında O artık partimiz TKP/ML'nin komünist bir üyesi idi. Artık yoldaş daha büyük ve ağır görev ve sorumluluklar bekliyordu. Üstelik artık parti içinde seçme ve seçilme hakkına da sahipti. Daha açıkçası yoldaş, önderlik yapacak veya yapabilecek konuma erişmenin ilk adımlarını atmıştı artık.

İşte ŞAHİN yoldaş, bu görev ve sorumluluğunun bilinci içinde hareket ederek daha çok okuyor, araştırıyor eleştiriyor ve tartışıyor. Bir yandan bu görevlerini yürütürken, diğer yandan da faşist diktatörlüğe karşı silah elde savaşıyor, ordu ve parti saflarına insan kazanmak için çalışma ve örgütleme yapıyordu.

ŞAHİN yoldaş, bir yandan bu görev ve sorumlulukların altına girdi, diğer yandan da parti içerisinde oportünist-revizyonist ve tasfiyeci II. MK'cılara karşı iki çizgi mücadelesi temelinde yürütülmeye çalışılan ideolojik mücadelede yerini aldı. II. MK önderliğinde 1986 yılında yapılacak 3. Parti konferansının delege seçimleri sırasında ŞAHİN yoldaş 3. Konferans yedek delege si seçildi.

Artık ŞAHİN yoldaş, sıradan bir taraftar, bir sempatizan, savaşçı ve parti üyesi konumundan önderlik yapabilecek safhaya gelmişti. Tabi ki bu, yoldaşın görev ve sorumluluklarının artması, daha fazla çalışması ve fedakarlık yapması demekti.

II. MK'cılara karşı ideolojik mücadeleyi elden bırakmayan ŞAHİN yoldaş, 1986 Kasım'ında silah yoldaşları, değerli komutanları ve Konferans asil delegeleri Hüseyin TOSUN ve Rıza SÖKMEN'in Konferans toplanmak üzere iken, diğer Konferans delege si ve dava yoldaşlarıyla beraber şehit düşmeleri üzerine, ŞAHİN yoldaş yedek delegelikten asil delegeliğe çıktı.

Yine ŞAHİN yoldaş, 1986 Kasım'ında partinin Batı ve Doğu delegelerinin çoğunluğunun şehit oluşu ve kendileri açısından daha başka önemli nedenlerden dolayı (mesela; "bu revizyonist, sağ oportünist ve tasfiyeci önderliğin konferans yapmaya niyeti yok. Bunların önderliğinde konferans yapılmaz vb. gibi), II. MK önderliğine karşı oluşturulan KÖK (Konferans Örgütleme Komitesi) saflarında yer alarak bunun savunusunu yaptı.

ŞAHİN yoldaş, parti içerisinde kargaşa ve kaos ortamı sürerken ve parti 3. Konferansı başlamak üzere iken, 1987 Eylül ayı içerisinde Doğu'nun diğer delege siyle birlikte Konferansa gitmeyerek tüm savaşçılarla birlikte II. MK'cılara karşı cepheden bayrak açarak örgütsel bağlarını kopardılar. Çünkü artık ŞAHİN ve yoldaşları için, "parti içi mücadele yerine cepheden bayrak açarak mücadele etmek gerekli ve zorunlu hale gelmişti. Ayrıca II. MK'cılarla aynı masaya oturup Konferans yapılmazdı. Yoldaşlar bu tavır ve davranışlarını "TKP/ML-DABK" imzalı bildiri ve yazılarla kamuoyuna duyurdular.

İşte ŞAHİN yoldaş, 14 Nisan 1992'ye kadar (birlik öncesi) kamuoyunda TKP/ML-DABK saflarında yerini alarak faaliyetlerini sürdürdü.

ŞAHİN yoldaş, TKP/ML DABK'nın ilk kurucusu ve önderleri arasında yer almıyordu. Fakat üyeleri içerisindeydi. Yöneticilerden bir kısım yoldaşın gerek şehit olması, gerekse düşmana esir düşmesi sonucu ŞAHİN yoldaş yönetime alındı.

1988 yılının ortalarında ise, "bölgesel dönemden kurtulmak ve örgütü Merkezi Konferansa götürmek için oluşturulan GMK (Geçici Merkez Komitesi)'ne sekreter olarak seçildi. Bu görevi '89 Haziran'ına kadar sürdürdü. III. Konferansta yeniden parti sekreterliğine getirildi. Bu görevini 1992 Mart ayı başlarına kadar devam ettirdi. '92 Mart'ında MK içerisinde yapılan yeni bir değişiklikle sekreter yardımcılığı görevini üstlendi.

14 Nisan 1992 tarihinde başlayan TKP/ML-DABK ve TKP/ML-KONFERANS'ın Birlik komisyonları toplantısında yer alarak alınan kararların altına imzasını koyan yöneticiler arasında yer aldı. Bu toplantıda yapılan görev dağılımı neticesinde TIKKO'yu ve Örgütleme Bürosu üyeliğine getirildi. (Askeri Komisyon görevine birlik öncesi de seçilmişti.) Bu görevlendirmeler içerisinde 2 No'lu, Gerilla Bölgesine (Karadeniz ve Orta Anadolu) birinci derecede Siyasi komiser ve Komutan olarak atandı. (Aynı atama birlik öncesi de yapılmıştı.)

ŞAHİN yoldaş; iyi bir komiser (Önder Kadro) olduğu kadar kıdemli ve değerli bir Komutandı da.

parti kademelerinin en altından en üst mevkisine kadar görev alıp yürüttüğü gibi, Ordu kademelerinin de en altından en üstüne (Genel Komutanlığa) kadar görev alıp yürütmüştür. Kısacası ŞAHİN yoldaş, şehit oluncaya kadar tüm bu görevlerini gücü yettiğince başarılı bir şekilde yerine getirmeye çalışan iyi bir Komiser ve değerli bir komutandı.

Partimiz TKP/ML kurulduğundan bugüne kadar birçok Önder kadrosunu şehit verdi. Egemen sınıflar Önderlerimizi katletmekle Partimizin şanlı kavgasını durduracaklarını sanıyorlar. Hayır, durduramazlar! Çünkü buna güçleri yetmez.

Çünkü partimiz ve ordumuz haklı bir kavga yürütmektedir. Bunun için de doğru yoldayız.

Çünkü partimiz ve ordumuz gerçek yaratıcı gücünü doğru siyasetinden ve kitlelerden alıyor ve onlara güveniyor.

Çünkü halkımız bu sömürücü faşist diktatörlük tarafından iliğine kadar ezilip sömürülmekte, partimiz TKP/ML ise, bu diktatörlüğü kökten yıkıp yerine Demokratik Halk İktidarını kurmak için mücadele vermektedir.

İşte onun için diyoruz ki; Faşist diktatörlük halkı ve onların evlatları olan önder yiğit yoldaşlarımızı katletse ve bu başarılarıyla sevinse de, yine de onların bu başarıları geçicidir ve sevinçleri mutlaka kursaklarında kalacaktır. Çünkü, tarihin iyiden, güzelden ve doğrudan yana olan akışını durdurmaya güçleri yetmeyecek, ergeç ama mutlaka döktükleri bu kan deryasında boğulacaklardır.

DOĞAN KARADAĞ (TOPO, ALİŞER) Yoldaş;

Doğan yoldaş da ŞAHİN yoldaş gibi Dersim'in ÇEŞİŞGEZEK'e bağlı bir köyünde yoksul bir Kürt ailesinin çocuğu olarak 1962 yılında dünyaya geldi. Topçu yoldaş, diğer yoksul ve ezilen çocuklar gibi daha annesinin karnında iken onunla birlikte düzenin sefaleti ve zorbalkılarını yaşıyor ve doğrudan sonra da bu yaşantısı uzun yıllar devam ediyor.

TOPÇU'nun dedesi, babası, ninesi ve annesi de DERSİM isyanına katılan yiğit ve kahraman savaşçılardandı. O'nun ailesi ve yakınları da Faşist TC. devletin DERSİM halkına yaptığı katliam ve sürgünlerden nasibini almıştı.

İşte ALİŞER yoldaş da, ŞAHİN yoldaş gibi dünyaya gelir gelmez ailesinin DERSİM isyanına ilişkin yaşadığı anıları dinler ve bu anlatımlarla daha çocukken devlete ve düzene karşı isyan ve kini kabarrır.

TOPO yoldaş da, daha çocuk yaşlarda bir yandan DERSİM isyanının anılarıyla isyan dolu ruhla yoğrulurken, diğer yandan da devrimci fikirler ve örgütlerle tanışır. dolayısıyla varolan isyan ruhu, sınıf bilinciyle birleşerek ileriye atılmasını hızlandırır.

TOPO yoldaş, partimizle ve ordumuzla tanışmadan önce DEV-YOL örgütünün bir taraftarıydı. Partimizle tanışır tanışmaz, 1980 yılında ordumuz TIKKO saflarında gerilla faaliyetine katıldı.

DERSİM'in TOPO'su, Diyarbakır, Elazığ ve Bingöl'ün ALİŞER'i ordumuz saflarına katılır katılmaz, tıpkı amcası oğlu ALİ KARADAĞ (1983 yılının Eylül'ünde faşist devlet güçleriyle DERSİM'de girdiği silahlı çatışmada şehit düştü.) gibi yılmak, yorulmak ve usanmak bilmeyen, oldukça inatçı, inançlı karakterli dinamik ve enerji dolu bir savaşçı, aynı zamanda iyi bir asker ve komutandı.

TIKKO saflarında bütün komiserlerden tutalım da komutanlara, savaşçılara ve halka kadar herkes TOPO yoldaşa bu özellikleri ve meziyetlerinden dolayı hayrandılar.

ALİŞER yoldaş, yaklaşık 12 yıllık gerilla yaşamında düşman güçlerle giriştiği kıyasıya çatışmalarca düşman güçlere her defasında kayıp vermiş ve verdirmiş ve çatışmaları başarıyla sonuçlandırmıştır.

DERSİM'in, GÜNEY'in, KARADENİZ'in kızıl gülü DOĞAN yoldaştan, faşist TC devleti ve onun kolluk güçleri oldukça korkuyordu. Bunun için O'nu manevi olarak karamsarlık ve umutsuzluğa kapıtmak için her yola başvurmaktan çekinmedi. Bundan dolayıdır ki ailesini yerinden yurdundan kovarak 1984 yılında AYDIN'a sürdüler. Fakat TOPO yoldaş, devletin bu gibi faşist uygulamalarından ne yıldı, ne de karamsarlığa kapıldı. Tam tersine o, bu kez daha bir bilinçli silahına ve verdiği şanlı kavgaya sıkı sıkıya sarıldı. Ve daha bir azim ve isyan dolu ruhla savaştı ve savaştırdı.

Kıdemli gerilla ve komutan DOĞAN yoldaşı, halk ne kadar çok seviyordusa, düşman güçleri de o kadar sevmiyordu. Çünkü o, halkına mal olmuş umut ışığı ve isyan bayrağı iken, düşmana korku ve karamsarlık kaynağı idi.

O'nun için Diyarbakır'ın köylerinde kelle avcılığı yapan faşist "vurucu timler" köylere şu haberi salıyorlardı; "ALİŞER'e söyleyin, ya o ya biz. İkimize bu yerler dar gelir." Yani ya o ya biz bu diyarı terke-deceğiz diyerek, O'ndan ne denli korktuklarını ortaya koyuyorlardı. ALİŞER yoldaş, gerek '87 Mayıs'ında Kazım ÇELİK yoldaşlarla birlikte düşman güçlere karşı giriştikleri göğüs göğüse çatışmada, gerekse daha sonraki (özellikle 1991 yılı içerisinde) çatışmalarda her defasında düşman güçlere ağır kayıplar verdiren savaşçı ve komutan yoldaştı. Çatışmalara girip başarıyla çıktığı gibi, düşman mevzilerini imha etmek için pusu da atıyor/atıyordu. Her defasında da zaferle çıkıyordu.

Evet, DOĞAN, yoldaş çok iyi ve değerli bir asker ve Komutandı. O'nun için yazılacak daha çok şey var. Fakat O'nun o güzel ve iyi anılarını bu bildirinin sayfalarına sığdırmak mümkün değil.

Kısacası, fazla söze gerek bırakmadan, DOĞAN yoldaş, aktif mücadeleye katıldıktan şehit olduğu güne kadar bir çok olumlu yönüyle sınıf mücadelesine kendisini adanmış ve bu şanlı kavganın denizire dopdolu bir yaşamıyla katılmıştı. O, karanlıkları yırtıp aydınlık günleri fethetmek için savaştan büyük bir dağ kartalıydı.

TOPO yoldaş böyle ölmeliydi. Bunun için üzgünüz. Aramızdan ayrıldığı için de kaybımız büyük.

Ancak, bizler şunu çok iyi biliyoruz ki, bu tür kazalar bilinçlice yapılmış kazalar değildir. Tamamıyla dikkatsizlik sonucu ortaya çıkan olumsuz sonuç ve kayıplardır. Bu gibi kazalar geçmişte oldu, bundan sonra da olacaktır. Önemli olan bundan sonra bu tip kazaları ortadan kaldırmak en azından asgariye indirmek için daha bir özen ve çaba göstermek olmalıdır.

TOPO yoldaş da, geçmişten şehit olduğu ana dek partimizin ve ordumuzun bir çok kademesinde görev almış değerli bir üye ve komutandı. En son görevi, 2 No'lu Gerilla Bölge komutanlığına bağlı Alt Bölge komutanlığı idi.

TOPO yoldaş, sen bedenlen aramızdan ayrılarak şehit düştün. Fakat senin o güzel ve iyi anıların asırlar da geçse yeni kuşakların kalplerinde ve bilincinde yaşayacak. Çünkü kavganı tarih, andını kimlik yaptık kendimize. Sen şehit düştün ama gözlerin arkada kalmasin. Çünkü senin devrettiğin Kızıl Bayrağı, şimdi yoldaşların ve halkın taşıyor/dalgalandırıyor.

Dağların isyankar büyük kartalları, Partimizin kadrosu, ordumuzun kıdemli KOMUTANLARI, halkımızın umudu yiğit ve kahraman evlatları, ŞAHİN ve TOPO yoldaşlar; sizlerden öğrendiğimiz, öğreneceğimiz sınıf kınıyle, kararlılıkla ve inançla daha direngen ve daha bir savaştan ruhla düşmanlarımızın üstüne üstüne gitmek için her an yakılmaya hazır birer fitil gibiyiz. Sizin devrettiğiniz o görkemli Kızıl Bayrağı size yaraşır bir şekilde dalgalandıracağımıza, savaştığınız ve kanlarınızla suladığınız o güzelim tepelere dikeceğimize söz vererek, önünüzde saygıyla eğiliyoruz.

DERSİM'in ŞAHİN'i ve TOPO'su: Sizler ölümsüzlüğe; mücadeleye yaraşır bir şekilde yürüyüşler-le, şiarlar haykırılarak uğurlandınız. Daha şimdiden sizin kanlarınızın aktığı yerde kızıl karanfiller açıyor.

TKP/ML- Askeri Komisyonu'ndan; Türk-Kürt Ve Tüm Emekçi Halklarımıza: **HALK AYAKTA TIKKO ATAKTA!**

Komprador burjuvazi ve toprak ağalarının ortaklaşa hükümrancılığı olan faşist devleti tüm kurumlarıyla birlikte yıkararak, yerine İşçi-köylü temel ittifakına dayanan ve tüm halkın çıkarlarına denk düşen, Demokratik Halk İktidarı kurma yolunda sürdürdüğümüz mücadele gelişmekte ve ivme kazanmaktadır.

Parti güçlerimizin örgütsel birliğinin sağlanmasıyla bugüne kadar sürdürdüğümüz şanlı mücadelemiz, daha üst boyutlara çıkarılmış bulunmaktadır.

Partimiz TKP/ML. önderliğindeki Kızıl Ordu TIKKO, Gerilla mücadelesini saldırı ruhuyla daha boyutlu ve sistemli bir biçimde sürdürmedeki kararlılığını son dönemlerde faşist orduya ve halk düşmanlarına yönelik düzenlediği eylemleriyle bir kez daha kanıtlamıştır.

Yüksek bir moral ve coşkuyla savaşan ordumuza, gerilla birliklerimize halkın ve yoksul köylülerin verdiği destek günden güne artmakta, TIKKO saflarında savaşmak isteyen onlarca köylü, genç ve emekçi gerilla birliklerimize katılmaktadır. Özgür, bağımsız ve Yeni Demokratik Türkiye yaratma doğrultusunda, dağların doruklarında üstlenen gerillalarımızın tüfeklerinden çıkan mermiler, halk düşmanlarını, faşist kolluk güçlerini hedefledikçe, egemen sınıfların uykuları kaçmaktadır.

Partimiz Önderliğindeki TIKKO'nun saldırıları karşısında onlarca kayıp veren faşist ordu, kayıplarını büyük bir titizlikle gizleme uğraşı içindedir. Yine egemen sınıfların uşağı boyalı basını da; gerilla karşısında acz içine düşen faşist devlet güçlerinin kayıplarını ve gerilla bölgelerinde gelişen Partimiz TKP/ML önderliğindeki kitle eylemlerini kamuoyuna yansıtmayarak, devletten yana tarafılığını ve usaklığını yeterince belgelemektedir.

Parti güçlerimiz arasında gerçekleşen örgütsel birlik sonrası, gerilla savaşını atılım ruhuyla daha ileri boyutlarda sürdüren TIKKO (TÜRKİYE İŞÇİ KÖYLÜ KURTULUŞ ORDUSU)'nun, Nisan-Haziran dönemindeki eylemlilikleri şöyledir:

*12 Mayıs 1992 günü, DERSİM'in BATMAN Köyü civarında seyretmekte olan bir gerilla birliğimiz ile üç bin kişilik düşman güçleri arasında çıkan çatışma iki gün, iki gece sürdü. Şafak sökerken başlayan çatışma, ilk gün aralıksız olarak akşama kadar devam etti. Sayısal bakımdan güçlü olan düşmanın havadan da helikopter ve uçaklarla, karadan roket ve lav silahlarıyla saldırmasına rağmen kayıp vermeden kurtulamadı. Faşist ordu güçleri sayısız ve askeri donanım bakımından her yönlü güçlü oluşuna karşın ürkek ve korkaktı. Siperlerinden çıkmaya dahi cesaretleri yoktu. Gerillalarımızın her biri komutanlarının emir ve komutalarına soğukkanlılıkla riayet etmekte, marşlar söylemekte ve parti sloganlarını haykırırmaktaydı. Bu ise düşmanın gönülsüz ordusunun korku ve tedirginliğini artırmaktaydı.

Bu çatışmalar boyunca düşman saflarından beş kayıp verdirildi. TIKKO Gerilla birliğinden ise, GÜRSEL ÇELEBİ ve GÜLSEREN AĞAGÜL adlı iki yoldaşımız çarpışarak toprağa düştü.

*Çatışmada şehit düşen iki yoldaşımızı anmak için, ertesi gün Parti KBK (Kürdistan Bölge Komitesi)'miz, Tunceli'nin şehir merkezinde kepenk ve kontak kapatma çağrısında bulundu. Partimizin çağrısına devrimci kararlılıkla şoförler ve esnafın büyük bir kesimi uydu. Partimizin çağrısıyla Tunceli Merkezinde gerçekleşen bu eylem düşmanın telaşını artırdı. Çatışmada şehit düşen yoldaşlardan Gürsel

ÇELEBİ'nin Mazgirt'teki cenaze törenine bin kişinin üzerinde bir kitle katıldı. Yoldaşın mezarı başında Parti adına konuşmalar yapıldı ve sloganlar haykırıldı. Cenaze merasimi sonrası 12 kişiyi gözaltına alan düşman, kitlenin büyüyen öfkesi karşısında tutukladıklarını geri bırakmak zorunda kaldı.

*18 Mayıs 1992 günü NAZMIYE'nin ÇAKARAN deresi civarında bir gerilla birliğimiz ile faşist TC güçleri arasında meydana gelen çatışmada, 2 er ve 1 astsubay safdışı edildi. Bu çatışmada DİYARBAKIR-LİCE doğumlu MEHMET YAŞAR isimli TIKKO savaşçısı şehit oldu.

*16 Mayıs 1992 tarihinde, NAZMIYE ilçesi Gerilla birliklerimizce basıldı. Hükümet binası ve düşman karakollarından çıkamayan faşist güçler, yoğun taciz ateşine tutuldu. Gerillalarımızın baskımı sırasında karakollardan çıkamayan faşist kolluk güçleri, yoğun korku ve panik içindeydi. eylem boyunca ilçe halkına partimizin propagandası yapılarak, gerilla birliklerimiz üslerine döndüler.

*22 Mayıs 1992 tarihinde, TUNCELI merkez Köyünde bir düşman konvoyuna, gerillalarımız tarafından pusu kurularak, 1 yüzbaşı ve 5 er imha edilmiştir.

*2 Haziran 1992 günü, ARTVİN İli, ŞAŞAT ilçesi kırsal kesiminde bir gerilla birliğimizle, faşist ordu güçleri arasında meydana gelen çatışmada 6 er safdışı edilmiş ve 3 er ağır yaralanmıştır. Bu çatışmada TIKKO'nun değerli kadın komutanlarından olan, Yıldız ÇİÇEK yoldaş şehit düşmüştür. Dört yıllık profesyonel gerilla yaşamı boyunca düşmanla girdiği çatışmalarda, düşmana çok sayıda kayıplar verdiren (KİNEM) Yıldız ÇİÇEK düşmanın korkulu rüyasıydı. Yoldaşımızın cenazesi mücadele dolu yaşamına yaraşır şekilde partimiz önderliğinde uğurlandı. Köyünde bini aşkın kitle, mezarı başında saygı duruşunda bulundu.

*Yıldız ÇİÇEK yoldaşın şehit düştüğü çatışmanın ardından, düşman tarafından düzenlenen operasyonda ŞAŞAT'ta tutuklanan Ali Ekber ATMACA adlı militan yoldaşımız, işkence edilmek suretiyle dört gün sonra hunharca katledilmiştir. Yoldaşımızın katline sebep olan ARTVİN il Alay Komutanı Mehmet SEZİLABBAN cezasız kalmayacaktır!

*6 Haziran 1992 tarihinde HOZAT ilçesi ZIMEK köyü civarında bir TIKKO gerilla birliğiyle düşman güçleri arasında çıkan çatışmada, düşmana çok sayıda kayıp verildi. Bir üsteğmen ve 3 er gerillalarımızca esir alındı. Bu çatışma esnasında TIKKO gerillalarından Hıdır DOĞAN adlı savaşçı şehit düştü. Hıdır DOĞAN yoldaşımızın toprağa verileceği 7 Haziran günü, partimiz TKP/ML, HOZAT halkına kepenk ve kontak kapatma çağrısında bulundu. Bu çağrıya bir kaç istisna hariç bütün HOZAT halkı katıldı. 12 Eylül Askeri Faşist Diktatörlüğünden sonra HOZAT'ta ilk kez iki bin kişilik bir kitle gösterisinin Partimiz tarafından örgütlenmiş olması, gerillanın atakta, halkın ise ayakta olduğunun en güzel kanıtını oluşturuyor.

Kırsal alanlarda TIKKO önderliğinde sürdürülen ve giderek yaygınlaşan gerilla savaşına halkın desteği ve güveni günden güne artmakta, emekçi halk zulme ve zorbalığa karşı savaşıyor halk ordusu TIKKO'ya kucak açmaktadır.

*11 Mayıs'ta, MAZGIRT ilçesinin TARPUSOR köyü muhtarı devletle işbirliği ve ihbarcılık suçlarından ötürü TIKKO gerillalarınca cezalandırıldı.

Gerilla hareketine paralel olarak günden güne gelişen milis örgütlülüğümüz düşmanın halk içindeki ajanlarını, çanak yalayıcısı uşaklarını ve ihbarcı halk düşmanlarını açığa çıkararak hesap sormaktadır. DERSİM'de devletin iki paralı ajanı milislerimizce kaçırılarak, gerilla birliklerimize teslim edilmişlerdir.

*15 Haziran 1992 tarihinde, KOÇKOZLUCA karakolu, TIKKO'nun bir gerilla müfrezesi tarafından roket saldırısına tutuldu. Düşmana çok sayıda kayıp verildi.

*Nisan ayı içerisinde Ordu'da Necati ŞANLI adlı işbirlikçi, devrimcileri ihbar etmek suçlarından ötürü TIKKO gerillaları tarafından ölümle cezalandırıldı.

*Partimizin Kuruluş günü olan 24 NİSAN'da ARTVİN merkezinde bir ihbarcı gerillalarımızca cezalandırıldı.

*Nisan'ın son haftasında, ADANA'nın kırsal kesiminde görev yapan 2 MIT elemanı gerillalarımızca imha edildi.

*Partimiz önderliğindeki TIKKO'nun şehir gerillaları 10.7.1992 tarihinde Adana'nın Dumlupınar mahallesinde Hüsnü KARSAK'ı cezalandırdı. Egemenlerin 1989 Adana'da partimiz TKP/ML'ye karşı yürüttüğü ve 23 kişinin gözaltına alındığı operasyonda önemli rol oynamıştır. Egemen güçlerce satın alınan Hüsnü KARSAK, diyaloga geçtiği birçok yoldaşımızın konuşmalarını kayıt ederek egemen güçleri bilgilendirmiş, operasyonda bir çok yoldaşımızı yakalamış bir polis ajanıdır. Evinde bol miktarda illegal yayın yakalanmasına karşın göstermelik olarak birkaç ay içeride tutulduktan sonra serbest bırakılmıştır. Çıktıktan sonra parti çevremizin içine girme çabalarına rağmen bu kez başarılı olamamıştır. Hüsnü KARSAK aynı zamanda bir ırz düşmanıdır. Evli olmasına rağmen 1980'li yıllarda devrimci bir bayanı kandırarak kaçırması, bir süre beraber olduktan sonra, evli olduğunu söyleyerek bırakmış bir ırz düşmanıdır. Hüsnü KARSAK halka ve devrime karşı işlediği bu suçlardan ötürü partimiz TKP/ML tarafından ölüme mahkum edilmiş partimiz önderliğindeki TIKKO gerillaları da infazını yerine getirmiştir.

*Partimiz önderliğindeki TIKKO gerillaları CIA ve MIT ajanı toprak ağası Arıkan ARIKOĞLU'nu 13.6.1992 tarihinde Adana'nın Doğankent nahiyesindeki çiftlik evine düzenledikleri baskında cezalandırdılar. Arıkan ARIKOĞLU uzun süre MIT'te (Albay rütbesine kadar askeri MIT olarak) görev yapmıştır. Ordudan emekli olduktan sonra da MIT'te yürüttüğü görevi sürdürmüştür. Arıkan ARIKOĞLU'nun

devrime ve halka olan bu düşmanlığından dolayı Partimiz TKP/ML tarafından ölüme mahkum edilmiş, TIKKO gerillaları çiftlik evine düzenledikleri bir baskınla infaz yerine getirilmiştir. Bu baskında evinde yaptıkları aramada bir adet bareta onaltılık tabanca, bir adet kolt tabanca, bir adet havalı tüfek, 100 adet mavzer mermisi 2 adet dürbün bir adet sahra tepe telsizi bulunmuş ve el konmuştur. Gerillalar herhangi bir delil bırakmadan olay yerinden uzaklaşmışlardır, partimiz eylemi hemen üstlenmesine rağmen burjuva basını eylemi çarpıtarak kitleler üstündeki etkisini kırmaya çalıştıysa da başarılı olamadı.

*Partimiz önderliğindeki TIKKO gerillaları önderimiz İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın ölümünün 19. yılında anmanın bir parçası olarak 15 Mayıs akşamı Adana'da 06 PA 680 pilakalı MİT otosunu çarpaz ateşe tutarak biri MİT uzmanı iki MİT'çiyi imha ettiler. Burjuva basını partimizin bu önemli eylemini kamuoyundaki etkisini kırmak için "askeri araç tarandı iki er şehit düştü diye verdi." Eylemin ikinci günü ise, MİT'te görev yapan iki er şehit edildi diye geçti gazete sütunlarına. Biri MİT uzmanı iki MİT elemanı eylemin birinci gününde er olmuştu. İkinci günü MİT'te görev yapan iki erdi. 06 PA 680 pilakalı sivil MİT otusu askeri araç olmuştu. Güneş balçıklı sivanmaz. Burjuva basını gerçekleri ters yüz ederek gerçekleri kitlelerden gizleyemez. Bütün bu gizleme çabalarına rağmen Adana'nın emekçi halkı, TIKKO gerillalarının gerçekleştirdikleri bu eylemde vurulanların MİT elemanı olduğunu biliyor. Parti önderliğindeki TIKKO gerillalarının Adana'da peşpeşe gerçekleştirdiği bu eylemler kitlelere moral verirken, egemenleri şaşkına çevirmiştir.

*Haziran ayı içerisinde, ERZİNCAN'daki gerilla birliklerimizden birinde savaşçı olarak yer alan MEHMET ZEKİ kod isimli yoldaşımız bir göreve gittiği sırada, düşmanın ajanları tarafından katledildi. Katiller ortaya çıkarılarak mutlaka cezalandırılacaktır.

* 14 Temmuz 1992 tarihinde Mazgirt'in Örençi köyü civarında arazide devriye görevini yapan bir askeri birlik; TIKKO gerillaları tarafından pusuya düşürüldü. "Yaşasın Partizan Savaşçıları, Yaşasın TKP/ML TIKKO" sloganları eşliğinde yapılan baskında 1 astsubay 2 er öldürüldü. 2 er de yaralandı. Gerillalar ise kayıp vermeden üslerine çekildiler.

* 14 Temmuz 1992 günü dersim'e bağlı Marcik köyü yakınlarında anayola pusu kuran TIKKO gerillaları, gece devriyesine çıkan bir askeri panzeri roket ateşine tukarak içindekilerle birlikte imha etti. Ölü sayısını tam olarak açıklanmamasına rağmen, görgü tanıklarının ifadeleriyle kayıtlara; ölü sayısı 5, yaralı sayısı 1 olarak geçti. Saldırıdan sonra üslerine dönmekte olan gerilla birliği ile devlet güçleri arasında çıkan çatışmada ise birçok düşman askeri safdışı edildi. Gerillalarımız hiç kayıp vermedikleri çatışma sonrası, sembolik zafer atışları yaparak üslerine döndüler.

*21 Haziran 1992 tarihinde, ARTVİN ilinin ŞAŞAT ilçesinin kırsal kesiminde yoldaşlarımızın bomba yapımı sırasında, bombanın patlaması sonucu olay yerinde ordumuz TIKKO'nun seçkin komutanlarından doğan KARADAĞ (TOPO) yoldaş şehit oldu. Parti MK üyesi ve Askeri Komisyonumuzun Sekreteri Komünist Önder yoldaşımız İsmail BULUT (ŞAHİN) yaralandı. Kaldırıldığı hastanede düşman tarafından sorguya alındı ve işkence edilerek katledildi. İsmail BULUT yoldaş, parti güçlerimizin birliğini sağlamada önder fonksiyon oynayan yoldaşlarımızdan biriydi. Düşmanın korkulu rüyası, Partimizin korkusuz yiğit ve kahraman Önderi İsmail BULUT yoldaşın bizlere bıraktığı şanlı mücadele mirasını devam ettirerek, mücadelemizde sonsuza dek yaşatacağız!

DERSİM-DİYARBAKIR ve ARTVİN halkının yakinen tanıdığı dağların kartalları İSMAİL BULUT ve DOĞAN KARADAĞ yoldaşların cenazeleri bin kişilik bir kitle katılımı ile toprağa verildi. İsyân, direniş ve mücadele sloganlarının haykırıldığı törende, Partimiz TKP/ML tarafından yoldaşlarımızın anıları ve mücadeleleri üzerine kitleye konuşmalar yapıldı.

*İsmail BULUT ve Doğan KARADAĞ yoldaşların ölümü üzerine, 22 Haziran günü ÇEMİŞGEZEK askeri karakolu TIKKO gerilla birliklerince roket saldırısıyla tamamen imha edildi. Karakolda bulunan düşman güçleri çok sayıda safdışı oldu.

*25 Haziran tarihinde, İstanbul'da İşkenceci, halk düşmanı bir sivil polis gerillalarımızca cezalandırılmıştır.

Kürt-Türk Ulusuna ve azınlık milliyetlere mensup Emekçi kardeşler, Partimiz TKP/ML'nin değerli üyeleri, sempatizanları, taraftarları, Ordumuz TIKKO'nun kahraman Savaşçıları!

Partimiz önderliğinde, her türlü ulusal ve sınıfsal baskıyı ortadan kaldırarak, özgür bağımsız ve Yeni Demokratik Halk Cumhuriyeti yaratmak için can bedeli bir mücadele yürüten halk ordusu TIKKO'nun yürüttüğü gerilla savaşı içinde, NİSAN-HAZİRAN dönemi arasında 9 yoldaşımız devrim mücadelesinde şehitler kervanına katılırken, düşmana 40'ın üzerinde kayıp verdirildi.

Kızıl Siyasi İktidarlar için, yürüttüğümüz gerilla savaşında şehit verdiğimiz yoldaşların anılarına sahip çıkmak, onların bizlere bıraktığı mücadele bayrağını daha yükseklere kaldırmak ve partimiz önderliğindeki Kızıl Ordu TIKKO saflarında yerimizi alarak savaşmaktan geçeri!

Bu mücadele içerisinde, halklarımızın kurtuluşunu gerçekleştirene dek daha çok kayıplar vereceğiz... Zafere, şehit yoldaşlarımızın izlerinde kararlıca yürüyerek varacağız! Şehit düşen önder yoldaşlarımızın ve kahraman savaşçılarımızın anıları mücadeleye çağrısıdır.

Haziran 1992 TKP/ML ASKERİ KOMİSYONU

EMPERYALİZMİN AŞIL TOPUĞU PERU

Devrimle karşı-devrim arasında, dünden bugüne kadarki savaşımında birçok mücadele yöntemlerine rastlamaktayız. Bu savaşımında herkes doğal olarak kendi silahıyla mücadele etmektedir. Bu savaşımın binbir yolundan bir tanesi de yayın yoluyla kitlelere ulaşmaktır. İşte bahsetmek istediğimiz tam da bu noktada yayın aracılığıyla kitlelere ulaşan bir kitaptır.

Belge Yayınları'nca basılan ve piyasaya sürülen "PERU'DA AY-DINLIK YOL DENEYİMİ" adlı kitap, Peru'daki silahlı mücadeleyi ve Peru Komünist Partisi'ni, olumsuzlama ve karalamaya çalışmaktadır. Bu kitap objektif ve subjektif olarak, böylesine bir hedeflemeyle karşı devrimci yüzünü açığa vurmaktadır. Bu noktada okur hemen-cekik, önyargılı olduğumuzu sanmasın. Baştan böylesine bir girişteki amacımız kimseyi yönlendirmek olarak anlaşılmalıdır.

Alain Hertoghe ve Alain Labrousse isimli kişilerin Latin Amerika'da küçük burjuva silahlı hareketler üzerine birçok kitapları mevcuttur. Bu Fransız yazarların, özellikle de Alain Labrousse Latin Amerika konusunda uzman olduğu savı, kitabın tanıtım bölümünde yer almaktadır.

Kitap bir bütün olarak okunduğunda anlaşılacaktır ki, direkt olarak PKP (Peru Komünist Partisi) ve önderliğinde yürütülen halk savaşını hedeflemektedir. Her iki yazarında nasıl bir dünya görüşleri olduğu, şimdi burada konumuz değildir, ama bir yandan PKP'yi karalarken öte yandan alttan alta, burjuvazinin yedeğindeki bazı güçleri yüceltme-ye çalışmaktadır. Bu, okurlara bir fikir verecektir. Bizde bir taraf olarak bakış açımızı sunmaya çalışacağız.

Yazarların kitabının eleştirisine geçmeden önce bir noktayı belirtmekte fayda vardır sanıyoruz. Burjuvazi, her dönemde, egemenliğinin, yani cennetinin karşısına dikilen, onu yıkmaya çalışan halk

hareketlerine karşı, tüm gücüyle, sindirme, karalama, şiddet ve katliamlarla cevap veremeye çalışır ve çalışmıştır da. Karşısına dikilen halk muhalefetine elbette sadece polisi ve ordusuyla değil, aynı zamanda, elinde bulundurduğu basın yayın tekellerini de kullanır ve bunlar aracılığıyla yoğun bombardıman yapar.

Mücadelenin iki kampı arasındaki savaşta burjuvazi, kendisine yakışanı hareket ederken, devrimci ve komünistler, kendilerine yakışır bir şekilde hareket ederler. Onun mücadelesi onurlu bir mücadeledir, şanlıdır ve eskiyi değil, yeni-yi kurmanın çabası üzerinde yük-selir. Halkın çıkarlarıyla, geleceğin toplumunun (elbetteki komünistlerin önderliğinde) çıkarlarıyla bir uyumluluk göstermek zorundadır.

Yoksa yazarların bir yandan, yeni-yi temsil eden PKP'yi eleştirirken öte yandan sıkça bahsettiği ve yücelttiği "Marksistlerin" yeni-yi kurma diye bir sorunları olmadığı ortadadır. Tam tersine Birleşik "Sol" ve onun uzantıları, dumura uğramış Peru devletinin yeniden yapılandırılması amacıyla Kurucu Meclis'te yer almakla açıkça kimliğini ortaya koymuştur. Peru burjuvazisiyle iç içe bir uyumluluk ve entegrasyon halindedirler.

Peru'daki Lu rigancho ve El Fronton cezaevlerindeki 400 PKP'linin 1986'da katledildiğini dünyada bilmeyen yoktur. Bu katliamı gerçekleştiren Peru Deniz Kuvvetleri'ni dünya yakından tanımaktadır. İşte bahsettiğimiz bu Birleşik "Sol" önderlerin, Deniz Kuvvetleri, hizmetlerinden dolayı madalyalarla ödüllendirmiştir. Bunları yazarken gerçeklerin daha anlaşılmasına çaba göstermekteyiz, yoksa kimseyi özel olarak karalama diye bir amacımız yoktur. Şimdi kitabın eleştirisine geçebiliriz.

NARKO

Güney Amerika'nın belli bölgelerinde yoksul köylülüğün en önemli geçim kaynaklarından birinin koka üretimi olduğu bir ger-

çektir. Kokanın özel olarak yetiştirilmesi sözkonusu değildir, doğada kendi kendine yetişen ve uyuşturucu özelliği taşıyan bir bitkidir. Köylüler bir yandan geçim aracı olarak kokanın üretimini yaparken aynı zamanda ağızda çiğnemek amacıyla da kullanmaktadırlar.

Güney Amerika'nın bu kesitinde, özellikle Kolombiya'da koka ticaretinin çok büyük boyutlarda olduğu bir kesinliktir. Koka yüzyılların geleneğidir, ticareti yapıldığı gibi çiğnemek amacıyla da kullanıldığından bunun kısa süre içinde değiştirilmesi öyle basit falan değildir. Fakat her ne hikmetse ABD emperyalizmi kokayı yeni keşfetmişe bezniyor. ABD emperyalizmi sözümona halkı zehirleyen bu uyuşturucuyla mücadele etmektedir. Elbetteki bu doğru değildir, her şeyden önce uyuşturucu vb. maddeler kapitalist emperyalist sistemle birbirine zıt olan şeyler değildir. Kapitalist sistem hergün kendi bağrında binlerce yeni pislikler üretmektedir, bu onun doğasında vardır.

Kolombiya'daki Mondelin Karteli'nin koka zehirinin piramitleri üzerinde yükseldiğini bilmeyen mi vardır? Peki ABD emperyalizminin bundan haberdar olmaması mümkün müdür? Elbetteki hayır. Çünkü, herşeyden önce ABD emperyalizmi buraları kendisinin arka bahçesi olarak görmekte ve bu ülkeleri ekonomik ve siyasi olarak denetiminde tutmaktadır. ABD emperyalizminin çıkarlarıyla çelişen ülkelere askeri darbeler düzenlediği gibi aynı zamanda bizzat kendi askerleriyle de müdahalede bulunabilmektedir.

Panama en son örnek olarak sunulabilir. Noriega kuklasını Panama'nın yönetimine getiren bizzat ABD emperyalizmidir. Fakat belli bir zaman diliminden sonra, Noriega ve ABD emperyalizmi birbirlerine ters düştüler. İktidarda kalmak

için direnen Noriega'yı ABD Panamayı işgal ederek iktidardan indirdi ve onun yerine yeni bir kukla dikti.

Devrik Noriega bugün uyuşturucu kaçakçılığı suçlamasıyla, bira-kın kendi ülkesinde yargılanmayı bizzat ABD'de yargılanmaktadır. Noriega efendileriyle ters düşme-seydi belki de bugün halen iktidar-da olacaktı. Gerçi Noriega'nın ala-şağı edilmesi Panama'da uyuşturucu ticaretinin son buldu-ğu anlamına gelmez.

Yine bir örnek vermek gerekirse, Nikaragua'daki Sandinistlerin iktidarının yıkılması için beslenen gerillaların ihtiyaç ve silah teçhizat-ları uyuşturucudan elde edilen pa-ralarla sağlanmıştı.

Koka ticareti, bahsettiğimiz bölgelerde iki türlü yürütülmekte-dir. Biri bizzat devletin resmi ola-rak alın satımını yaptığı ticaret, ikincisi ise "gayri-resmi" olarak ni-telendirilen yoldan. "Gayri-resmi" yoldan yapılan koka ticareti devlet-ten bağımsız değildir, çünkü onun ordusu, polisi gırtlığına kadar bu işin içinde yer almaktadır. Koka üreticisi köylüleri haraca bağlayan, koka tüccarlarıyla iş ilişkisi yürüten ve tatlı para kazananlar bizzat pol-istler, polis şerefleri ve generaller-dir.

Devrimci ve komünistlerin uyuşturucu ticareti yapma ilişkin iddialar tamamen burjuva kara çalma yöntemleridir. Hangi burju-va mahkemesi bugüne kadar bir komünist örgütü uyuşturucu tica-retinden dolayı yargılayıp mahkum etmiştir? Bunun bir tek örneği dahi yoktur. Oysa burjuva saflarda bunun binlerce milyonlarca örneği vardır. Peru Merkez Bankası'nın uyuşturucu babalarından 500 mil-yon dolar aldığı bilinen bir şeydir.

Kitabın yazarları PKP'yi koka ticareti ile ilişkilendirmek için büyük çaba harcarken tam an-la-mıyla batağa saplanmaktadır. Bir yandan bunu yaparken öte yandan PKP'yi narko-gerilla olarak görme-nin ciddi bir yanığı olacağından bahsetmektedir. Olaylar gerçekle-rin üzerine oturtulmayınca, böyle-sine çelişkilerin ortaya çıkması kaç-ınılmazdır. Fakat herşeye rağmen yöntem şudur: Çamur ad izi kalsın.

Bugün ABD emperyalizmi Peru'da gringolarını bulundurmaktadır. ABD Peru'da DEA (Uyuşturucu Denetim Dairesi) elemanla-rınca PKP'ye karşı bir savaş açmış durumdadır. ABD, koka üretim alanlarını havadan zehirleme ve ko-kayı yoketme adı altında karşı geril-layı örgütlemekte ve savaştırmaktadı-r. Peru'da bulunan DEA elemanları gerçekte kokanın yoke-dilmesi amacıyla veya orada bulun-malarının amacı Amazon'un yeşil bitki örtüsüne hayran "basit turist-ler" olduklarından değildir.

Guatemala'da gerilla mücadele-sinin bastırılmasına yönelik, ABD emperyalizmi İsrail'li danışmanları görevlendirmiş ve karşı devrimci stratejik üsler inşa edilmiştir. Bugün aynı şekilde, böylesine stra-tejik üsler Peru'da da inşa edilmek-tedir. Bunlarla beraber düşünüldü-ğünde, Peru'daki Faşist Fujimori darbesi PKP önderliğinde yürütü-len mücadeleye karşı yapılmıştır.

Kitabın yazarlarına bakılırsa, PKP önderliğinde yürütülen halk savaşı tüm bölgelerde başarısız kal-mıştır. Halkla bütünleşmemiştir. Fakat her ne hikmetse aynı yazarlar yine kitaplarının birçok yerinde, herşeye rağmen PKP'nin ilerlemesi-nin bir türlü durdurulmadığından bahsetmektedirler.

SİLAHLI MÜCADELE

Yazarlara bakılırsa, PKP, bu konuda tam anlamıyla birbirine zıt ve uyumsuz bir mücadele yürüt-mektedir. Yazarlara göre PKP Peru'yu arkaik bir yapıda görmek-tedir. Hatta bununla da kalmayıp aynen şöyle demektedirler: "Yolcu-lara göre, 70'lerin başındaki Peru toplumu, Mariategui'nin 20'lerde tasvir ettiği Peru toplumuyla ve MAO'nun 30'larda tasvir ettiği Çin toplumuyla aynıydı" (sf. 63)

Bu gibi yazarlar burjuva kam-pından olaylara baktıklarından, de-ğerlendirmeleri de burjuvaca ve adice olmaktadır. Ancak, gerçekler inatçıdır, iftiracıların yüzüne yüzü-ne çarpar. Ortak bazı özellikler ta-şınması farklı birşeydir, tıpa tıp gö-rülmesi ise farklı birşeydir. Bizler PKP'nin yayınlarını incelediğimiz kadariyla yazarları doğrulayacak birşeye rastlamadık.

Ancak fazla uzağa gitmeye gerek yok. Yazarlar yukardaki yo-rumlamalarını yine bizzat kendileri yalanlamaktadırlar. Burada birşeyi belirtelim, Marksistler herşeyden önce, objektif olmak zorundadırlar. Peru'da bir halk savaşı yürütül-mektedir, bu çok ciddi bir şeydir. Çarpıtılmaya gerek yoktur ki, Peru 1930'ların Çin'i olamaz. Tesadüf bu ya, bizim ülkemizde de birçok oportünist, revizyonist aynı suçla-mayı çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryasının öncü örgütüne ge-tirmektedirler.

Yazarların bu suçlamalarına iliş-kin iki alıntıyla, biri kendi kitapla-rından diğerini ise Başkan Gonzalo'dan yaparak cevaplayacağız. Yazarların kitabında, PKP'li Osman Moroto'dan bahsedilmek-tedir. Ayacucho ve birçok bölgede yıllarca süren sosyo ekonomik çalışmalar yapılmıştır. PKP'nin önemli kadrolarından Osman Mo-rote'nin bu noktaya ilişkin çalışma-ları belgeler halinde mevcuttur. "Chaca, feodal bir latifunda" adlı belge bizzat Morote'ye aittir. Ya-zarlar PKP'nin sosyo ekonomik de-ğerlendirmelere ilişkin yaklaşımının nasıl olduğunu sayfa 72'de belirt-mektedir.

İkinci bir değerlendirmeyi Baş-kan Gonzalo'ya bırakıyoruz. "Biz ülkeye ilişkin araştırmalar yaptık ve özellikle 2. Dünya savaşı sonrasın-da hareket ederek ülkeyi inceledik. Peru toplumunun koşullarının karmaşık süreçlere girmiş olduklarını gördük." (Yeni Demokrasi 30. sayı)

"Bazıları bizim düşünüp tahlil-ler yapmadığımızı sadece doğmatik biçimde hareket ettiğimizi söyle-mektedirler. Neden? Yeldeğirmen-lerine karşı savaşan softa bozunula-rı oldukları için."

Evet fazla lafa gerek yok, Baş-kan Gonzalo bu softa bozuntularına gereken cevabı vermektedir. İşte silahlı mücadele, yani Peru'daki halk savaşı bu gerçekler üzerinden yani geniş bir araştırma-nın sonuçları üzerinden yürütül-müştür. Halk savaşı stratejisi Peru Toplumu gerçeğiyle birleştirilip Peru'lulaştırılmıştır.

Eğer bir gerçek varsa Peru'da,

bugün, PKP nin izlemiş olduğu doğru çizgi, ikili iktidara yolaçmıştır. Yarının iktidarının, yani, Yeni Demokratik Devletin oluşumu başlatılmıştır. Lima'nın çelik çemberlerle kuşatılması ve burjuvazinin boğulması, her geçen gün daha da somut bir gerçeklik halini almaktadır.

KATLIAMLAR

Devrimin yükseldiği yerde aynı oranda karşı devrimci şiddette yükselir. Bunlar, birbirini koşullayan iki zıt kutuplardır. Aynı zamanda bu bir antagonizmadır.

Bugün, Peru'da yürütülen şanlı halk kavaşı muzafferane yürüyüşünü sürdürmekte ve yerel iktidarlar yaratmaktadır. ayaklarının altındaki toprağın kaydığını gören faşist burjuvazi can havliyle efendilerine koşmakta ve icazet dilemektedirler. Efendileri de elbette onları yalnız bırakmamaktadır. Bir yandan krediler açarken öte yandan bizzat kendi danışmanlarını da Peru'da bulundurmakta ve beraberce kitle katliamlarına başvurmaktadırlar.

Dünya devrim deneyimi göstermiştir ki, burjuvazi cennetini kaybetmemek için kitle katliamlarından kaçınmaz. Bu, onun son çırpınılarının olduğu işaretleridir.

Peru'da bugün Amerikan gringolarıyla, Peru silahlı kuvvetleri

katliamları birlikte yapmaktadırlar. Bizzat "sayın" yazarların kitabına başvurursak "Halk tarafından sevilme rekoru hiç kuşkusuz 1987'de dağıtılan Hareketli Kır Devriye Birlikleri'nde. Bunlar, DEA (Amerikalı görevliler) görevlileri tarafından eğitilen, ücretlerinin bir kısmı ve donanımları ABD'ce sağlanan vs..." (sf. 17.) Bugün bunların yerini başkaları almış durumdadır. Halka yönelik zulüm, yağma, hırsızlık ve katliamlar devam etmektedir.

Peru burjuvazisinin bizzat kendisi de zaten katliamcı olduğunu saklama gereği duymamaktadır. Peru'daki gelişmeleri yakından izleyenler 60x3'ün ne olduğunu çok iyi bilirler. 1980'de iktidara gelen Belaunde, bir yıl sonra savunma bakanlığına Lui Cisneros Vizguera'yı getirir. Savunma Bakanının ilk açıklaması 60x3 stratejisi olur. Yani, üç PKP'liyi veya savaçısını yoketmek için 60 köylüyü öldürmek gerekmektedir.

"Bu açıklamalardan kısa bir süre sonra helikopterlerin köylere yaptığı baskının bilançosu 50 ölü ve bir ay sonra 30 kişilik toplu mezar." (sf. 118.)

Olay çok açıktır, tutsak almak, ordunun gücünün gerilalarını karşılaştıramayacak kadar büyük olduğu ve halka gözdağı ve-

rerek sindirmeye çalışmaktır. Katliamlara ilişkin kısa bir kronoloji vermek gerekirse:

1984 Temmuzunda Pucayacu belediye mezarlığında 49 cesedin bulunması.

1985 Ağustosunda Accomarca'da 69 köylünün katledilmesi.

1986'da Luriganhove El Fronton cezaevlerinde 400 PKP'li tutsağın katli.

Soccos'da köy bayramı sırasında 34 köylünün katli.

8 Gazetecinin öldürülmesi ve 1988'de Ayacucho-Cayara'da mısır toplamaya giden 69 köylünün katli.

Bunlar, burjuvazinin ordusu, polisi tarafından gerçekleştirilen katliamlardır. Bu katliamları, yukarıda da belirttiğimiz gibi, ABD emperyalizmin danışmanlarıyla Peru burjuvazisi birlikte yapmaktadırlar.

PKP VE HALK KİTLELERİ

Burjuva çevreler, sadece Peru devrimi açısından değil, dünyanın birçok ülkesinde ve ülkemizde de, öncünün, halk kitlelerinden kopuk olduğu, kitleleri zorla katliamlarla korkutarak peşlerinden sürükledikleri safatasını öne sürerek demagoji yaparlar. Bugün Peru'da da aynı terane piyasaya sürülüyor. Bu koroya Peru'daki, kendisini "sol" olarak nitelendiren burjuva uzantı-

ları da katılmışlardır. Kitabın yazarlarının işlenmiş olduğu temaların en başından bir tanesini bu oluşturmaktadır. En doğru yol yine kitabın kendisine başurmaktır. Peru'da halkın ruh halinin anlaşılması açısından çarpıcı bir örnek vermek gerekirse: eski bir toprak ağasının eşi aynen şunları söylemektedir: "Şu Cholo'larda (melezler. bn) çok korkunç... Bizden nefret ediyorlar, ama bende onlardan nefret ediyorum. Biliyorsunuz, artık hizmetçi bile bulamıyorum. Cholo'lar bizim için çalışmaktansa açlıktan ölmeyi tercih ediyorlar" (sf. 36.) Bu alıntıyı çarpıcı olmasından ötürü verdik.

PKP ile halk kitleleri arasındaki bağın hangi derecede olduğunu anlamak için silahlı direniş grevlerinden örnek vermek en doğrusu olacaktır sanırım.

"1988 yazı sonunda yolcular (burjuvazinin kullandığı bir terimdir. bn) Kuzey Amerika'luların koka plantasyonlarına havadan zararlı otlara karşı (esasta gerillalara karşı bn.) tarım ilaçları püskürtme projesine karşı 69 saatlik bir "silahlı grev" dayatarak ilk olarak bölgede nüfuzlarını gösterdiler. Ağustos'un 20'sinden 23'üne kadar, bölgenin en önemli kenti Tingo Maria'da, ordunun sıkıyönetim ilanına rağmen hayat felç oldu. Bankalar, mağazalar, restoranlar, kamu işyerleri kapılarını kapadılar. Seyyar satıcılar sokaklardan kayboldu. Hatta ulusal hava yolu şirketleri bile uçuşlarını iptal ettiler..." (sf.11)

Yine aynı kitaptan örnek: "Aydınlık Yol'un emrine köylerde de aynı kitesellikle uyuldu. Yukarı Huallaga'dan geçen tek karayolu 250 Km. boyunca ağaç kütükleriyle taş bloklarıyla kapatılmıştı. Büyük çoğunluğu küçük koka üreticisi olan bölge köylüleri, evlerinin duvarlarını PKP ve lideri "Başkan Gonzalo'yu yücelten sloganlarla donatmışlar, orak çekiçi kızıl bayraklar asmışlardı." (sf.11)

"Her yerde askerleri azarlayan arşivler vardı", "Asker kurbanlık koyun! Halkımı öldürme! Yanki Emperyalizmini ülkemizden kovmamıza yardım et! Sen halkın par-

çasının, silahını bırak ve gerilla halk ordusunun yanında mücadeleye katıl." (sf. 11-12)

Okuyucular bizi mazur görürler sanırız, çünkü alıntımızı uzun tutmak zorunda kaldık. Durumun hangi boyutlarda olduğunu anlaması için bu gerekiyordu. Görüleceği gibi yazarlar kendilerini kasıklarına kadar zorlamaktadırlar. Yanki emperyalizmi Peru'da köylülerin ne ekip ekmeyeceklerine yani kısacası bir ülkenin iç işlerine karışma hakkını kendilerinde göremezler. Ama bunu, yani bir ülkenin iç işlerine karışmayı sürekli olarak yapmaktadır. PKP, Yanki emperyalizminin hangi amaçlar doğrultusunda ne yapmak istediğini görmektedir ve doğal olarak buna karşı en şiddetli bir biçimde mücadele yürütmektedir.

Diğer bir nokta ise yazarların "Aydınlık Yol 'silahlı grev' dayatarak" ibaresini kullanması tamamen kasıtlıdır ve kendi yorumlarıdır. Ama yazarların cevap vermesi gereken soru şudur: Köylüler, bankalar, satıcılar, restourantlar, kamu işyerleri, mağazalar ve hatta ulusal hava yolları şirketleri sıkıyönetime rağmen, nasıl oluyorda PKP'nin çağırısına tam destek veriyorlar? Cevabı verilmesi gereken soru budur. Bunu elbette et beyinlilerin anlaması ve cevaplaması zor olsa gerek. Kitap, bir bütün olarak okunduğunda anlaşılacaktır ki, yazarlar bu kitabı hazırlarlarken bir tek PKP'li ile ne karşılaşmışlar ne de görüşmüşlerdir.

El Diaro gazetesinin Başkan Gonzalo'ya "Gericilik, revizyonizm 'Birleşik Sol' oportünizm sizin kitlelerden tecrit olmuş bir durumda bulunduğunuzu söylüyorlar. Bu konuda ne diyorsunuz?" sorusuna şöyle yanıt vermektedir: "Ben, biz ne dersek diyelim, onların bizim kitlelerin desteğine sahip olduğumuzu gördüklerini düşünüyorum. Bu revizyonist ve oportünistlerin kimi söylediklerine karşılık biz şu soruyu soruyoruz: Sekiz yıldır hiçbir uluslararası desteğe sahip olmadan halk savaşı yürüten bir hareketin varlığı kitle desteği olmadan nasıl açıklanabilecektir?" (Yeni Demokrasi 30. sayı)

Daha 90-92 yılları arasındaki başkent Lima'daki silahlı grevlerden bahsetmedik. Yukardaki iki alıntı ve yorum sanırım yeterlidir.

Sonuç olarak: Yeni demokratik İktidar hayatın her alanında şekillenmektedir, bu şekillenme devrimcidir. Köylülüğün sadece ekonomik gereksinimleri değil aynı zamanda sosyal kültürel şekillenmesini de beraberinde getirmektedir. Bir yandan ona toprağı nasıl ekilip biçilmesini öğretirken, bir yandan da nasıl korunması gerektiğini de öğretmektedir. Ona devrimci adaleti, devrimci proleter kültürü taşımakta ve öğretmektedir.

İşçi sınıfı bugün "balın tadını damaklarında hissetmekte ve daha fazlasını" istemektedir. Devrimin merkezi giderek şehirlere kaymakta ve kendini Lima'da daha fazla hissettirmektedir. Lima'yı ve diğer büyük kentleri kışatan çelikten çemberler giderek burjuvaziyi daha fazla sıkıştırılmaktadır. Bu aynı zamanda emperyalizmin, özellikle ABD emperyalizminin kopan bir halkası olma olgusudur. Aynı şekilde ML-MZD'nin Latin Amerika işçi sınıfının ve ezilen halklarının kurtuluşunda ilham kaynağı olmak ve onlara moral vermektir. Sadece Latin Amerika değil, ezilen dünya işçi sınıfı ve halklarına esin kaynağı olmaktadır.

Latin Amerika'daki bu gelişen devrimin önemi ölçülemeyecek boyutlardadır. Çünkü, bugüne kadar Latin Amerika'nın işçi sınıfı ve ezilen halkları üzerinde küçük burjuva Kastroist ve Çegist çizgiler hakim olmuş ve devrimi bu sınıfsal yapılarından dolayı ileriye götüremedikleri gibi sonuçta emperyalizme teslim olmuşlardır.

Bugün, değişen dünya dengelerinde, bu gibi küçük burjuva hareketler (iktidarda olsun veya olmasın) yönlerini şaşırılmışlar ve karargahlarını düzen sınırları içinde kurmaya başlamışlardır. Kolombiya, Nikaragua, El Salvador ve Peru'da bunların örnekleri yaşanmış ve yaşanmaktadır.

Bu anlamda, özelde bölgede ve genelde dünyada bunlar dikkate alındığında Peru'daki gelişen devrimin önemi çok daha iyi görülecektir.

MARKSİST FELSEFENİN BAŞLICA TEMELLERİ VE MAO: DİYALEKTİĞİN YASALARI

II. BÖLÜM

YÖNTEM VE YASADAN NE ANLAŞILMALIDIR

Diyalektik, doğa, toplum, düşüncenin genel hareket yasalarını incelemek için yöntemini içine alan dünya görüşüdür.

Diyalektik yöntem ve yasaya ilişkin Marksist tahlil, öneme ve yargılar kavranmadan, diyalektiğin yasalarının incelenmesi sağlıklı bir yol olmaz. Zira, diyalektiğin yasalarına temel oluşturan bu kavramlar açıklığa kavuşturulmadan, bunlar hakkında nesnel bir fikir edinmemiz güçleşir.

Öyleyse yukarıdaki alt başlığa bir giriş olması açısından yasa ve yönteme dair bir açıklama zorunlu görünmektedir.

Yöntem Nedir? Yasa'dan Ne Anlaşılmalıdır?

Lenin, çalışmalarında, sürekli olarak diyalektiğin özü, içeriği, doğru kavranılması konularını ele almıştır. İncelenen olay ve olgularla bir bağlantısı olmaksızın, kişinin rastgele biçimde seçtiği inceleme biçimlerinin toplamı değildir yöntem. Yöntem, olayların ve olguların kendilerine özgü yasaları tarafından sınırlanır. Bilimin her alanı kendine özgü yöntemler geliştirir. Çeşitli bilim dallarının farklı yöntemlerle çalışmasının nedeni de budur. Buna en dar anlamıyla, bilgi edinilmesi için tutulması gereken yol denilebilir.

Biyolojinin, biokimyanın, fizikokimyanın, matematiğin, elektrokimyanın vs. yöntemleri farklıdır. Bu yöntemler, sözkonusu bilgi alanında pratikle doğrulanmış geçerli olan yasalardan faydalanılarak elde edilmiştir. Dolayısıyla, yöntem, yasalara bağımlı olup amprio olarak kabul edilmiş bir kurallar toplamı değil, nesnel ve bilimsel olması zorunluluğunun yanısıra yasalardan çıkarılmak ve evrensel yasaları temel veri almak zorundadır. Bizim bilgi edinme yöntemimiz, diyalektik materyalist yöntemdir, bu yöntem, tek tek kendi alanında uzmanlaşmış bilimlerden farklı olarak, nesnel gerçeğin tüm alanlarını içeren genel yasaları araştırır.

Diyalektik yöntemin önemini Lenin şöyle açıklıyordu:

"Hegel'in öz konusu diyalektik yöntemdir, mantığının tümü ve özeti, son sözü ve özü budur. "

Hegel'in 'mantık bilimi'nde de şu açıklamalarda

bulunuyordu:

"Bir kavramı kurabilmek için, ampirik olarak anlamaya, incelemeye, ampirik'ten genel'e yükselmeye başlamak gerekir" (16)

Bu yöntemi Mao'da şu sözleriyle dile getiriyordu:

"Bir şeyi bütünü içinde tam olarak yansıtmak özünü ve iç yasalarını göstermek için, düşünce yoluyla, bol algı verilmesini yeniden biçimlendirme ve kurma işlemine tabi tutarak, kabalrı, yanlışları bir yana ayırıp, inceleri, doğruları seçerek, bir noktadan ötekine adım adım ilerleyerek, dıştan içe doğru yürüyerek, bir kavramlar ve teoriler sistemi kurmak, algısal bilgiden akla uygun bilgiye atlamak gereklidir." (17)

Doğa, kendi iç yasaları içinde devinir, gelişir. Evreni tanımak, onu bilmek, incelemek için, onun yasalarını bilmekten başka yol yoktur. Gelişim, değişim, dönüşüm iç yasaları aracılığıyla olur.

Yasa, doğa ve toplumsal olgu ve olayların temel ilişkilerinin ifadesidir.

Şey ve süreçlerde yinelenen, devinen esas ve zorunlu ilişkiler vardır. Bu ilişkiler, hem şey'lerin içindeki özdevinimi anlamamız ve hem de o şeyin mekanik hareketini kavramamız açısından ve nihayet herhangi bir alandaki faaliyetimizin başarısı için önem taşırlar. İşte, doğa, toplum, olay ve olguların temel ilişkilerinin ifadesi olarak şekillenir yasa.

Çeşitli bilim dallarının yasaları ve diğer bütün bilimsel yasalar, toplum ve doğanın gelişimini yöneten yasaların zihne yansımalarıdır.

Yasaların kendileri zihnimizden ayrı ve bağımsız varolan ve toplumsal pratik tarafından, yani, üretim için savaşım, sınıf savaşımı ve bilimsel deney yoluyla doğa, toplum ve düşünce gelişmesinin araştırılması sayesinde bulunan ve milyonlarca kez durmaksızın yinelenen esaslı ve zorunlu ilişkilerin ifadeleri olarak formüle edilirler.

Yasaların mutlak doğruyu içerdikleri söylenebilir; yasa dardır, eksiktir, yaklaşıktır, sınırlıdır.

Bu sorunda işte bir kaç kanıt.

Birinci kanıtımız Engels'ten: **"Bilgi kadar tarih de, insanlığın ülküsel olarak eksiksiz bir durumu**

içinde son ve kesin tamamlanışa varamaz; eksiksiz bir toplum, eksiksiz bir "devlet" ancak imgelemde (muhayyilede) var olabilen şeylerdir" (1)

İkinci kanıtımız Lenin'den: "Diyalektik materyalizm, maddenin yapısına ve özelliklerine ilişkin bütün bilimsel önermelerin yaklaşık ve görelî nitelikleri üzerinde direnir; diyalektik materyalizm, doğada mutlak sınırların olmadığı, hareket eden maddenin birincisiyle bize bağdaşmaz gibi görünen bir durumdan, bir başka duruma dönüşmesi üzerinde direnir."(19)

Üçüncü kanıtımızda Mao'dan: "İnsan yalnızca, bilimsel ve teknolojik koşulların yarattığı sınırlamalarla değil, bir de, nesnel sürecin her yanının ve özünün tamamen bilinmemiş olması nedeniyle, nesnel oluşumun kendisinin gelişme ve anlaşılma derecesinin de ortaya çıkardığı sınırlamalarla karşılaşır. Bu gibi durumlarda fikirler, teoriler, planlar ya da programlar, uygulama sırasında ortaya çıkan umulmadık koşullar yüzünden kısmen, hatta bazen tamamen değiştirilir. Öyle zamanlar olur ki, ilk fikirler, teoriler, planlar ya da programlar gerçeğe kısmen veya tamamen uymaz ya da kısmen ya da tamamen yanlışdır. Çoğu durumda yanlış bilgi düzeltilinceye, nesnel sürecin yasalarına uygun düşünceye kadar, yani böylece öznel şeyler nesnel şeylere dönüştürülünceye ve pratikten beklenen sonuçlar alınıncaya kadar, başarısızlıkların yinelenmesi gerekir. Ama gene de, bu noktada, belirli bir gelişme aşamasındaki belirli bir nesnel süreç hakkındaki insan bilgisi tamamlanmış kabul edilir. Bununla birlikte, sürecin ilerlemesi yönünden, insan bilgisinin hareketi tamamlanmamıştır (20)

Daha fazla araştırma gereksinimi duyan okurlar için bir kaç şey daha söylemek gerekirse; Lenin'in Materyalizm ve Ampiro Kritisizm'inin Madde Kayboldu bölümü, Felsefe Defterleri'nin 167, 122, 159, sayfaları, Engels'in Anti-Dühring'inin 92. sayfası, yine Engels ve Marks'ın felsefe incelemelerinin 12. 13. sayfaları ve ayrıca Engels'in Doğanın Diyalektiği'nin 304 ve 305. sayfalarına bakılabilir. (Okuru sıkıkmamak için fazla alıntıya rağbet etmedik)

Yöntem ve yasa'ya dair bu açıklamalarımızın

nedeni, diyalektiğin yasaları incelenirken, bu yasa'ların daha iyi kavranması dolayısıyladır. Şunu da eklemeliyiz ki, diyalektiğin yasaları incelenirken, diyalektiğin yasalarını ve ustaların bu yasalara ilişkin düşüncelerini incelerken, bu anlattığımız somut olgular bir an bile dahi akıldan çıkarılmamalıdır.

Gelişen tarihsel süreç, tarihsel sürecin içinde maddenin hareketinin her yeni gelişmesi, diğer tüm yasaları olduğu gibi, diyalektiğin yasalarını da etkileyecek, bu yasaları değiştirebilecek, zenginleştirerek, eksik, sınırlı ve dar yönlerini durmaksızın atacak ve yeni biçimiyle daha üst düzeye çıkartacaktır. Bu durum sonsuza dek sürüp gidecektir.

Her türden yasa, dardır, eksiktir, yaklaşıktır, sınırlıdır. Çünkü, maddenin hareketi öylesine zengindir ki, her yeni buluş, her yeni gelişme, yasa'yı durmaksızın geliştirir, genişletir, eksik olan yanları bir tarafı bırakır.

MARKS'TAN MAO ZEDUNG'A DİYALEKTİĞİN YASALARI

Mao'ya kadar uzanan Marksizmin tarihi, bu konuda zengin teori ve örneklerle doludur. Aslolan, bunları aydınlık ışık altında incelemektir.

İşe Engels'le başlayalım.

Engels, Hegel sisteminin idealist biçimini eleştirirken, diyalektiğin yasalarının (Hegelce)

Hegel tarafından salt düşünme yasaları olarak geliştirilmesine karşı çıkarak, diyalektiğin yasaları doğa ve insan toplumu tarihinden çıkarılmalıdır. Bilinir ki Hegel, bu yasaları doğa ve topluma zorla yamamıştır.

Bu doğrultu açıklığından sonra Engels, diyalektiğin yasalarını üçe indirgeyerek şöyle der:

Niceliğin niteliğe ve niteliğin niceliğe dönüşümü yasası,

Karşıtların içiçe geçmesi yasası;

Yadsımanın yadsınması yasası.

Demek ki, Engels'te diyalektiğin yasaları üç tanedir.

Diyalektiğin yasalarına Lenin'in yaklaşımı da şöyledir:

Hegel'in "Mantık Bilimi"ni incelerken Lenin, "diyalektik, karşıtların birliği teorisi olarak tanımlanabilir." Diyalektiğin çekirdeği bununla sezilip kavranacaktır, ama bir dizi açıklamayı ve geliştirmeyi

gerekli kılar.

Aynı bölümde Lenin, bu özlü tanıma varmadan önce diyalektiği üç ögesini sayar ve bu üç ögeden hareketle de onaltı ögeyi ayrıntılı biçimde açıklar.

Lenin'in saydığı diyalektiğin üç ögesi şunlardır:

"1) Şey'in kendisi, ilişkileri ve gelişmesi içinde çözümlenmelidir.

2) Şey'in iç çelişkisi; içindeki karşıt kuvvetler ve yönler.

3) Analiz ile sentezin birleşmesi."

Bu üç ögeyi daha ayrıntılı bir şekilde şöylece sıralar Lenin:

"1) İncelemenin Nesnelliği (örnek vermek yok, konu dışına çıkmak yok, doğrudan doğruya kendi kendisinde şey var sadece)

2) Bu şey'in öbür şeylerle olan katmerli ve çeşitli bağıntıları'nın hiç eksiksiz tümü.

3) Bu şey'in gelişimi kendine özgü hareketi, kendine özgü hayatı.

4) Bu şey'in içindeki içsel bakımdan çelişkin olan eğilimler (ve yanlar)

5) Toplam olarak ve karşıtların birliği olarak şey (fenomen vs.)

6) Bu karşıtların mücadelesi ya da gene açılıp yayılmaları, çelişkin özelemler, vs.

7) Analiz ve sentezin birleşmesi değişik parçaların ayrılması ve yeniden birleşmesi, bu parçaların toplam halinde bütünlüşmesi.

8) Her bir şey'in (fenomenin, vs.) bağıntıları sadece katmerli ve çeşitli değil, aynı zamanda evrenseldir de. Her şey (fenomen, süreç, vs.) her başka'ya bağlıdır.

9) Sadece karşıtların birliği değil, ama aynı zamanda her belirleniminin, niteliğin, çizginin, yanın, özelliğinin her başka'ya (kendi karşıtına) geçişler'i.

10) Yeni yanların, bağıntıların, vs. sonsuz biçimde ortaya çıkma süreci.

11) İnsanın şeyler, fenomenler, süreçler, vs. hakkındaki bilgisinin, fenomenlerden öze ve daha az derin bir özden daha derin bir öze giderek sonsuz derinleşme süreci.

12) Birlikte varoluştan nedenselliğe ve bir bağlantı ve karşılıklı bağımlılık formundan daha derin ve daha genel bir başkasına.

13) Alt evredeki bazı çizgilerin, özelliklerin, vs. bir üst evrede tekrarlanması.

14) Görünürde eskiye dönüş (olumsuzlamanın olumsuzlanması)

15) Muhtevanın formula mücadelesi ve bunun tersi. Formun reddedilmesi, muhtevanın yeni baştan yoğrulup işlenmesi.

16) Nicelikten niteliğe geçiş ve bunun tersi" (22)

Demek ki, Lenin, Engels'ten farklı olarak, diyalektiği, karşıtların birliği olarak tanımlıyor ve özden hareketle üç öge ve üç ögeyi de ayrıntılandı-

arak 16 öge sayıyor. Ne var ki, Lenin, karşıtların birliğini temel hareket noktası olarak ele alıyor. (Buna ileride değineceğiz)

Stalin'se, Marksist diyalektik yöntemin temel niteliklerini sıralarken bunları dörde indiriyor.

"1) Diyalektik, metafiziğin tersine, doğaya, rastgele toplanmış, birbirleriyle ilişkisiz, birbirlerinden bağımsız, ayrı şeyler, ayrı olaylar gözüyle değil, maddelerin ve olayların birbirleriyle organik olarak ilişkili bulunduğu, birbirlerine dayandığı ve birbirleriyle belirlendiği tam ve bağımlı bir bütün gözüyle bakar...

2) Diyalektik, metafiziğin tersine doğanın, durgunluk ve hareketsizlik, durağanlık ve değişmezlik halinde olmadığını, hep birşeylerin doğduğu ve geliştiği, bazı şeylerinde parçalanıp öldüğü, sürekli bir hareketle değişme, sürekli bir yenilenme ve gelişme halinde olduğunu kabul eder...

3) Diyalektik, metafiziğin tersine, gelişme sürecini, nicel değişmelerin nitel değişmelere yol açmadığı basit bir büyüme süreci gözüyle görmez, çelişmeyi, önemsiz ve belirsiz nicel değişmelerden, açık, temel nitel değişmelere geçilen ve bu nitel değişmelerin, yavaş yavaş değil de bir sıçrayış biçiminde, bir durumdan ötekine kesin ve hızlı olarak gerçekleştiği bir süreç olarak kabul eder. Buna göre, nitel değişmeler, rastgele değil, görünmeyen ve yavaş yavaş oluşan nicel değişmelerin doğal sonuçları olarak ortaya çıkarlar.

4) Diyalektik, metafiziğin tersine doğadaki her şeyin ve her olayın yapısında iç çelişkilerin varlığını kabul eder. Çünkü hepsinin olumlu ve olumsuz yanları, bir geçmişi ve bir geleceği, ölen bir yanı ve gelişen bir yanı vardır. İşte bu karşıtlar arasındaki savaşım, yeni ile eski arasındaki ölenle doğan arasındaki, yitip gidenle gelişen arasındaki savaşım gelişme sürecinin iç kapsamını, yani değişmelerin nitel değişmelere dönüşmesi biçiminde beliren iç kapsamını oluşturur." (23)

Demek ki, Engels ve Lenin'den farklı olarak Stalin dört öge saymaktadır. Yani Stalin'e göre, diyalektiğin yasaları dört tanedir. Stalin, Engels'in saydığı üç yasadan birini çıkartıp, iki de yeni yasa ekleyerek dört yasa saymaktadır. Anlaşılacağı gibi Stalin, "yadsımanın yadsınmasını" temel yasalardan biri olarak ele almamakta ve hatta Marksist diyalektiğin temel niteliklerinden biri gözüyle bakmamaktadır. Stalin'de bu yasadan söz edilmemektedir.

En sonu işte Mao'nun diyalektiğin yasalarına ilişkin görüşleri:

"Eskiden diyalektiğin üç büyük kanunu olduğu söylenirdi, sonra Stalin'in dört kanun olduğunu söyledi. Benim görüşümü göre sadece bir temel

kanun vardır, o da, çelişme kanunudur. Nitelik ve nicelik, olumlu ve olumsuz, dış görünüşle öz, içerik ve biçim, zorunluluk ve özgürlük, olasılık ve gerçek vb. bütün bunlar zıtların birliği durumudur." (24)

Ve de **Çelişki Üzerine** adlı makalesinde de şunları söyleyecekti:

"Şeyler içindeki çelişkinin yasası, yani karşıtların birliği yasası, materyalist diyalektiğin temel yasasıdır."

Demek ki, Marks, Engels ve Stalin'den farklı olarak, üç ve dört yasadan değil, tek temel yasadan söz ediyor. Mao'ya göre, zıtların birliği ya da başka deyişle çelişki yasası materyalist diyalektiğin temel yasasıdır.

Tartışma götürmez bir gerçek ki, diyalektiğin irili ufaklı pek çok yasası vardır. Lenin'in Felsefe Defterleri'nden aktardığımız uzunca pasajda bunu görmek mümkün. Lenin orada 16 yasadan söz ediyor. Ne var ki, irili ufaklı yalar içinde, bu irili ufaklı yasaları bir kenara koymadan asıl olanı, diyalektiğin özünü oluşturan temel yasayı bulup çıkarmak gereklidir.

Tam da bu sorunda Mao'nun derinliği ve genişliğiyle çözümlmelerine tanık oluyoruz.

Tabii bu arada eski Yunan filozofları Aristoteles,

Heraklitos ve yeni felsefenin parlak temsilcileri Descartes, Spinoza ve Alman Felsefesini doruğuna ulaştırıp tam bir sistem oluşturan Hegel'den söz etmiyoruz. Bir kaç cümleyle sözetmek gerekirse, diyalektiğin en özlü tanımının çok eskiden beri verilmiş olduğunu görüyoruz. Örneğin, birin ikileşmesi ve çelişkili parçalarının bilgisine diyalektiğin özü ve asli gözüyle bakıldığına tanık oluyoruz. Hegel'in ünlü yargısı, diyalektik, karşıt olanı birliği içinde kavramaktır çözümlenmesiyle aynı doğrultuyu paylaştığını görüyoruz. Ayrıca bu yargısının Lenin'ce paylaşıldığını da gözlemliyoruz, Felsefe Defterleri'nde, Lenin bu derlemesinde diyalektiğin çekirdeğinin karşıtların birliğinde yattığını özellikle vurguluyordu.

Gerek, **Doğanın Diyalektiği**'nde Engels ve gerekse, **Felsefe Defterleri**'nde Lenin diyalektiğin geliştirilmesinden söz ederler. Şöyle diyor Engels: Metafiziğin tersine, iç bağıntıların bilimi olarak

diyalektiğin genel niteliği geliştirilmelidir. Lenin'de şu açıklamada bulunuyor: Diyalektiğin çekirdeği karşıtların birliği ile açıklanabilir, ama bu bir dizi açıklama ve geliştirmeyi gerektirir. Evrenin bütün süreçlerinin karşıtların birliği olarak kavranılması önermesi de Lenin'e aittir.

Artık Mao'nun çözümlmelerine geçebiliriz.

Ağustos 1937'de **Çelişki Üzerine** adlı makalesi özellikle önemlidir. Mao bu makalede, Lenin'in **Felsefe Defterleri**'ndeki tek tek formülasyon ve yargılarını zenginleştirerek, diyalektiğin zengin, derin, geniş ve ayrıntılı bir açıklamasını yapar. Materyalist diyalektiğin temel yasası olarak gördüğü zıtların birliği ya da çelişki yasasını (bu ikisi aynı anlama gelir, iki farklı ifade tarzıdır) sağlam bir çözümlmeye tabi tutar.

Mao, bu önemli makalesinde, çelişki yasası ya da zıtların birliği yasasını özellikle Lenin'e dayanarak çözümler ve de Lenin ve Engels'in öğüdünü tutarak ayrıntılı tahlillere girer.

Mao'ya göre, "zıtların birliği en temel kanundur" ve "sadece bir temel kanun vardır, o da çelişme kanunudur" (25)

Çoğu kesimce, özellikle de Hoca ve şürekasınca üzerinde fırtına kopartılan kilit taşı buradadır. Oysa yakından bakıldığında Hocacılığın en çok ihtiyarladığı, diyalektik koltuk değneklerini bıraktığı yerde burasıdır.

Mao'nun düşünce silsilesinin en parlak uğraklarından birisi de buradadır. Önce bu saptanmalıdır.

Heraklitos'tan bu yana felsefi dünya incelendiğinde görülecektir ki, diyalektiğin kilidi çelişki ya da zıtların birliği yasasında özgün anlamını bulabilmiştir. Eğer yaşam ancak zıtların birliği ile açıklanabiliyorsa, bu demektir ki, bu yasa en temel, en esas, yasadır. Mao'nun bu yasayı temel görmesi, diğer yasaları dışladığı anlamına gelmez. Şeylerdeki farklılık ya da önem, temel olan bir kez saptandıktan sonra, daha az önemdekilerin yok sayılacağı demek değildir.

Bu birinci noktadır.

İkincisi; nicelik, nitelik, zorunluluk, özgürlük, öz, biçim vb. tüm bunların zıtların birliğinin durumu olduğunun saptanmasıdır. Mao, yazınında bu durumu da açıklığa kavuşturuyor; geri kalan diya-

"Eskiden diyalektiğin üç büyük kanunu olduğu söylenirdi, sonra Stalin'in dört kanun olduğunu söyledi. Benim görüşümü göre sadece bir temel kanun vardır, o da, çelişme kanunudur. Nitelik ve nicelik, olumlu ve olumsuz, dış görünüşle öz, içerik ve biçim, zorunluluk ve özgürlük, olasılık ve gerçek vb. bütün bunlar zıtların birliği durumudur."

"Şeyler içindeki çelişkinin yasası, yani karşıtların birliği yasası, materyalist diyalektiğin temel yasasıdır."

lektiği temel olmayan yasalarını zıtların birliği ile açıklıyor.

Mao, böyle açıklayınca, bazıları hışımla ayağa kalkıyor ve olmaz böyle şey diyorlar. Ama karşı konuş bu haykırış karşısında, insan, ancak donakalıyor. Zira bilinir ki, zıtların birliğini diyalektiğin asli ve özü olarak gören, evrenin tüm süreçlerinin ancak zıtların birliği yoluyla kavranabileceğini açıklayan Lenin'in kendisidir.

Mao'nun burada, Lenin'in açıklamalarına kattığı şey, daha çok açıklık, daha çok genişlik ve daha çok derinliktir. Şeyler, olgular, fenomenler, eksiksiz bir tamamlanışa varamazlar. Zira, diyalektik karşısında hiç bir şey, kesin, tam ve eksiksiz değildir. Yasalar açısından da durum budur. Mao, diyalektiğin Lenin'de asli ve özünü oluşturan zıtların birliğini maddenin durmaksızın gelişen her zengin hareketini dikkate alarak, daha da genişliğine ve derinliğiyle ele alıp, bu temel yasayı daha da geliştirmiştir.

Söyler misiniz, şeyler ilk haliyle kalımlı kalabilir mi? Diyalektiğin yasaları açısından da durum budur. Bilinmezmi ki, diyalektik materyalizm, tüm bilimsel önermelerin yaklaşık ve göreceli nitelikleri üzerinde ısrarla direnir. Diyalektiğin devrimci yanı da bu değil midir? Son ve kesin insan eylemi ve düşüncesinden sözedilebilir mi? Mutlak durum ve gerçekten sözedilebilir mi?

İşte Mao'nun yaptığı diyalektiğin yasaları ve temel yasa konumunda dar ve sınırlı, eksik olanı, yaklaşık olanı, daha çok gerçeğe yaklaştırma çabasıdır. Ama bu çaba kimi çevrelerde ve özellikle de Hocacı çevrelerde alışkanlıkla kutsanmış olan şeylerin eski durumuna karşı bir suç bir başkaldırı olarak görünür.

Engels'teki üç yasa, Lenin'ce onaltı ayrıntılı yasa biçiminde açıklandığında aslolanında zıtların birliğidir dendiğinde oluşturulan sessiz koro, Mao, zıtların birliği en temel kanundur biçiminde açıkça ifade edildiğinde, yerini sesli karşı koroya bırakır.

Onca kanıt ortasında işte Lenin'den, Mao'nun görüşlerine tanıklık eden önemli bir pasaj: Sürekli olanı kesintiye uğratmaksızın, canlıyı daha basit ve daha kabasaba kılmaksızın, bölüp parçalamaksızın, ölü gibi dondurmaksızın, hareketi tasarlayamayız, anlatamayız, ölçemeyiz, betimleyemeyiz. Hareketi düşünceyle tasarlamak, sadece hareketi değil, **her türlü kavramı** ve sadece düşünceyle değil duyumla da kaba saba kılmak, ölü gibi dondurmaktır daima.

Diyalektiğin **temeli** işte buna dayanır. Karşıtların birliği, özdeşliği düsturunun dile getirdiği öz, **doğrudan doğruya bu özdür işte.** (26)

Ne diyor Lenin?

Karşıtların birliği diyalektiğin **temelidir.**

Mao ne diyor?

Karşıtların birliği yasası, materyalist diyalektiğin temel yasasıdır.

Yeterince açık!

Hala ayak direyenler için şunları söyleyebiliriz:

Zekice yazmak, okurun da zeka sahibi olduğuna varsaymaya her şeyi söylememeye bir önermeyi geçerli kılan ve düşünülebilir yapan bağlantıları, koşulları ve sınırlamaları okurun kendi kendisine söylemesine bırakmaya dayanır.

Feuerbach'ın bu sözlerinden öğrenmesini bilmek gerekir.

Netice itibarıyla denilebilir ki;

-Diyalektik materyalizmin kilit taşı, özü vazgeçilemez temel yasası, zıtların birliği (buna çelişki yasası da diyebiliriz) yasasıdır. İlk çağ Yunan filozoflarından biri bu böyledir. O dönem daha kaba saba olan şeyler, bugün çok daha yerli yerine oturmuştur. Heraklitos, her şey bir'den, birden de her şey çıkar derken kastedilen tam da zıtların birliğidir. Bir'in ikileşmesi denilirken de kastedilen budur. Lenin'le bu yasa çok daha yerli yerine oturmuş ve Mao'da çok daha eksiksiz bir tamamlanışa doğru yol almıştır. Hayat zıtların birliğiyle açıklanabilir yargısındaki derinlik yabana atılacak gibi değildir.

-Nicelik-nitelik; zorunluluk-özgürlük, olumlu-olumsuz, görünüş-öz, içerik-biçim, olasılık-gerçek vb. temel yasanın dışındaki tüm bu yasalar zıtların birliğinin özel bir görünüşü, zıtların birliği durumudur. Bunlara temel yasa gözüyle bakılamaz. Ne var ki, bu yasalar görmezlikten de gelinemez; dış dünyanın ve insan düşüncesinin bazı özel görünüşlerinde bu yasalar özellikle kendilerini hissettirirler.

Öyleyse, bu yasalar da ve özellikle "yadsımanın yadsınması"da diyalektiğin yasalarıdır. (En çok polemik konusu olan "yadsımanın yadsınması"nı ileride ayrı bir bölümde özel olarak inceleyeceğiz)

-Zıtların birliği yasasından anlaşılması gereken, şeylerin, karşıt olan şeylerin birliği içinde kavranması; bunlar arasındaki birliğin, geçici, koşullu, mücadelenin de mutlak olduğudur.

Bilimsel sosyalizm davasına inanmış her kimse eğer doğrultu açıklığına kavuşmak istiyorsa karşıtlığı birliği içinde özümlemelidir. Yaşamı yorumlamanın, kavramanın ve mevcut duruma saldırmanın (değiştirmek için) ilk itiş postulatı, çelişki yasası ya da zıtların birliği yasasının kavranılmasıdır.

Gelecek bölümü (III. bölüm) Marksist Felsefenin Başlıca Temelleri ve Mao dizimizi, çelişki yasası ve bu yasaya Mao'nun katkılarıyla sürdüreceğiz.

DEVAM EDECEK.

ÇEKİÇ GÜÇ, KÜRTLER VE BAZI GERÇEKLER ÜZERİNE

Körfez krizinde ABD ve suç ortakları, Kuveyt'in, dahası Orta-Doğu petrolünün selameti için Saddam yönetimini yalnızlaştırıp, bir an önce iktidardan uzaklaştırmak amacıyla bir çok mücadele yöntemine başvurular. Bu yöntemlerden biri de Güney Kürdistanlı güçler ile Saddam diktatörlüğü arasında var olan çelişkiden yararlanmaktır. Ki emperyalistler bu çelişkiden çok iyi yararlandılar. Ve bugün de hala bu politikalarını sürdürüyorlar.

Şöyle ki: Öncelikle G.Kürdistanlı güçlere destek sözü verip ayaklandırdılar, ayaklanan Kürtler kısa bir süre içinde Kürdistanın tüm bölgelerinde esas olarak denetimi ele geçirdiler. Ortadoğuda Kürt kimliğiyle doğabilecek bağımsız bir oluşuma karşı olan emperyalistler bu durum karşısında hemen telaşa kapıldılar. Ancak Saddam'ın Kürtlere yönelik başlattığı katliamcı politika hem emperyalistlerin telaşını dindirdi, hem de insan hakları demagojisi adı altında bölgeye yerleşmelerine imkan sağladı. Kürdistanı bölüp parçalayanlar, tarihin her döneminde Kürtleri kendi amaçları için bir araç olarak kullanmaya çalışan emperyalistler, yine Kürtlerin koruyuculuğuna soyunmaya başladılar. Hiç şüphesiz onları Ortadoğuya sürükleyen insan hakları ve Kürt sevgisi değil, iktisadi ve siyasi olarak bölgede tahakküm kurma gerçeğidir. Ne kadar yeni makyajlar yaparlarsa yapsınlar, emperyalistler bu

gerçek niyetini gizleyemezler.

Emperyalistler bugün Körfez krizi sonucunda kendi çıkarları doğrultusunda çizdikleri tabloyu yerli yerine yerleştirme çabası ve uğraşı içindeler. Kuşkusuz bunun pek kolay olamayacağı açık. Özellikle Kürdistan sorununda emperyalistlerin karşısına bir dizi yeni yeni engeller çıkacaktır. Dahası emperyalistlerin planlarının tümünden hayata geçip geçmemesi

nen o ki, bu güçler, geçmişten ders çıkarma yerine, geçmişi tekrarlama yanılığısı içindeler. Bunun sebepleri, nedenleri üzerinde yazının akışı içinde duracaktır.

Güneyde yakın tarihte yapılan seçimler hakkında sağlıklı bir değerlendirme yapabilmek için, herşeyden önce seçim olgusunun hangi koşullarda ortaya çıktığı ve emperyalistlerin bu olaya yaklaşımını, dahası yapılan seçimlerin ve oluşan parlamentonun bundan sonra Kürt halkına sağlayacağı kazanımları objektif bir gözle irdeleyip, ona uygun politikalar saptamak zorundayız. Yani emperyalistler ile Kürdistan cephesi arasındaki ilişkileri görmemezlikten gelecek, salt olaya "Kürtler kendi meclisini kendi seçti" mantığıyla yaklaşım, seçim olayına olduğundan daha fazla misyonlar yükleyip, yanlılara ilişkin zafer çılgınlıkları atmaya kalkmak, tek kelimeyle kendi kendimizi kandırmaktır.

Nedenine gelince; herşeyden önce emperyalistler bugün Kürdistan'da herşeyin eskisi gibi olamayacağı gerçeğini kavramış durumdadır. Dolayısıyla Kürdistan'da kendi çıkarlarını tümünden tehlikeye düşürmeyecek çözüm arayışları içindeler. Seçim olayı da bu çözümün bir parçasıdır. Aynı zamanda bu yanlı güney ile sınırlı da değildir. Kürdistanın diğer parçalarındaki ulusal gelişmelere göre de, emperyalistler şimdi de belli politikalar belirliyorlar. Bu politikaları boşa çıkarmanın yolu da uzlaşmada değil, tutarlı bir dev-

Saddam'ın Kürtlere yönelik başlattığı katliamcı politika hem emperyalistlerin telaşını dindirdi, hem de insan hakları demagojisi adı altında bölgeye yerleşmelerine imkan sağladı. Kürdistanı bölüp parçalayanlar, tarihin her döneminde Kürtleri kendi amaçları için bir araç olarak kullanmaya çalışan emperyalistler, yine Kürtlerin koruyuculuğuna soyunmaya başladılar. Hiç şüphesiz onları Ortadoğuya sürükleyen insan hakları ve Kürt sevgisi değil, iktisadi ve siyasi olarak bölgede tahakküm kurma gerçeğidir.

bir ölçüde Kürdistanlı politik örgütlerinin tutumuna bağlı bir olaydır. Yani eğer güneyli güçler emperyalizme karşı eğilme yerine, dikilmeyi, uzlaşma yerine, savaşmayı seçip geçmişteki yanılığlarından sağlıklı dersler çıkarabilirlerse -ki bu yönde pek olumlu işaretler şimdilik göremiyoruz.- geleceğini özgür iradeleriyle belirleme imkanını yakalayabilirler. Görü-

rimci savaşım yürütmekten geçer.

Gelelim seçim olayına: Hiç şüphesiz güneyde yapılan seçimler Kürdistan'lı güçlerin az da olsa toplanıp ortak hareket etmelerine imkan sağlayacaktır. Ki emperyalist güçler böyle bir örgütlülüğe karşı değiller; tam tersine teşvik ediyorlar. Seçim sürecinde ABD'li bazı yüksek rütbeli komutanların sık sık helikopterle seçim bölgelerini gezerek, Kürt güvenlik sorumlularıyla görüşmeleri, ABD yönetiminin Irak'ı seçimlere müdahale etmesi konusunda uyarması vb. Özcesi emperyalistler seçimin selameti için çabalayıp durdular. Tüm bu çabaların altında yatan gerçek Kürt sevgisi mi? Tabi ki hayır. O halde nedir.

Öncelikle güney Kürdistan'da dağınık bir vaziyette olan güçlerle emperyalistler ne sağlıklı bir ilişki kurabiliyorlardı, ne de gerektiği şekilde bir kontrol sağlayabiliyorlardı. Bu durumdan rahatsız olan emperyalistler kendileriyle muhatap olabilecek bir yapı arıyorlardı. Ve nihayet bu yapıda seçimlerle birlikte ortaya çıkan parlamentoya-la oluşmuş durumdadır.

Böylece emperyalistler hem bölgedeki yerlerini sağlamlaştırma açısından büyük avantajlar elde etmiş oldular; hem de çekiç gücün şemsiyesi altında kurulacak olan "Özerk Kürdistan"ı Saddam yönetimine karşı rahatlıkla bir tehdit unsuru olarak kullanacaklardır. Dahası Saddam'ı BM kararlarına uymaya zorlayacaklardır. Açıkçası emperyalistlerin bölgeye yerleşmeleri açısından her yönüyle imkan ve olanaklar sağlanmış durumdadır.

Burada bir nokta üzerinde önemle durmakta fayda var. T.Kürdistan'ındaki kimi ilerici ve yurtsever güçler Çekiç Güc'ün Kürtler için ne anlam ifade ettiğini ve ilerde bölge halkları için nasıl bir tahdit oluşturacağı gerçeğini henüz tam olarak kavramış değiller. Öyle ki güneyli güçlerin esas olarak bağımsız ve özgür iradeleriyle hareket edip ve mevcut

politikayı kendilerinin belirlediklerini ileri sürecek derecede iyimser yaklaşıyorlar olaya. Bu politikanın doğruluğu ve yanlışlığı üzerinde tartışmaya pek gerek olduğunu sanmıyoruz. Çünkü, bu karşı devrimci korsan güç uluslararası planda emperyalistlerin çıkarlarını korumakla yükümlüdür. Ve bu güc bundan böyle NATO alanı dışındaki bölgelerde de emperyalistlerin çıkarlarını tehlikeye düşürebilecek her türlü harekete müdahale edecekler.

Gerçek durum bu olmasına rağmen, Barzani ve Talabani'nin Çekiç Güc'ün görev süresini uzatın diye emperyalistlere ve TC gibi uydulara çağrı yapması, hatta Barzani'nin Çekiç Güc'ün görev süresinin uzatılmasının Türkiye'nin çıkarına olacağını ileri sürmesi, ya da İngilizlerin Çekiç Güc olmaksızın "Kürt Özerk bölgesinin", oluşmasının zorluğundan dem vurmaları nasıl yorumlanabilir? Dahası ABD'nin Çekiç Güc'ün görev süresinin uzatılması için BM'ye başvurması, formalite gereği TC'ye sorması vs. Çekiç Güc'ün görev süresini emperyalistler uzatırlar ve bu uzatma işi Irak'ta olağanüstü bir gelişme olmadığı taktirde yılları kapsayacağı da açıktır.

Emperyalistler Güney Kürdistan'da kendi kontrollerinde "Özerk" bir yapının oluşmasından yanalar. Bu yapıyla sağlıklı bir ilişki sürdürmenin yolu da Kürtlerin iradesini temsil edebilecek bir parlamentonun oluşmasından geçer. Ve bu da seçimle sağlanmış durumda. Nitekim ABD'nin seçim sonrasında Kürt liderleriyle Washington'da görüşebileceği düşüncesi de giderek ağırlık kazanıyor. Tüm bunlar bize Kürdistan cephesiyle emperyalistlerarası ilişkisinin öyle hafife alınacak boyutta olmadığı, olamayacağı gerçeğini öğretiyor. En azından gidişat olumsuz yöndedir.

Şu gerçeği önceden görmek gerekiyor: Bu koşullar altında güneyde kurulacak "özerk bir yöneti-

mi," emperyalistler, yalnız Saddam'a karşı değil PKK'ya karşı da kullanmaya çalışacaklardır. Ki Talabani ve Barzani tarafından yapılan kimi açıklamalar bu kaygılarımızı doğrular niteliktedir. Örneğin Barzani'nin "Eğer PKK Ankara ile ilişkilerimizi bozarsa, PKK'nin çıkarları ile Kürt halkının çıkarları arasında tercih yapmak zorunda kalır ve Kürt halkının çıkarını seçeriz." Yine "Kendi topraklarımızda PKK'nın Türkiye'ye yönelik saldırılar yapmasına müsaade etmeyiz." türünden açıklamalarda bulunması. Keza Talabani'nin eğer siyasi mücadeleyürüteceklerse ona bir diyeceğimiz olmaz. (Bunun anlamı da şu: Bizim gibi olacaklarsa) Ama yok eğer silahlı mücadele vereceklerse o zaman kendi bölgelerine gitsinler. Niçin? Çünkü silahlı mücadele ihraç edilecek bir nesne değil.

Tüm bu anlayış sahiplerinin sonuç itibarıyla PKK'ye yaptıkları çağrı şu: Eğer bizim gibi siyasi mücadele yürütecekseniz, bölgemizde kalabilirsiniz. Aksi taktirde şu veya bu şekilde sizi güneyden çıkarmaya çalışacağız. Söylediklerini başanıp başarmayacakları ayrı bir olay, burada esas olarak üzerinde durulması gereken nokta, PKK'nin güney desteğini yok etmeye çalışan TC. ve kimi emperyalist güçlerin düşünceleriyle, Kürdistan cephesi liderlerinin görüşlerinin bir noktada çakışmasıdır. PKK'nin bu güçler için ileri sürdüğü düşüncelere tümenden katılmayabiliriz; ama görmemezlikten de gelemeyiz. Emperyalistlerin PKK'yi "terörist" ilan edip saldırılarını yoğunlaştırdıkları bir süreçte, güneyli güçlere bu denli kucak açılmasının altında yatan gerçeği iyi kavramamız gerekir. Bugün somut olarak görülen gerçek o ki: Emperyalistler, PKK hareketinin varlığından büyük rahatsızlık duymaktadırlar. Ve PKK'yi de Kürdistan cephesine benzetmek, o konuma düşürmek için büyük çaba sarfediyorlar. Bu çabalarını önümüzdeki süreçte daha da yoğun-

laştıracaklardır.

Ashında kürdistan cephesi, emperyalistlerin kendilerine yönelik yaptıkları insancıl gösterilerin (!) temelinde yatan kendi ülke çıkarları olduğu gerçeğini tam olarak göremiyor, ya da görmek istemiyor. Oysa emperyalistlerin çıkarları dün İran'a karşı Saddam'ı desteklemeyi emrediyordu, bugün ise çıkarları Saddam'ı zayıflatıp, yönetimden uzaklaştırmak için Kürtleri desteklemeyi emrediyor. Kısacası gündemi belirleyen, politikalara yön veren emperyalistlerdir. O halde Kürdistan cephesi güçlerine düşen görev, emperyalist politikaların füğüranı olmak değil, tam aksine bu politikaların iç yüzünü açığa çıkarıp, teşhir ederek ona karşı mücadele etmektir.

Konunun daha iyi anlaşılması açısından emperyalistlerin Kürt sorunu hakkında geçmişte tezgahladıkları iğrenç politikaları ile ilgili kısa hatırlatmalar yapmakta fayda görüyoruz.

1976 yılında ABD'de yayınlanan "Pikes Raporu"nun iddiasına bakılırsa Beyaz Saray, İran Şah'ı ve Molla Mustafa Barzani arasında gizli bir anlaşma yapılmış; anlaşmaya göre "İran'ın ısrarları üzerine Washington; Irak'a karşı Kürtlere silah ve para yardımında bulunmaya başladı. 1972 yılında

başlayan gizli yardım ve destek üç yıl sürdü. 16 milyon dolar, binlerce ölü ve yüz binlerce mülteci-den sonra, İran Şah'ı Rıza Pehlevinin Irak ile 1975 yılında anlaşması üzerine bu gizli destek bir anda sona erdi ve Kürtler kaderleriyle başbaşa bırakıldı" Ki bu dönemde Barzani'nin ABD dışında hiç bir ülkeye güvenilmez anlamına gelen açıklamalar yapması; hatta "davamızda başarı kazanırsak ABD'nin 51. eyaleti olmaya hazırız" gibisinden ifadeler kullanması, hareketin niteliği ve karakteri hakkında bize gereken ipuçlarını vermektedir. Yine rapora göre; ne ABD ne de İran, Kürtlerin Irak'a karşı sürdürdükleri mücadelede başarılı çıkmasını istemiyorlar. Esas amaçları, hasımlarını zayıflatmak için, Kürt faktöründen yararlanmaktır.

Bu durumda kendi kendimize şu soruyu sorabiliriz: Düne göre bugün değişen ne oldu? Emperyalist cephede özde değişen birşey yok. Eski senaryolarına koşullara uygun olarak ufak çaplı bazı eklemeler, makyajlar yapmışlar hepsi o kadar. Kürdistan cephesinde ise durum pek farklı değil. Yine mevcut çelişkilerden yararlanıyoruz diyorlar. Yine Saddam'ın dışında kalan herkesi dost güç olarak gö-

rüyorlar. Dahası ellerine geçen fırsatları özgüçlerine dayanarak değerlendirme yerine dostlarının (!) kendilerini yeniden boğazlamalarını sabırla beklediler, bekliyorlar.

Kürdistan cephesinin aklına şu olasılık hiç gelmiyor: Irak'ta Saddam ve yandaşları yönetimden uzaklaştırılırsa, yada onlar çekilirse ve onların yerine emperyalistlere karşı daha uzlaşmacı ve uşak, dahası Ortadoğuda emperyalistlerin işlerini zorlaştıran değil, kolaylaştıran bir yönetim iş başına gelirse, o zaman emperyalistler Kürtleri eskiden olduğu gibi yine yüzüstü bırakacaklardır. Kendi deyimleriyle "Irak'ın toprak bütünlüğünün" daha da ateşlice savunarak ona uygun politikalar yürüteceklerdir. Bu olasılıkları hiç hesaba katmayanlar, hiç kuşkusuz geçmişten yeteri kadar ders çıkarmadıklarının açık bir kanıtıdır.

Güneydeki gelişmelerin Türkiye cephesindeki yansımalarına gelince; TC'nin tüm telaşı Kuzey Irak'ta (Güney Kürdistan) bağımsız bir Kürt Devleti kurulursa ve emperyalistler böyle bir oluşuma karşı çıkmazlarsa, yarı T.Kürdistan'ında da yanı fiili durum sözkonusu olabilir. Böyle-

ce Mishak-i Milli sınırlarında alt-üst olmuş olacak. Böyle bir düşünce, dahi TC'nin uykusunu kaçırdığından dolayı her fırsatta Kuzey Irak'ta bir Kürt Devletinin kurulmasına müsaade etmeyeceklerini açık bir dille ifade ediyorlar.

Aslında TC'nin seçim olayı karşısındaki tavrı, içinde bulunduğu karmaşık durumu çok iyi yansıtıyor. Şöyle ki: Emperyalist efendileri seçimin destekçileri olduğu için, TC. tümünden seçim olayına karşı çıkma şansını yitirdi. Şimdi ise tüm çabaları Kürt sorununun Irak'ın toprak bütünlüğünü koruyarak çözülmesi gerektiği yönündedir. Her ne kadar emperyalist efendileri her fırsatta bağımsız bir Kürt Devletinin kurulmasının imkansız olduğunu söylüyorlarsa da, bu durum yine de TC'nin heyecanını yatıştırmıyor. Sermayenin kiralık kaleşörlerinden Cengiz Çandar bu gerçeği iyi formüle ediyor. "Hem Amerika hem de Avrupa başta İngiltere, bağımsız bir Kürt devletinin oluşmasına karşılar. Çünkü, Suriye-İran ve Türkiye'nin buna müsaade etmeyeceklerini biliyorlar, onun için şimdilik 'Özerk Yönetim' diyorlar."

İşte TC'nin tüm korkusu da şimdilik "Özerk Yönetim" diyenler, yarın çıkarlarına denk düşerse bağımsız Kürdistan'da diyebilir. Oysa TC. Özerk Kürdistan düşüncesine bile, henüz hazır değildir. Onun için seçim sonrası gelişmelerin ileri bir boyuta vardırılması için, egemen sınıflar bir yandan uluslararası planda diplomasiye hız verirken, diğer yandan cephenin önde gelen liderleriyle, havuç ve sopa politikasını içeren görüşme trafiğini de giderek yoğunlaştırdılar. Özellikle PKK'nin güneydeki desteğini ortadan kaldırmak için "insani yardım" demagojisiyle bombalama olayı atbaşı gidiyor. Tabi ki seçim olayında TC'nin şu beklentisi de yok değil. Seçim sonrasında Güney Kürdistan halkının iradesini temsil eden bir parlamentonun

önderliğin de güçlü bir yapı (Hükümet) oluşturulursa, o zaman PKK'nin hareket alanını daraltırlar. Kuşkusuz zorunluluklar sonucu olarak yapılan bu tercihin de TC'nin derdine çare olamayacağı açık. Dahası TC. çaresizlik içinde çare arıyor, ama bulamayacak.

TC. Çekiç Güç olayında da tam bir çıkmaza sürüklenmiş durumdadır. Bir yanda kamuoyuna karşı bu gücün Kuzey Irak'taki Kürtlerin can güvenliği için gerekli olduğunu söylerken (oysa Kuzey Irak'a şimdilik bombaları yağdıran Saddam değil, TC'nin ta kendisidir.) dahası Saddam Kürtlere saldırırsa yine yüzbinlerce Kürt topraklarımızın akın edecek, bu da her bakımdan bizi zor durumda bırakacak vs. deyip kamuoyunda destek bulmaya çalışıyor. Diğer yandan Çekiç Güç'ün kontrolü altında yapılan seçimlerin otonominin ötesine varacağı endişesini taşıyor. Bunu açıkça ifade etmemelerine rağmen, duydukları rahatsızlığı ve heyecanı çeşitli vesilelerle dile getiriyorlar. TC'nin bu sıkıntısını anlayan Talabani ve Barzani her fırsatta bağımsızlık istemediklerini vurgulayıp TC'yi yatıştırmaya çalışıyorlar.

SONUÇ OLARAK:

Kürdistan'ı bölüp parçalayan, Kürtleri yurtsuzluğa mahkum eden emperyalistler, Kürtlerin lehine sorunu çözemezler. Emperyalistlerin çıkarları için sunduğu ufak bir takım kırıntılar veya sağladıkları geçici soluk almalarından hareketle, işgalci güçleri şirin göstermek, onların sunduğu zemin üzerinde Kürt sorununa çare aramak tek kelimeyle geçmişte işlenen suçları ve yaşanan acıları yeniden tekrarlamaktır.

Keza bölgemize yerleşen bu karşı devrimci güç, emperyalistlerin çıkarlarını tehlikeye düşürebilecek, başta sosyalist ve ilerici olmak üzere her türden hareketlere karşı hemen saldırıya geçip müdahale edecekler. Dahası işin en ilginç yanı da, körfez krizi

sonrasında da güneyli güçleri bombalayan Saddam değil TC'dir. TC. istediği anda PKK militanlarına yönelik hava operasyonu adı altında Güney Kürdistan'da Kürt köylerini bombalıyor. Peki tüm bunlar olurken Kürtleri korumakla yükümlü olduğunu iddia eden Çekiç Güç ne yapıyor? Hiç şüphesiz onlarda boş durmuyor. TC'nin hava operasyonlarını kolaylaştırmak amacıyla hava uçurları yaparak PKK kamplarının yerini tespit ediyorlar, yani istihbarat topluyorlar.

Tüm bu gerçekler, bize, emperyalistlerin gerçek niyetini açığa çıkarmaya yetiyor da, artıyor bile. İşte Çekiç Güç'ün bölgede kalmasını isteyenler, süreç içinde bu gücün T. Kürdistanı'nda giderek boyutlanan ulusal mücadele karşısında nasıl bir tavır takınacağı üzerinde hiç düşündüler mi acaba? Ya da emperyalistler Irak yönetiminde istedikleri tarzda bir değişiklik yarattıkları takdirde Kürtler açısından ortaya nasıl bir sonuç çıkacağını hiç düşündüler mi? Türkiye Kürdistanı'nda ulusal mücadeleyi şahsında somutlaştıran PKK'ye "terörist" Kürdistan cephesine ise dost diyen emperyalistler, yarın çıkarlarının selameti açısından ve verdiklerinin karşılığında, dostlarından "terörist PKK"ye karşı harekete geçmelerini istemeyecekler mi? Veya bu yönde zorlamayacaklar mı?

Tüm bu sorulara sağlıklı cevap verebilmek için herşeyden önce geçmiş yanlışlardan ders çıkararak ve yarını bugünden düşünmek lazım. Halkı özgürlüğe ve mutluluğa ulaştırmanın yolu, kötünün iyisini tercih etmektir geçmez. Tam aksine bir dizi zorluklar ve yokluklar içinde ağır bedeller ödeyerek ve her koşulda emperyalistlerin ve gericilerin oynadığı ve figüranı olmadan, bağımsız politika izleyerek, tutarlı devrimci bir savaşım yürütmekten geçer.

OLAĞAN HAL...OLAĞANÜSTÜ HAL....

Yıllardır uygulanan ve 4 ay'da bir meclise getirilip parmaklanan "Olağanüstü Hal" yasası geçtiğimiz günlerde 15. kez meclise getirilerek yeniden onaylandı. Yasal olarak 10 il'le sınırlanan, fiilen ise her yerde uygulanan "Olağanüstü Hal" yasasının önce kabul ediliş biçimine bir göz atalım:

Herşeyden önce, çoğunluğunun generallerin oluşturduğu MGK toplanır, Olağanüstü Hal'in devamı veya kaldırılması için görüşür. -Bu görüşmede sivillerin ne düşündüğü çok fazla önem taşımaz- Generaller, Emir komuta zinciri içerisinde Olağanüstü Hal'in devamı yönünde görüş bildirir, karar haline getirilir ve hükümete bildirilir. Sonra da seçimle iş başına gelen hükümet, MGK'nin bu kararını seçimle oluşan, TBMM'ne getirir, TBMM'de bu kararı parmak kaldırarak onaylar. İşte garip bir "demokrasi" örneği. "Olağanüstü hal" yasasının uygulandığı Türkiye Kürdistanı'nda, hergün onlarca insan ölüyor, "faili meçhul" diye tanımlanan Kontr-gerilla cinayetleri yaygınlaşıyor. Köyler havadan ve karadan bombalanıyor. Kalabalık kitleler özel tim ve jandarmasının makinalı tüfek ateşi altında onlarca ölü veriyor. Gözaltına alınanların geriye cesetleri iade ediliyor. Bütün bunlar "olağanüstü hal" ve "Anti-Terör" yasalarıyla besleniyor. Böyle bir yasanın uzatılması TBMM'nin gündemine geliyor ve TBMM hiç bir araştırma, soruşturma, yeni çözümler arama yada sorunları tahlil etmek yönünde çaba sarfetmiyor, MGK'nin tezkeresini parmak kaldırarak onaylıyor. Günü geldiğinde kendisine olmadık misyonlar yüklenen TBMM'nin gerçekliği işte böyle günlerde açığa çıkarılıyor. TBMM hiç bir zaman bir maske olmaktan öteye gidememiştir. Bu gerçeklik "Olağanüstü Hal" yasasıyla her dört

ayda bir gözümüze sokuşturulmakta. TBMM'nin ordu kurumu karşısında dizlerinin titmediği de gözlerden kaçmamakta.

Bir kez daha açıkça görülmüştür ki, Türkiye'de MGK en yüksek kurumdur. TBMM ve hükümete rağmen tek başına iktidardır. MGK'da çoğunluğu oluşturan generallerin, ABD'nin kurduğu ve merkezi Panama'da olan Kontr-gerilla okullarında eğitildikleri düşünüldüğünde ülkemizdeki "Demokrasi sefaleti"nin nedeni daha iyi anlaşılacaktır.

"Olağanüstü Hal" yasasının Türkiye Kürdistanı'nda 4 ay daha uygulanması karar altına alınırken, gerçekte yanıtlanması gereken soru, Kürt halkı cumhuriyet tarihi -hatta daha öncesi-nden bu yana, olağan yaşam koşullarıyla hiç tanışmış mıdır? Olağan yaşam koşullarının ne olduğunu hiç görmüş müdür? Elbetteki hayır, Kürt halkı olağan yaşam koşullarıyla hiç tanışmamıştır. Zaten Kürt halkı olağan koşullarda yaşamış olsaydı bugünkü olağanüstü koşullar ortaya çıkmazdı. Çünkü, devletin halk üzerinde terör, katliam, baskı ve yoğun sömürü uygulamadığı bir yerde halkın karşı örgütlenmeye girerek kendisini savunma mekanizması oluşturması sözkonusu olamazdı. Kürt ulusu KKTH (Kendi Kaderini Tayin Hakkı) kullanmış, kendi geleceğini belirlemiş olsaydı, bugün ulusal hareketin varlığından söz edilemezdi. Bir anlamda olağanüstü denilen koşullar Kürt halkının sürekli yaşadığı koşullardır.

Cumhuriyet tarihinden bu yana Kürt halkı sürekli TC'nin, katliam, baskı, asimilasyon politikalarına maruz kalmıştır. 1920'lerde Koçgiri ayaklanması ve katliamıyla başlayan katliamlar dönemi, Şeyh Said, Ağrı, Zilan, Dersim ayaklanmaları katliamlarla bastırılmış devam

etmiş 1940'lara gelindiğinde Kürt ulusal hareketi tamamen bastırılmış ve yoğun asimilasyon ve kimliksizleştirme sürecine girilmiştir.

Yoğun ekonomik sömürü, feodal baskı ve ulusal baskının yaşandığı koşullar bir halk için olağan koşullar olarak değerlendirilemez.

1978 Sıkıyönetimi ve 80 AFC'sıyla yeni bir dönem başladı. 80 AFC'sı Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nda halk üzerinde öyle bir terör estirilmiştir ki, dağlar uzun süre zorunlu ikamet yeri olmuştur. 1987'de sıkıyönetimin kaldırılmasıyla birlikte yerine, öz olarak hiç bir farklılık taşımayan ve hatta daha kötü koşullar getiren "Olağanüstü Hal" yasasıyla Türkiye Kürdistanı, yeni uygulamalara sahne olmuştur.

Özel olarak Türkiye Kürdistanı'na vurgu yapmamızın nedeni Olağanüstü Hal bölgesinin resmen orayı kapsamasından kaynaklanmaktadır. Yoksa olağanüstü baskı ve devleti terörünün Türkiye Kürdistanı'yla sınırlı kaldığını düşünmüyoruz. Olağanüstülük Türkiye'nin her tarafını kapsamaktadır.

Olağanüstülük kavramını her sınıf kendi çıkarlarına göre değerlendirir. Ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesi yürüten güçler için, içinde yaşadığımız koşullar yaşamaya gereken olağan koşullardır ve gayet de olumlu bir gelecek taşımaktadır. Ancak aynı şey egemen sınıflar için sözkonusu değil. Kitleler egemen komprador güçlerin, baskı, terör ve sömürülerini kırmak için hızla savunma mekanizmaları oluşturmakta, çeşitli örgütüllükler içinde yer almakta ve silahlı mücadeleye katılmaktadır. İşte bu gelişmeler komprador burjuvazi ve toprak ağalarının siyasi iktidarlarını tehdit ettiğinden onlar için olağanüstü bir durum yaratmaktadır. Bu nedenle devlet ken-

disini olağanüstü yetkilerle donatarak, özel timleri, Kontr-gerillası, jandarması ve polisiyle köylerde, kentlerde devlet terörü estirmektedir. Devletin kolluk kuvvetlerinin uğradığı her yer, olağanüstü koşullar yaşanmaktadır. İşkence, katliam vb. günlük yaşamın bir parçası haline gelmektedir. Bunun örneklerini hergün yaşamaktayız.

Olağanüstü Hal: ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesinin hızlı gelişimine karşı, Çeşitli Milliyetlerden Türkiye Halkına karşı sürdürülen savaşın adıdır ve yönetenlerin ekonomik, siyasi tıkanıklıklarının ve çözümsüzlüklerinin itirafıdır. Türkiye Kürdistanı'nda süren savaş, bugünkü sistemin doğurduğu bir sonuç olmakla birlikte, çözümünde savaş ile olacağını göstermektedir. Hergün TV ve boyalı basında onlarca insanın yanyana dizilmiş cesetleri gösterilerek devletin "haklılığı" ve "güçlülüğü" anlatılmak istenmektedir. Oysa bu aslında siyasi iktidarın acizliğinin ve devletin katliamcılığının ölçüsüdür. Başta yaşam hakkı olmak üzere insan hak ve özgürlükleri ortadan kaldırılmış, iktidar olduğunu zanneçten partilerin yerel yöneticileri bile askeri yetkililerin kendilerine baskı yapmalarından yakınmaktadır. Bu da bölgedeki yönetimin tamamen ordunun denetiminde olduğunu göstermektedir.

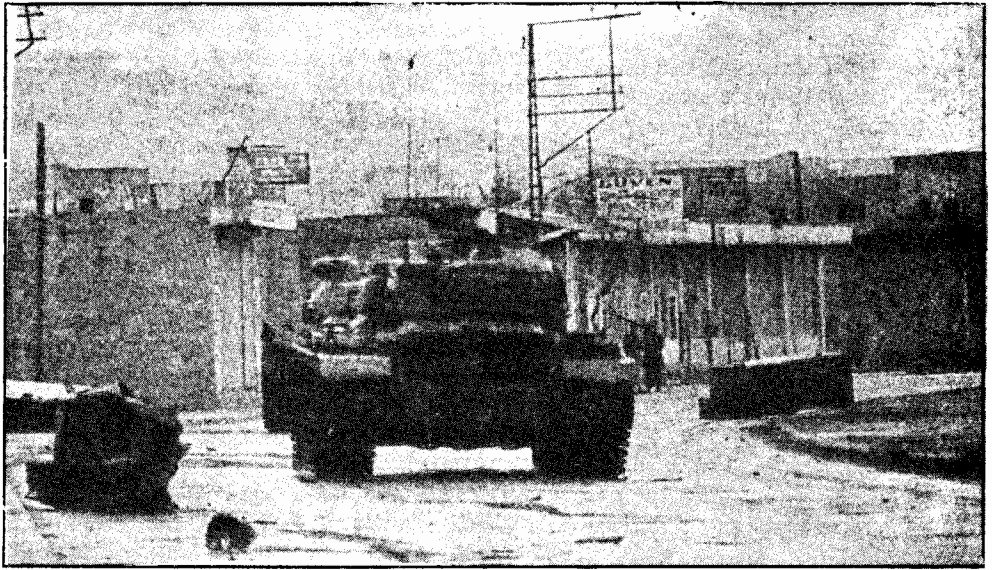
ANAP'tan DYP-SHP

Koalisyonuna

1983 seçimleriyle iktidara gelen ve sıkıyönetim uygulamalarını 1987'ye kadar devam ettiren ANAP 1987'de "Olağanüstü hal" uygulamasına başladı. Süreç içerisinde olağanüstü hal bölgesini Türkiye'nin merkezi kabul ederek en uzak noktayı dahi direkt ilgi-

lendiren, etkileyen uygulamalara girdi. Bölgedeki insan hak ve özgürlüklerini askıya aldı. Kamuyunda SS (Sansür ve Sürgün) yasası olarak bilinen, bölge dışına sürme, bölgeye ulaşan yayınların merkezden basım ve yayımına engel olma gibi yasalarla, bölgeyi Türkiye'nin her yanını etkisi altına alan bir baskı, terör ve şiddet otoritesi haline getirdi. Kontr-gerillanın toplu katliamları, "faili meçhul" cinayetler, ordunun köyleri boşaltma, köylülere toplu işkence yapma ve nihayetinde kitle

nunun üzerinden 9 ay geçti. 9 ay zarfında devletin kolluk kuvvetleri daha fazla terör estirdi, kitle katliamları daha fazla yaşandı, "faili meçhul" cinayetler hızla arttı, işkence bütün hızıyla devam etti. Kısaca hükümet değişti, ancak ülkede hiç bir şey değişmedi. Kötüye doğru kafaüstü gidiş devam etti. Oysa koalisyon hükümeti kurulurken çok şeyler vaadetti; Karakollar camdan olacaktı, Olağanüstü Hal kaldırılacaktı ve daha bir yığın reform yapılacaktı. Yalnızca vaatleri tutmuş olmak için gene-

katliamları ANAP döneminin icraatları olarak başladı ve devam etti. Bütün bunların yanında devlet terörü, "Anti terör yasası" olarak bilinen yasayla desteklenerek tırmandırıldı. Başta İstanbul olmak üzere birçok yerde polis yargısız infazlara başladı. İstanbul'un göbeğinde defalarca kalabalık gruplar polisin silahlı saldırısına uğradı. Onlarca devrimci yargısız infazlarla imha edildi. İşkence sistemi olarak devam etti, çoğu kez gözaltına alınan insanlar bir daha geri dönmedi. Bütün bunlar ANAP iktidarı döneminde başlayan ve devam eden uygulamalardır.

20 Ekim seçimlerinden sonra büyük gürültüler ve sonsuz vaatlerle kurulan DYP-SHP koalisyon-

rallere yapılan ricalar sonunda SS kararnameyi kısmen kaldırıldı.

Görülmektedir ki, ülkemizde mevcut sistem içerisinde hangi parti iktidar olursa olsun mevcut uygulamalar fazlaca değişmiyor, hatta zıt yönde gelişerek devam ediyor. Bütün bunlar göstermektedir ki; ülkemizde iki iktidar mevcuttur, biri değişken ve görünen siyasi iktidardır ve hatta parlamentosu bile mevcuttur. İkinci ise görünmeyen ve sabit olan iktidardır. MİT-Kontr-gerilla gibi örgütlerin elinde tuttuğu devlet örgütlülüğü ülkemizdeki gerçek iktidardır ve bütün gücüyle ABD emperyalizminin çıkarlarına hizmet etmektedir. Bu nedendir ki ülkemizdeki siyasi iktidar değişik-

likleri fazlaca önem taşıyor.

Örneğin muhalefetteyken SHP Olağanüstü Hal ve Çekiç Güç için; "Olağanüstü Hal'i kaldıracağız", "çekiç gücü Türkiye'ye getirilmemeli" "Çekiç Güç'ün varlığı egemenliğin ihlalidir" denirken, iktidara ortak olduktan sonra İnönü; "Biz muhalefetteyken kaldıracağız demiştik, ancak iktidar olunca baktıkki biraz daha uzatmak lazım", "Muhalefetteyken başka, iktidardayken başka görünüyor" gibi ipe sapa gelmez laflar etmektedir. Halkımıza karşı sürdürülmekte olan özel savaşın adı olan Olağanüstü Hal ve Anti-Terör Yasası, dünün "sosyal demokrat", SHP'si tarafından bugün desteklenmekte ve uygulanmaktadır.

Görünürde iktidar olan DYP-SHP koalisyonu gerçekte, devlet örgütünün iplerini elinde tutan MİT-Kontr-gerilla gibi örgütlerin uygulamalarına kılıf olmak ve sözcülük etmek durumuna düşmüşlerdir. Halbuki kuruluşundan bu yana olağanüstü hal konusunda SHP sürekli olarak, olağanüstü hal'in derhal kaldırılması yönünde görüş belirtmiş, Meclisteki bütün oylamalarda red oyu kullanmıştır. Bugün iktidar olmasına rağmen olağanüstü hal konusunda olumlu hiçbir girişimde bulunmamıştır. DYP eskiden beri halka karşı saldırgan bir politika içerisindeydi. Bütün demagogilerine rağmen DYP'den bu konuda olumlu bir girişimde bulunmasını beklemiyoruz. Çünkü DYP, ANAP'ın bile yanında yer alan bir partidir.

Yukarıda da belirttiğimiz gibi, mevcut sistemin savunucusu partilerin "olağanüstü hal" uygulamasını kaldırmaları sözkonusu değildir. Çünkü olağanüstülük olayı sistemi tehdit eden güçlerin hızlı gelişiminin kendisidir. Bu gelişme karşısında burjuvazinin kendi varlığını tehdit eden oluşumların üzerine şiddetle gitmek ve şiddetle bastırmak gibi zorunlu bir çözüm mevcuttur. Çünkü mevcut muhalefeti etkisiz hale getirecek, onu sistem sınırlarının içine çekecek

geniş ekonomik ve siyasi tavizleri verecek güce sahip değildir.

DYP ve SHP gibi düzen partileri için olay gayet basittir; Kürt ulusal hareketi almış başını gitmiş, düzeni yıkmaya çalışan devrimci hareketler silahlı mücadeleyi oturtmuş vey aygınlıştırmaktadırlar. Bunun yanı sıra ekonomik kriz, kitlelerin hoşnutsuzluğu hergün hızla büyümektedir. DYP ve SHP'nin görevi, emperyalizmin ve onun yerli uşaklarının çıkarlarını korumaktır. Ulusal talepleri karşılamak, kitlelerin ekonomik, demokratik taleplerini yerine getirmek mümkün olmadığına göre, MGK'nın tavsiyelerine uymaktan başka çıkar yol yoktur. Bu ne demektir? Olağanüstü Hal'in uzatılması, işkencenin yaygınlaşması, "faili meçhul" cinayetler, kitle katliamları, yani savaşın bütün hızıyla devamıdır.

Olayın birde şu yanına bakmak gerekir: Olağanüstü Hal, Anti terör vb. baskıcı uygulamalarla Kürt ulusal kurtuluş hareketi ve Devrimci muhalefet bastırılabilir mi? Hemen herkes buna hayır yanıtını verir. Baskı ve terörün sorunları çözmeyp körükleyeceğini TC'de bilmektedir. TC'nin esas beklentisi kendisine karşı savaşan güçlerin düşebilecekleri hatalardır. Uzun sürecek olan savaşta sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelesi yürüten güçlerin düşecekleri hatalar TC'nin sonunu uzaklaştıracaktır. TC Kürt sorununu kültürel özerlikle kurtardığında aslanan ekonomik sömürden fazlaca bir şey kaybetmeyecektir.

İllegal örgütlenme ve silahlı mücadeleyi tercih eden devrimci hareketleri ise; kitleleşmelerinin önüne geçmek ve mevcut tabanlarından tecrit etmek için yoğun bir faaliyet içindedir. Bu amaçla sözde illegal olan devekuşu misali birkaç örgütün kafalarını kumdan çıkarmalarına müdahale etmeyecek illegal faaliyetin yasal sınırlar içine çekilmesinin ön koşullarını oluşturmaya çalışmaktadır. Bu yolla düzenle çatışma halinde olan kitleleri düzen sınırları içerisi-

ne çekme hesapları yapmaktadır.

Yeri gelmişken parlamentonun kapısında sıra bekleyenlere birkaç şey söylemek gerekir:

İçinde bulunduğumuz koşullarda kompradorlar kendileriyle tam bir uyum sağlamadığı için, SP-HEP gibi partileri kapatma çalışmalarını yürütürken, kendilerini "komünist" olarak nitelendiren örgütler faşizmin sınırları içerisine acaba nasıl sığacaklar. Acaba burjuvazi kendi sınırlarını genişletip sizi bu potayamı çekecek? Yoksa siz mi mevcut programlarınızı iyice yontup budayıp bu sınırlar içine sığmaya çalışacaksınız? Bizce siz ikincisini yapacaksınız ve bunun adı sınıf işbirlikçiliğidir. Burjuvaziyle sınıf işbirliğine girerek yığınları hedeflerinden saptırma faaliyeti sürdürenler bir yandan da silahlı mücadele yürüten hareketlere karşı alttan alta bir faaliyet başlatmış durumdadırlar. "Kitleleşmek" ve "parlamentodan devrim için yararlanmak" gibi iddialara ülkemiz koşullarında "TBKP" örneği yeterli bir cevaptır. Doğu Perinçek'in de ihtilalciliği ortadadır.

Bazı "tesadüfler"e dikkat etmek gerekir. TC silahlı mücadele karşısında oldukça bunalmış durumdadır. Zira silahlı mücadelenin sonuçları hiçte görüldüğü gibi kısmi hasar ve kayıplar değildir. En basit bakış açısıyla bakıldığında bile savaş ekonomisi TC'yi ekonomik olarak çökertmektedir. Yıllardır yaygarası yapılan ve KİT'lere yüklenen enflasyonun esas kaynaklarından birisi komprador burjuvazinin halkımıza karşı yürüttüğü özel savaştır. TC'nin bu kadar sıkışık olduğu bir dönemde, "silahları bırakın, yasal zeminde hakkınızı arayın" türünden yaptığı çağrılarla, parlamento kapısına dizilenlerin silahlı mücadeleye karşı kampanyalar başlatmaları aynı döneme denk düşmektedir.

Bir şeyi anlamakta yarar var; bugün silahlı mücadeleyle kazanılan mevziler kolayca terk edilemez. Silahlı mücadele bugün ulaştığı noktada artık kendisini olumsuzlayamaz.

ALMAN KOMÜNİST WILLI DICKHUT!

Almanya-Marksist-Leninist-Partisi'nin kurucularından WILLI DICKHUT'un ölümü üzerine, 31 Mayıs'ta 1500 civarında katılım olduğu bir anıma toplantısı düzenlendi. Solingen kentinde düzenlenen bu toplantıya Çeşitli Milliyetlerden Türkiye Proletaryasının Öncü Örgütü'nün Enternasyonal Bürosu aşağıdaki mesajı sundu. Willi Dickhut; Türkiyeli devrimciler özellikle Rusya'da geriye dönlüşler, Sosyal Emperyalizm ve modern revizyonizm üzerine yazdığı kitaplardan tanınmaktadır. Willi Dickhut'un yaşamı biyografisinden öğrenilecek şeyler olduğuna inanarak kendi yazısından biyografisini de yayınıyoruz. (Bu yazı Kızıl Bayrak gazetesinden aktarılmaktadır)

PARTİZAN

MLPD, Merkez Komitesine

Yaşamın devrim ve Sosyalizm mücadelesine adanmış değerli insan, Willi Dickhut'un kaybindan dolayı derin üzüntülerimizi belirtiriz... Partiniz MLPD'inde kurucu önderlerinden olan, Willi Dickhut'un bir ömür boyu, sosyalizm ve proleter Dünya Devrimi yanında saf tutması modern revizyonizmin 1956'lı yıllarda sosyalizmden geriye dönüş çabalanna tavır alan Başkan MAO Zedung'un izinde yürüyerek, revizyonizmin ve sosyal emperyalizmin gerçek yüzünün açığa çıkarılması ve emekçi yığınlar teşhir edilmesinde önemli çaba ve katkıları olmuş büyük devrimci Willi Dickhut, ezilen dünya halkları ve sınıf bilinçli Enternasyonal proletaryanın kavgasında ebediyen yaşayacaktır. Emperyalistlerin ve Dünya gericiliğinin "komünizm öldü" demagojilerine karşı da -komünizm ölmedi şiarını bayrak edinen Willi Dickhut'un mücadelesini omuzlayan- devam ettiren, tüm yoldaşlarına, Alman işçi ve Emekçilerine başsağlığı dileriz...

Aşağıdaki yazı, Willi Dickhut kendisinin 1970 yılında yazdığı özgeçmişten alınarak yayın kurulu tarafından tamamlanmıştır.

1904'te yükçü Friedrich Dickhut'un oğlu olarak doğdum. Babam, ben dört yaşındayken kaza nedeniyle öldü. İşletmesini bırakmak zorunda kalan annem, daha sonra bir fabrikada çalışmaya başladı.

1918'de sekiz yıl halk okuluna devam ettikten sonra üç yıllık tesviyeci ve tornacı çıraklığına girdim.

1920'de (halen çırak olduğum halde) gerici Kapp Darbesi'ne karşı yönelik genel greve katıldım.

1921 (Ocak ayında) bağımsız Deutscher Metallarbeiter-Verband ("Alman Metal İşçileri Konfederasyonu") sendikasına üye oldum.

1924'te ilk kez, sekiz saatlik iş günü istemi ile ilgili büyük greve katıldığımdan ötürü işyeri işi disiplin cezasına çarptırıldım.

1927'de, grev düzenlediğimden ötürü ikinci kez disiplin cezasına çarptırılıp işverenler sendikasını "kara listesine" girdim.

1926-30 Deutscher Metallarbeiter-Verband (DMV) sendikasında tesviyeciler işkolu yönetim kurulu üyesiydim. DMV'nin solingen kentinde bölünmesi sonucu komünist partisine bağlı Einheits-Verband der Metallarbeiter ("Birleşik Metal İşçileri Konfederasyonu") sendikasına üye oldum; bu sendika ise, 1 Mart 1933 tarihinde faşistler tarafından kapatıldı. Aynı dönemde Internationale Rote Hilfe ("Uluslararası Kızıl Yardım Örgütü") ve Touristenverein "Die Naturfreunde" ("Doğa Dostları" Turistler Derneği") üyesiydim.

1926 (Mart ayında) Kommunistische Partei Deutschlands ("Almanya Komünist Partisi")na üye olup görevliler kadrosuna girdim: Görevim, işyeri birimleri kurmak ve işyeri gazeteleri çıkarmaktı.

1928/29'da sekiz ay Sovyetler Birliği'nin Ural bölgesinde, saç tıraş makina üretimini hazırlama uzmanı olarak çalıştım. Bu dönem sırasında SBKP üyesiydim. Almanya'ya döndükten sonra Naturfreunde'lerin gezinti gömleği ile giysili genç Willi, tutuklu bulunduğu Toplama Kampı'ndaki faşist SS işkencecilerinin "komünist gezinti gömleği" dedikleri gömlek, onların gözlerine diken gibi batıyordu.

1933 yılına kadar işsiz kaldım.

1933'te faşistlerin terörüyle tehdit altında kalan yerel seçiminde Sollingen Belediye meclisine seçildim.

1933-35 önce Solingen'de, sonra Anrath, Börgemoor Toplama Kampı, Düsseldorf ve Estertwegen Toplama Kampı'nda "Schutzhaft" ("Himaye Gözetimi") altında tutuldum, ağır bir şekilde kötü muamele gördüm. Hakkımda üç dava açıldı ama,

1935'te durduruldu,

1935'te salverildikten hemen sonra Sollingen'de bazı diğer yoldaşlarla birlikte Gestapo ("Gizli Devlet polisi")nın kısa bir süre önce büyük çapta yıkılmış olduğu illegal parti bünyesini yeniden kurup 1945 yılına kadar yönettim. Bir de 1940'tan itibaren Ruhr Havzası'nın batı yöresinin illegal parti birimleriyle ilgili talimatçıyım.

1938'de 9 ay Düsseldorf cezaevinde tutuklu kaldım. Hanım Sondergericht ("Özel Yargılanmalar Mahkemesi"), 1931'de yasadışı faaliyetlerde bulunarak vatana ihanet ettiğime, bunun gereği tutukluluk ve "himaye gözetimi" süreleri mahsup olmak üzere bir yıl 9 ay hapis cezasına çarptırılmama karar verdi.

1944 Ağustos ayında yeniden tutuklandıktan üç ay sonra Berlin Volksgerichtshof ("Milli Halk Mahkemesi")dan iddianame geldi. İddianamede vatana ihanete hazırlık yapmak ve düşman lehine faaliyette bulunmakla suçlandım. (ki bu, özellikle sabıkalı olduğumdan ölümlü cezasından başka bir şey çıkmayacağı demektir). Müttefik hava kuvvetlerinin 4-5 Kasım 1944'te Solingen kentine düzenlenen ağır bomba saldırıları sırasında mahkeme binasından kaçıp şehrin dışında saklandım.

1945 ABD birliklerinin Solingen'e girmesinden bir kaç gün önce, kısaltması Antifa olan "Anti faşist Eylem" örgütünün çalışmalarını örgütlemek için şehre illegal olarak döndüm. ABD askeri zabıtası tarafından kapatılmasına kadar örgütün sekreterliğini yaptım.

1945-46 KPD'yi önce yarı legal olarak, sonradan (Ekim 1945'te) da resmen yeniden kurdum; bu dönemde 1. ilçe parti sekreteri idim.

1946-66 Willi Dickhut, merkezi düzeyleri dahil olmak üzere KPD bünyesinde çeşitli alanlarda görevliydi.

1966'da siyasi görüş ayrılıkları gerekçesiyle KPD'den ihâç edildi.

1969 (Ocak ayında) Almanya Komünist Partisi/Marksist-Leninist (KPD/ML)'e üye oldu, örgütün teorik organı REVOLUTIONÄRER WEG ("Devrimci Yol")i kurduktan sonra sorumlu yönetmenlik yapmaya başladı. (Mart 1970'e kadar KPD/ML Nordrhein-Jegtfalen bölge yönetimi başkanlığını yaptı.

1970 (Mart ayında) Nordrhein-WWestfalen bölge parti kontrol komisyonu başkanı oldu.

1970-72 KPD/ML'nin bölünmesinden sonra KPD/ML (Revolutionärer Weg) ile Komünist işçi Birliği/Marksist-Leninist (KAB/ML)'in işbirliğine girişmesi, sonradan da iki örgütün Almanya Komünist İşçi Birliği (KABD)'nde birleşmesinde önemli rol oynadı.

1972'de KABD yönetiminde yer aldı, teorik organ REVOLUTIONÄRER WEG'in yayın yönetmenliğini yeniden üstlendi.

1972-76 KABD'nin Merkezi Kontrol Komisyonu'nda başkanlık yaptı.

1976 Günther Jacob'un başını çektiği KABD Merkezi Yönetimindeki tasfiyecilere karşı mücadeleyi örgütledi.

1977'de Mao Zedung Düşüncelerini revizyonist Deng Hiyaoping'e karşı savundu.

1979'da Mao Zedung'u Enver Hoca'ya karşı savundu.

1982'de Almanya Marksist-Leninist Partisi (MLPD)'ne üye olup REVOLUTIONÄRER WEG'in yayın yönetmenliğine devam etti.

1991'de başında 22 yıl bulunduğu REVOLUTIONÄRER WEG yayın kurulundan sağlık nedenlerinden dolayı ayrılmak zorunda kaldı. Aradan kendisinin başkanlığı altında teori organında 24 sayısı, Geschichte der MLPD ("MLPD'nin Tarihi")nin 1. ve 2. cildi ve Sammelbände des Marxismus-Leninismus ("Marksizm-Leninizmin Derlemesi") çıkmıştı.

1992'de, hastalığına karşı geri kalan var gücüyle, hazırlanmasında yine başkanlık ettiği Sossialismus am Ende? ("Sosyalizm, Battı Mı?") adlı kitap çıktı.

8 Mayıs 1992'de, Willi Dickhut öldü.

3. İZMİR İKTİSAT KONGRESİ ÜZERİNE BİR KAÇ SÖZ

Dikkat edelim; İzmir'de toplanan 3. iktisat kongresi de cumhuriyet tarihinin önemli dönemeçlerine denk düşer. Yine dikkat edelim; bu kongreler önemli siyasal değişimlerin hemen ardından toplanmıştır. Ekonominin, politika dahil bu ülkenin tüm hayatını belirleyen unsur olduğu anımsanınca bu saptama şaşırtıcı gelebilir. Fakat, TC devletinin tepeden inmece karakterini bilenler için bu hiç de şaşırtıcı değildir. Çünkü aslında bu kongreler bir konsensüs toplantısıdır. Devletin ilgili organlarınca daha önce alınmış bir takım sosyo ekonomik yaptırımların Türkiye'deki belli başlı sınıf temsilcilerine (veya temsilcisi olarak sahneye çıkarılanlara) onaylatılmasıdır.

1923 İzmir birinci iktisat kongresi'ne bakalım: Padişahlık tasfiye edilmiş, sömürgeci ordular kovulmuş, iktidara Türk komprador burjuvazisi ve büyük toprak ağaları henüz yerleşmiş. Mustafa Kemal önderliğindeki tek partili Kemalist diktatörlük ülkenin ekonomik yönelimini dikte etmek için, çoğu kendince tayin edilmiş çeşitli sınıf temsilcilerini kongre sahnesine çıkarır. Kemalist diktatörlük henüz kanlı yüzünü göstermemiştir, fakat kongrenin sınıfsal bileşimi ve muhtevası, askeri savaşı kazanan Türk komprador burjuvazisinin ve büyük toprak ağalarının egemenliğini anti demokratik bir tarzda onaylamıştır. Başka türlü de olamazdı. Sadece sömürgeci ve hilafetçi yapıyı tasfiyeyle yetinen Kemalistler, kongre boyunca yerli ve yabancı sermayedarlığa karşı olmadıklarını özenle vurguladılar. Gerçek işçi ve köylü temsilcileri yoktu kongrede. Dolayısıyla işçiler ve köylüler lehine pek bir karar çıkmadı. Zaten kongrenin asıl amacı, halk için gerekli kararları almak değil, "misak-ı milli"den sonra, "misak-ı iktisadi"yi onaylatmak, Türk komprador burjuvazisi ve büyük toprak ağalarının tüm kanatlarını Kemalist rejim altında uzlaştırmak ve yarı sömürge yarı feodal iktisadi ve sosyal yapıyı sürdürerek emperyalistlere gereken güvenceyi vermektir. Büyük ekonomik krizin eşliğindeki

1920'lerin dünyasında, genç Türkiye Cumhuriyeti o koşullara denk düşen kapitalist devletçilik modelini onayladı. Kuşkusuz bu özel girişimciliği dışlayan değil, tam aksine özendirilen, hatta özel faktör ağırlıklı bir karma model olacaktır. Ve 1923'te çizilen bu yönelim 1980'lere kadar sürdü.

1980'lere geldiğimizde bu ekonomik politika tıkanmıştı. Bütün sömürge, yarı sömürge ve yarı feodal ekonomiler büyük bir çöküş içindeydi. Bu tip ülkelerden biri olan Türkiye'de benzerleri gibi, emperyalistlere borçlarını dahi ödeyemez duruma gelmişti. Ekonomik yıkım, siyasal yıkımı da getiriyor ve emperyalistler alacaklarını tahsil için kanlı askeri diktatörlükler peşpeşe iktidara getiriyorlardı. 24 ocak 1980 kararları emperyalistlerin bu dayatmasıydı ve bu kararların uygulanması için askeri yönetim gerekiyordu. Reçete hazır; daha az devletçilik ve daha çok özel girişim, daha az yerli sermaye ve daha çok yabancı sermaye, daha az ücret ve daha çok kar, daha az içe kapanık bir ekonomi daha çok dış pazarlara açılım.

Böylece eskinin "ithal ikameci" modelinin yerini "serbest piyasa" modeli aldı. Milton Freidman'a atfen "Freidman model" denilen bu politika, IMF ve Dünya Bankası gibi Kanemici kuruluşlar tarafından bizim gibi yoksul ülkelere empoze edildi ve bu yolla alacaklarını tahsile koyuldular. AFC bu kararları kanlı metodlarla yürürlüğe koydu ve yönetime geldikten bir yıl sonra buna tüm kesimlere onaylatmak için 2. iktisat kongresini topladı. 2-7 Kasım 1981 tarihleri arasında yine İzmir'de toplanan 2. iktisat kongresinde de gerçek işçi ve köylü temsilcileri yoktu. İşçiler adına Türk iş genel başkanı İbrahim Denizer konuştu ve sadece darbecilere teşekkür edip biraz merhametli davranmalarını diledi. Kenan Evren ve Turgut Özal kongrede yaptıkları konuşmalarda devletin ekonomiye daha az müdahale edeceğini ve yabancı sermayeye daha çok olanak verileceğini garantilediler.

3. Kongre, önceki kongrelerden farklı olarak,

açık faşist diktatörlük dönemlerinde değil de, parlamentonun yürürlükte olduğu bir dönemde toplandı. Bu farka, çok daha önemli bir fark ekleyelim; IMF ve Dünya Bankası bu kongrede temsil edildiler. Türkiye o denli emperyalistlerin kontrolüne girmişti ki, artık emperyalizmin kötü ünlü kuruluşları bile perde gerisinden sahne önüne çıkmaya cüret ediyordu.

Kongre, nitelik olarak 11 yıl öncekinden farklı değildir. Yeni kararlar alınmadı, 11 yıl önce alınan kararların 2000 yılına kadar yürürlükte kalacağı ve özelleştirme ve emperyalizme bağımlılık alanında daha kararlı olunacağı söylendi. Demirel'in "sosyal devlet" şovu pek yankı bulmadı. Özal'ın ağırlığı çok belirgindi. "Şeref konuğu" olan Vehbi Koç Özal'ı ziyaret etti ve birbirlerine kongrede yapacakları konuşmaları önceden aktarıp gerekli düzeltmeleri yaptılar. Sabancı'nın kongreye katılmaması da ilginçtir. Kendisi olmasa da fikirleri oradaydı kuşkusuz.

3. Kongre daha çok orta Asya'nın Türki Cumhuriyet temsilcilerine bir tür eğitim semineri işlevi de gördü denebilir. Kırgızistan Başbakanı, Nahcivan Meclis Başkanı, Azerbaycan Başbakanı oradaydı. Kongrede çizilen geleceğe dair hayali tablolar en çok onları büyülemiş olmalı.

"Dünyanın en gelişmiş 15 ülkesi arasına girmeliyiz." (Özal)

"10 yılda en az yüzde 7 büyüme sağlamalıyız." (Demirel)

"Turizmde en az 15 milyar dolarlık gelir sağlamalıyız." (Demirel)

"30 milyar dolar yabancı sermaye çekmeliyiz." (Demirel)

Ne büyüleyici değil mi?!

Fakat asıl hedefler Özal'ın konuşmasında saklı.

"Serbest pazar ekonomisine bağlı kalmalıyız."

"Devlet sınai ve ticari faaliyetlere asla girmemelidir.

KİT'ler derhal takviye edilmeli, özelleştirilmeli veya yabancılara kiralanmalıdır."

Öte yandan Demirel ağlamaklı bir sesle çaresizliğini haykırıyor:

"Hergün doğan 3 bin çocuğa nasıl aş, iş bulacağım? Bana çaresini söyleyin."

"Türkiye'nin ödemeler dengesi sorunu çözülmüş değildir. Ödemeler dengesine nasıl rahatlık sağlayacağız, nasıl döviz kazanacağız?"

"Türkiye'ye refah, mutluluk sağlamanın formülü nedir?"

"Tarımda verimliliği nasıl arttıracamız?"

"Türkiye'ye uzak Asya'dan dampingli mal girişi var."

"Türkiye'nin bazı ürünlerinin korunması lazım. Bu konuda formül getirin."

"Enflasyonu nasıl indiririz?"

"Milli geliri 5 bin dolara nasıl çıkarırız. Burada bunlar konuşulup tespit edilmeli."

Özal'ın konuşmasından "biraz gıcık olduk" diyen Demirel bu soruları soruyor. Fakat ne kendi, ne de diğer konuşmacılar somut bir çözüm öneremiyordu. "Demokrasilerde çare tükenmez" diyen Demirel, çareyi tüketmiş görünüyordu. Dolayısıyla kongre, "gökkubbede bir hoş seda" bırakarak bitti.

Türkiye'de yaklaşık 70 yıldır bu ve benzeri kongrelerde dile gelmeyen, ama halk arasında bazen parıltıyla, bazen de yüksek sesle 20 yıldır yazılan bir çözüm var: DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ!

Halkımız ayağa kalkıp kaderini çizdiği zaman, mevcut düzende çözümsüz kalmış yığınla sorunun çözüldüğü görülecektir.

**KÜLTÜR-EDEBİYAT
DERGİSİ.**
Temmuz-Ağustos 73. sayısı
çıkıtı. 5.000 TL.

SANAT - SİYASET İLİŞKİLERİ • TARİH DOĞRUYU SÖYLER • KİTLE KÜLTÜRÜNÜ ANLAMAK NİÇİN ÖNEMLİDİR? • TÜRK DÜŞÜNCESİNDE ÇAĞDAŞLAŞMA ÜZERİNE • TİYATRO KİNEMATOGRAF FÜTÜRİZM • BİR EMEK DERGİSİNİN 14. YILI • KÖPEK YİYEN GENERAL • TÜRKÇENİN SORUNLARI • ADIM ADIM EDEBİYAT

• Mustafa Pala, Dr. Cemşid Bender, Mehmet Küçük, Dr. Abdullah Kaygı - Aydın Doğan, W. Mayakovski - Ali Rıza Özkan, Safa Fersal, Mustafa Yıldız, A. R. Ergüven, Lin Yutang - Yaşar Güneç, Özgün E. Bulut.

**ŞİMDİ ABONE OLUN
KİTAP ARMAĞANI KAZANIN**

30 Ağustos'a kadar abone olacak okurlarımıza 30.000 liralık kitap armağan ediyoruz. 12 sayılık yurtiçi abone: 60.000 TL, yurtdışı 20 S (veya karşılığı) 5.000 liralık posta pulu karşılığında örnek sayı gönderilir.

Posta çeki no: (Aydın Doğan belirtisiyle) 83852.
Yazışma Adresi:
P.K. 404 Ulus, 06043 - ANKARA
Tel: 316 64 00 - 347 62 66

AVRUPALI YAZARLARDAN ÇOCUKLARA ÖYKÜLER
yeni çıktı, 15.000 TL.
çeviren: İlaydar Üzunayayla

Memur Sendikaları Ve Görevlerimiz

TÜRK KAMU-SEN; FAŞİST İKTİDARIN OYUNU!

Büyük yalan ve demagojilerle geniş halk yığınlarını aldatarak iktidar koltuğunu paylaşan, çeşitli milliyetlerden işçinin, emekçinin, memurun, köylünün ezeli düşmanı faşist koalisyon partileri, işkenceci, sömürücü ve katliamcı yüzünü gizleyemiyorlar. Hak, hukuk, adalet, insan hakları, örgütlenme özgürlüğü, sivil toplum ve demokrasiyi dillerinden düşürmeyen bu partilerin ve koalisyon hükümetinin sözcüleri yaklaşık dokuz aydır aynı palavraları yineleyip durmaktadırlar. Oysa insan hakları, adalet, serbest örgütlenme, hak-hukuk, demokratikleşme konusunda hiçbir adım atılmadığı gibi, varolan durumdan daha da gerilere götürülmüştür. İnsan hakları ANAP döneminden daha da azgınca ayaklar altına alınmıştır. İşçileri, emekçileri işsizleştirme dizginsiz bir şekilde devam ediyor. Demokratikleşme, şeffaf devlet görünümünü altında faşizmin en iğrenç, en aşağılık yöntemleri bırakalım devrimcileri, sıradan insanı hedef haline getirmiş ve tüm azgınlığıyla halka yönelik saldırılar, katliamlar devam ediyor. Örgütlenme özgürlüğü altında kapatılan dernekler, meslek kuruluşları, izin verilmeyen ve kapatılan memur sendikaları, saldırıya uğrayan demokratik kuruluşların üyeleri sorgusuz yargısız gözaltına alınmakta ve infazlar adeta koalisyon hükümetinin temel politikası haline getirilmektedir.

Faşist koalisyon partileri sömürücü ve halk düşmanı yüzlerini gizlemek için SHP'nin "sosyal demokrat" maskesini ustaca kullanarak kitleleri önemli ölçüde aldatmayı başarabildiler. Kitlelere bir yanı sıra şirin görünürken, onların sorunlarını çözeceklerini söylerken bu güne kadar hiç bir sözün yerine getiril-

mediğini açık olarak görmekteyiz. Son zamanlardaki politika ise bir yanıyla oyalama ve sorunların çözümünü sürekli erteleme politikasıdır. Hem zaman kazanmak, hem de gelişen mücadeleyi reformize ederek kendi denetiminde tutma çabasıdır. Bunun en somut örneği: Faşist koalisyon hükümetinin, memur hareketi ve en doğal, en demokratik hakkı olan sendikalaşma mücadelesine karşı takındığı açık düşmanca tutumdur.

Memur hareketi yaklaşık dört yıllık bir devrimci mücadele içinde gelişerek bugün ki mevziye geldi. Başlangıçta daha az sayıda memur arkadaşın katılımı ve çabasıyla yaratılan bu mücadele, faşist devletin tüm saldırı ve engellemelerine rağmen, bugün onbinlerce memurun katılımına ulaştı. Başlangıçta, nasıl bir sendika? sorusuna verilen cevaplarda, yaygın bir muğlaklık yığınlık, reformizm ve yasalılık hakim iken, bugün, tam tersine devrimci çizgide (ağırlıklı olarak) bir olgunlaşma ve netleşme söz konusudur. Memurun mücadele pratiği bugün bize açık seçik kanıtlamıştır. Memur hareketi, sınıf sendikacılığının grevli, toplu sözleşmeli, sendikal anlayışını yerleştirmedeki en büyük pay bizzat düşüncelerini radikal bir tarzda yaşama geçirmelerindedir. Baştan itibaren her şeyin burjuvazinin "yasal" zincirlerine hapseden, ricamnet hak arayanlar, protokollere bel bağlayanlar, gelinen aşamada memur hareketinin radikal ve tutarlı hak arama ve alma pratiği tarafından mahkum edilmiştir. Memur kitesinin üretimden (hizmet üretimi) gelen gücünü kullanmasına, protestolarda bulunmasına ve en demokratik hak arayış yöntemlerine dahi karşı çıkarak "bunlar kitleyi ürkütür" veya "bunlar siyasi eylemlerdir" vb. diyenler yine memur mücadelesinin pratiği tarafından mahkum edilmişlerdir.

KATLIAMCI KOALİSYON MEMUR DOSTU OLABİLİR Mİ?

TC. tarihi boyunca, kendi hak ve özgürlüklerini bu denli radikal ve istikrarlı sürdüren toplumsal tabaka olma yolunda ilerlemektedir, memur hareketi. Bu memur hareketi: Kendi öz gücüyle geliştiği için ve haklarını söke söke almak yolunda, egemen sınıfların insanlık dışı uygulamalarını ve köleciliğin bir ürünü olan 657 sayılı devlet memurları konunun paslanmış iğrenç zincirini parçalamış ve onun engelleyiciliğini boşa çıkarmıştır. Emekçi memurları robotlaştırıp devletin köleleri olarak tutmanın bir aracı olan 657 bugün fiili olarak parçalanmış ve aşılmıştır. Emekçi memur hareketinin bu gücü karşısında paniğe kapılan sömürücü, kan emici sınıflar ve onların siyasal iktidarı bir yanılla, polisiyle, MİT'iyile memura saldırıp karakolda, siyasi şubelerde, sokaklarda kafa-göz kırıp işkence yaparken, diğer yanılla da en büyük "memur dostu" olma yarışına girmişlerdir. Seçim propagandalarında bütün faşist partiler en büyük "memur dostu" olma yarışına girerek, "memura serbest örgütlenme hakkı", "Grevli-Toplu sözleşmeli sendika hakkı" vereceklerine dair yemin billahlar ederek, toplumun gözünde ne kadar "demokratik" olduklarının yanı sıra, ne kadar "memur dostu" olduklarını da kanıtlama yarışına girmişlerdir. Nihayet en çok demokrasiden, özgürlüklerden, insan haklarından, örgütlenme haklarından bahseden iki faşist parti bir araya gelerek koalisyon hükümeti kurdular. Peki ya verilen sözler, yapılan vaatler nerede kaldı? Bakıyoruz ki koalisyon ortakları uygulamalarda hak ve özgürlükleri verme değil, var olan kırıntıları gaspetmeye, insan hakları savunucusu değil, en büyük insan hakları ihlalcisi ve düşmanı, özgürlükçü değil, tamamen zindancı, katliamcı, işkenceye karşı olma, işkenceyi ortadan kaldırma değil, bizzat

işkenceci başı kesilmişlerdir. Çeşitli milliyetlerden halkımızın en azgın düşmanları olan koalisyon ortaklarının, sahte yüzü fazla gizlenememiş, her türlü sömürü, zulüm, işkence, vahşet ve katliamlarla kısa zamanda görülmüştür. Bunca kirli ve insanlık düşmanı bir konumda olan koalisyon hükümeti biz emekçi memurların dostu olamaz. Tam tersine tüm ülke halkının olduğu gibi memurun de ezeli düşmanıdır.

başvurması oldukça doğru, olumlu ve geri dönülmemesi gereken bir adımdır. Bunun önemini kavramak için memur hareketinin çok büyük (bilgin), (teorisyen)lere başvurması gerekmiyor. Kendi örgütlü gücünün memura neler kazandırdığını, atılan pratik (eylemsel) adımların her seferinde nasıl örgütlülüğü daha da pekiştirdiğini ve yeni adımlar için yeni koşullar hazırladığını kendi pratiklerinde rahatlıkla görülebilir. Ayrıca bu pratiklerin kamuoyunda

kavramak zorundayız...

UYANIK OLALIM!

Evet, sömürücü ve katliamcı devlet güçleri, gelişen en küçük demokratik hak mücadelesini dahi kanla, şiddetle, entrikayla, tehditle engellemeye ve bastırmaya çalışıyor. Bir yanıyla bunu yaparken, diğer yanıyla da gelişen mücadelenin hedefini şaşırtmak, gelişen toplumsal muhalefeti kendi potasında eritmek için kendi oyunlarını reformistleri, yasaları icazetçi hainlerine olanaklar sağlayarak mücadelenin içine sokar. Amaç; kitleyi bölmek, hareketi pasifize, reformize ederek denetimde tutmak, radikal memur mücadelesini kitlelerden koparmaktır. Bunun için birçok yöntem başvurduğunu biliyoruz. Sorun; bu yöntemlere karşı uyanık olmak, sınıf mücadelesini geliştirebilecek özgül yöntemler geliştirmek ve ısrarlı bir şekilde yaşama geçirmektir. Bu tüm memurların görevi iken esas olarak, sınıf bilinçli memurların görevi olarak kavranmalıdır.

ÖRGÜTLÜ MÜCADELEMİZ ENGELLENEMEZ!

Sömürü ve zulüm düzenin, emekçi memur hareketini bölmek, dağıtmak, güçsüzleştirerek kendi denetimi altına almak için gericiileri ve faşistleri bir araya getirerek, Türk Kamu Çalışanları Vakfı'nın önderliğinde 14 memur sendikasıyla oluşan Türk Kamu-Sen'i (Türkiye Kamu Çalışanları Sendikaları Konfederasyonu) kurdurttular. Bir yanıyla memur hareketi bölünüp karşı karşıya getirilirken, diğer yanıyla 1952 de Amerikan emperyalizminin önderliğinde kurulan faşist gerici Türk İş gibi Amerikancı devlet sendiacılığı hedefleniyor. Grevsiz, toplu-sözleşmesiz bir faşist sendika... Hedeflenen budur. Emekçi memur sendikalarının 16 Haziran '92 de Ankara'ya yaptığı yürüyüşün büyük rahatsızlığını yaşayan faşist koalisyon hükümeti, kendi denetiminde

Koalisyon hükümeti dost olmak bir yana bugüne kadar memurun karşısınapolis dikmekten başka bir şey yapmadı.

KAVRANMASI GEREKEN HALKA!

Koalisyon'un kuruluşundan hemen sonra kamuoyunda yaratılan "bekleyelim görelim" veya "demokratik vaatler var, uygulamasına fırsat verelim" vb. anlayışların yanı sıra, açık destek veren toplumsal kesimlerin olduğunu belirtelim. Bu beklenti ve "hoşgörü" toplumun belli kesimlerinde hala etkisini koruyor olsa da genel olarak, maske düşmüş ve iğrenç yüz görülmüştür. İlk dönemler toplumun diğer kesimleri gibi, memur hareketinde de yukarıdaki yanlış anlayışlar egemen olmasına rağmen gelinen aşamada emekçi memur hareketinin (sendikaların) bunu yıkmaya ve beklentiye son vererek, kendi örgütlü ve üretimden gelen gücüne

nasıl destek gördüğünü, devletin buna karşın nasıl çaresizlik içinde çeşitli yalanlara, oyalama yöntemlerine başvurduğunu görmek gerekiyor. Dolayısıyla, memur hareketi yasalılıktan, rica-minnetten, protokolcülükten ve egemen sınıfların siyasi partilerinin "demokrasi, hak-hukuk, insan hakları" vb. vaatlerinin hiçbirine bel bağlanmamalıdır. Unutulmamalı ki TC tarihi boyunca en çok memurdan bahsedilen ve gündemi meşgul eden bir sürecin içindeyiz. Bunu egemenlere söyletmenin şeyin, memur hareketinin örgütsel olarak, demokratik-siyasal hedefler olarak ve eylemsel olarak geldiği boyuttur. İşte egemen sınıflara "memur" dedirten "hak-hukuk" dedirten şey budur. Yani kitleselleşmiş örgütlü mücadeledir. Bu mücadelenin radikalleşmesidir. Bunu iyi

bir sendika kurdurarak hem memuru hem de kamuoyunu "bakın sendika verdim beğenmiyorlar, dernekteki bunlar başka amaçlar için kullanılacaklar" diyerek "bundandır ki başka sendikaya ihtiyaç yok" şeklindeki anlayışla nasıl bir "memur dostu" olduklarını açıkça ortaya koymuş oldular. Faşist tabella sendikası kurdurularak tüm memurları burada toparlayacaklarını sanıyorlar. Oysa emekçi memurlar bu sahtekarlık ve aldatmacaya karşı uyanıktır. Bu oyuna gelmeyecekleri gibi, onu egemenlerin ve onların uşaklarının suratına çarpmasını bileceklerdir.

MHP KÖKENLİ GENEL MÜDÜRLER SENDİKASI; TÜRK KAMU-SEN

Memur mücadelesinin Ankara'ya yöneldiği 16-22 Haziran '92 tarihlerinden hemen sonra devlet eliyle kurulan Türk Kamu-sen, faşist iktidarın tüm temel özelliklerini fazlasıyla üzerinde taşımaktadır. Çoğunluğu eski MHP'li militan ve kadrolardan oluşan kurucu ve yöneticiler gerici, ırkçı ve faşist sendikal anlayışa sahiptirler. Bu anlayış sahiplerine kurdurulan **Türk Kamu-Sen'in amacı:**

1- Memur bareketini bölmek, geri ve bilinçsiz kitleyi mücadeleden koparmaktır.

2- Sınıf ve kitle sendikacılığını sabote etmektir.

3- Grev ve Toplu sözleşme mücadelesini engellemektir.

4- Emekçi memurun sınıfsal temeldeki mücadelesini faşist tabella sendikacılığı aracılığıyla faşist iktidara yedeklemektir.

5- Faşist iktidara karşı emekçilerin mücadelesinden yana değil, emekçilerin demokratik bak ve özgürlükleri mücadelesine karşı olmak için kurulmuştur.

6- Türk-Kürt ve bütün azınlıklara mensup işçinin, memurun, öğrencinin ve bütün emekçinin dostu değil, düşmanlığı hedeflenmektedir.

7- 657'nin korunması ve güvençeye alınması için kurulmuştur.

8- Emekçi memurların değil, faşist nitelikli Genel Müdürlüklerin katılımı ile kurulmuştur.

9- Devrimci-Demokrat memur bareketini ve sendikal mücadelesini kamuoyunda yalnızlaştırmak kitleden koparmak amacını taşımaktadır.

10- 1952'de ABD emperyalizminin direktif ve katkılarıyla kurulan faşist Türk-İş'ten daha ırkçı ve daha gerici bir konumdadır.

SENDİKA BAŞKANI MI, POLİS ŞEFİ Mİ?

MHP'li kadrolara kurdurtulan ve devletin olanakları sunularak yaşatılan Türk Kamu-Sen'in Genel Başkanlığına yine bir eski MHP'li olan Ali İŞIKLAR isminde bir niteliksiz zat getirilmiştir. Daha ilk demecelerinde niçin ve nasıl kurulduklarını amaçlarının neler olduğunu anlatırken yeni göreve gelmiş bir polis şefi ya da bir MİT müsteşarı edasıyla konuşmakta ve şöyle demektedir: "Dün olduğu gibi, bugünde sendikal hakları suistimal etmek isteyen kişi ve mihraklar çıkacaktır. Türkiye Cumhuriyeti devletinin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğüne kast eden yıkıcı ve bölücü mihraklar..." Evet, bu faşist unsur bir başbakan, bir MİT müsteşarının söylediklerini söylüyor. Bunu söyletiren gücün ve anlayışının ne olduğunu hepimiz çok iyi bilmekteyiz. Bu niteliksiz unsur şimdiden memur üzerinde terör estirmeyi amaçlarken, memurun temsilcisi olabilir mi? Memur mücadelesini "mihraklar" diye açıklayan bir polis şefinden geri kalır yanı yoktur.

Diğer yanıyla Türk Kamu-Sen'in tüzüğünü belirleyen Ali İŞIKLAR sendikanın tüzüğündeki amaçlarını "Devletin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğünün korunması ve yaşatılması doğrultusunda demokratik ilkelerden sapmadan, milli manevi değerlere bağlı ve devlet-millet bütünleşmesini ve iş barışını tesis etmek" şeklinde açıklamaktadır. İşte emekçi memurun ekonomik demokratik haklarını savunacak SENDİKA! İşte amaçları!

YENİ MEVZİLER İÇİN FİİLİ DİRENİŞLERE!

Devrimci-Demokrat memursendikaları önderliğinde gelişen memur mücadelesi faşist iktidarı onları çömezlerini paniğe düşür-

müştür. İktidar polisiye yöntemlerin (baskı-işkence) yanında başka yöntemlerde kullanarak örgütlü ve haklı mücadelemizi pasifize etmeye ve ortadan kaldırmayı hedeflemektedir. Türk Kamu-Sen'in kuruluşunu faşist iktidarın mücadelemize yönelik saldırısının bir ürünü olarak ele almalı ve değerlendirmeliyiz. Bu mevcut durum, devrimci-demokrat memur sendikalarının önüne yeni mücadele taktikleri geliştirmesi görevi koymaktadır. Görev daha çok kitleleşme ve bu kitlelere sınıf sendikacılığının ve sınıf mücadelesinin anlatılması, kavratılması Grev ve Toplu sözleşmesiz bir sendikanın sendikasızlıktan hiç bir farkının olmadığını en geniş kitleye götürmek ve bu memur kitesini kendi öz haklarına öz sendikalarna ve mücadelelerine sahip çıkmasını sağlamaktır. Faşist iktidarın "yeni oyunlarını en geniş şekilde teşhir etmek amaçlarını boşa çıkarmak gerekir. Bundan daha da önemlisi mücadelenin radikal temelde ivmesini yükseltmek olmalıdır. Bu da fiili direnişler yaratmak ve üretimden gelen kolektif gücün kullanılmasıdır. Bu gücün kullanılması işyerlerinde olabileceği gibi sokaklara meydanlara veya daha somut hedeflere de taşınmalıdır. (Bunun için kamuoyunun desteğini sağlayacak ön çalışmalar ihmal edilmemelidir.) Memur hareketi üretimden gelen gücünü kullanmadığı sürece, üretimi durdurmadığı sürece gelinen mevziden daha ileri bir mevziye geçiş sağlanamaz. Siyasal iktidarı dize getirmenin, siyasal iktidarın oyunlarını, entrikalarını, çeşitli saldırılarını boşa çıkarmanın ve haklarımızı söke söke almanın yolu, fiili direnişlerden geçer. Bu fiili direnişleri yaratmada organize etmede ve sonuna kadar sürdürüp amaçlarına ulaşmada sınıf bilinçli memur arkadaşlara büyük görevler düşmektedir. Bu görevleri bir yönelim ve yeni mücadele aşaması olarak kavramalı ve kavratmalıyız.

Faşist iktidarın tüm oyunlarını oyalama ve engellemelerini fiili direnişlerimizle yerle bir edelim! Haklarımızı örgütlü gücümüzle söke söke alalım!

ULUSAL SORUN

XI. Bölüm

Ulusal sorun, Ekim Devrimi ile proleter devrimler sürecinin bir bileşenine dönüştü; ezilen ulusların emperyalizmden kurtuluşu sorunu, yani diğer bir ifadeyle sömürge ve ezilen bağımlı ulusların (halklar da dahil) emperyalist kölelikten kurtuluşu sorunu haline geldi, belirlemesinde, bilince çıkarılması gereken nokta şu olmalıdır.

Emperyalizm ve Ekim Devrimi sonrası ulusal savaşlar ve bunlara önderlik eden sınıflarda meydana gelen değişikliğin, özsel (nitelik) değişiklikler değil, biçimsel değişikliklere uğradığı gerçektir. Daha doğrusu, söz konusu hareketlerin öznesini yine ulusal pazarlar ve ana eğilimini ise ulusal devletleri kurma oluşturuyor ve de yine bu hareketlere önderlik yapan sınıflar burjuvazi olarak devam etmektedir. Bu gelişmeler sonucudur ki, tüm ulusal hareketler yine burjuva karakterlidir. Özcesi, ulusal savaşların öznesi ve ana eğilimi değişmez; değişen yani, bu hareketlerin emperyalizmi de hedeflemek zorunda olması ve oluyoruğu ile birlikte doğal olarak da proleter devrimlerin parçası haline geldiği yandır. Ki bunun altında yatan somut-ekonomik gerçeklik ise şöyle açıklanabilir.

Konuya ilişkin açıklamayı Lenin yoldaşın şu sözleri ile yapacak olursak daha aydınlatıcı olur:

"Emperyalizm ekonomik ilişkileri hali hazır milletlerarası durumun özünü teşkil etmektedir." Yine devamla şunu belirtmektedir: "Emperyalizmin karakteristik özelliği bütün dünyanın, şimdi gördüğümüz gibi, bir sürü ezilen milletle, muazzam bir zenginliğe ve güçlü silahlı kuvvetlere sahip bir avuç hakim milletler arasında ikiye bölünmesidir." (19) (abç)

Buradan çıkarılması gereken sonuç şudur. Birincisi, emperyalizmin ekonomik sömürsünün bütün dünyayı "ahtapot ağı gibi, sararak sömürmesi ve tek tek ülkelerin ekonomisinin" tek bir dünya iktisadi halinde bütünselleştiği, "dolayısıyla da uluslararası durumu emperyalizmin yönlendirilmesi, ikincisi ise ekonomik güçlükler sonucu olarak, yani bir yandan emperyalist devletlerin oluşturduğu ezen-hakim milletler, diğer taraftan bu devletlerin sömürü (ekonomik-siyasi ve kültürel) ve baskısı altında olan tüm sömürge, yarı-sömürge ve ezilen bağımlı ulusların oluşturduğu, iki dünya (iki kamp) olgusunun varlığı ve gerçektir.

"Emperyalist ekonomik ilişkilerin uluslararası durumun özünü belirlemesi" demek daha açık bir deyişle ifade edilirse, emperyalizmin bütün ezilen ülke ve ulusların ekonomik olarak ilhakı demektir.

Buradan hareketle bu belirlemeyi yapabiliriz rahatlıkla: Madem ki emperyalist devletler sömürge,

yarı-sömürge ve tüm ezilen ulus ve ülkelerin ekonomisini ilhak etmişse/ bazılarını siyasi olarak da ilhak ettiğini söyleyebiliriz. O halde bu uluslara yapılmakta olan "milli baskının" suç ortaklığıdır da demeliyiz. Yani, çok uluslu devletlerde milli baskının baş sorumlusu egemen-efendi ulus burjuvazisi ve büyük toprak ağaları iken, ikinci sorumlusu ise emperyalizmdir.

Konuya ilişkin teorik tespitlerimizin doğruluğunu daha bir perishtëirmek için, sözü yine Lenin yoldaşa bırakıyoruz.

"...emperyalizm, sermayenin milli devletler çerçevesi dışına taşmış olması demektir, milli baskı yeni bir tarihi temel üzerinde yaygınlaşmış ve şiddetlenmiş demektir." (20).

İşte tüm bu nedenlerden dolayıdır ki, günümüzde ulusal savaşlar ve ulusal hareketler emperyalizmi de hedeflemek zorundadırlar. Direkt olamasa da (sömürgeler dışında bu böyledir) dolaylı olarak emperyalizmi hedeflemeyen bir ulusal hareket ve savaş "devrimci ulusal hareket" olarak tanımlanamaz. Yine tüm bu nedenlerden dolayıdır ki, burjuva önderlikli ulusal hareketlerin başarıya ulaşması için, geçmişte de olduğu gibi önündeki engelleyici güç yalnızca, egemen-efendi ulusun burjuvazisi ve büyük toprak ağaları değil, üçüncü bir güç olarak emperyalizmi hedeflemesi zorunludur. Çünkü, bu gibi yerlerdeki (çok uluslu devletlerin olduğu yeri kastediyoruz) egemen ulusun ekonomisi ve hatta siyasi olarak da emperyalizm tarafından ilhak edilmiş ve baskı altında tutulmaktadır. Dolayısıyla tam bağımsızlık içerisindedirler diyemeyiz. Elbette, bununla, bu ulusların "kendi kaderlerini tayin hakkı" sorunu halledilmemiştir, demek istemiyoruz. Fakat bu uluslarında tam bağımsızlık içerisinde yaşadıkları söylenemez. Ki, günümüzde bu sorunu Lenin'inde dediği gibi, "proletarya ve proleter devrimleri" ancak ve ancak çözer. Bu noktaya ilişkin görüşlerimizi genişçe açılımını ileride yapacağımızdan, daha fazla durmayarak geçiyoruz. Ve de konumuza dönüyoruz tekrar.

Günümüzde ulusal hareketlerin hedeflediği güçler içerisinde emperyalizmin de yer alması, bu hareketlerin ne "burjuva nitelikte" hareketler olduğu gerçeğini değiştirir, ne de bu hareketlere önderlik eden sınıflar ve onların niteliğini değiştirir. Anlatımlara devam edelim:

Geçmişte gerek egemen-gerekse ezilen ulusların esas yönetici güçleri burjuvazi olduğu gibi, bu durum değişmemiştir dedik ve konuya ilişkin sözü Stalin'e bırakıyoruz.

"Burjuvazi ve onun milliyetçi partileri, bu dönem-

de (emperyalizm ve Ekim öncesi-bn), bu gibi ulusların esas yönetici gücü idi ve şimdiden (1929'da yapılmış bir belirlemedir-bn) öyledir....(ulusal birlik) yararına ulusu içinde sınıflararası barış, yabancı ulusların topraklarını fethetme yoluyla kendi ulusunun toprağını genişletme, başka uluslara karşı güvensizlik ve düşmanlık, ulusal azınlıkların ezilmesi, emperyalizm ile ortak cephe, -işte bu ulusların toplumsal, siyasal, ideolojik dağarcığının içeriği bunlardır." Ve ulusları "burjuva uluslar olarak nitelendirerek bu örnekleri sunmaktadır: Fransız, İngiliz-İtalya ya da Kuzey Amerika ulusları bunlardır" Sovyet rejiminin (Ekim devrimini kastediyoruz-bn) ülkemizde kurulmasından önce Rus ulusu Ukrayna, Tatar, Ermeni, Gürcü, ve Rusya'daki uluslar da böyle burjuva uluslardı." (21) (abç)

Stalin yoldaşında işaret ettiği gibi gerek geçmişte, gerekse günümüzde ulusal hareket ve savaşların esas yönetici sınıfları burjuvazi iken, siyasal sözcüleri ise, milliyetçi partilerdir.

Ki bu da, aynı koşullar, aynı karşıtlık ve aynı çıkarların her yerde aynı adetleri doğurmasından başka bir şey olmadığı gerçekliğinin ta kendisidir.

İşte tüm bu gelişmeler, farklılıklar sonucu gerek Ekim Devrimi ve emperyalizm öncesi, gerekse sonrası tüm ulusal hareketler "özünde" burjuva nitelik taşımaktadır. Yine buna bağlı olarak da, yani ulusal hareketlerin "yazgısı da", Stalin yoldaşın da belirttiği gibi "doğal olarak burjuvazinin yazgısına bağlıdır" (22).

Emperyalist sermayenin "yeni" girdiği ülkelerde (ki günümüzde emperyalist sermayenin girmedeği ve sömürmediği ülke vè nüfus gösterilemez) çelişkileri kızıştırarak ve bu yerlerde ulusal bilinci uyandırdığını, bunun doğal sonucu olarak da bura ulus ve halklarının kendisine karşı direnişi de beraberinde getirdiğini belirtmekte fayda var. Yine, bunu söylerken, emperyalizmin yalnızca yeni sömürgeleştirdiği ülkelerde değil, geçmişte girdiği ülkelerde de ilhaklara ve milli baskılara karşı toplumsal direnişlerin gelişmesine neden olmaktadır. Bu da gösteriyor ki, emperyalist sermaye gerek geçmişte, gerekse günümüzde girmiş olduğu yerlerde bir yandan ekonomik ilhak, diğer yandan ulusal baskı uygularken, yani bir yandan sermayesine sermaye katarak ulusları ezip sömürürken, diğer yandan da kendisine karşı ulusal bilinç ve ayaklanmaları başlatır. Daha açık bir deyişle, girdiği yerlerdeki ulus ve halklar kendisine yabancı olan bu "davetsiz misafire" karşı süreç içerisinde direnişe geçerler.

Lenin yoldaşın, "emperyalist çağda sömürgelerin ve yarı-sömürgelerin milli savaşları sadece muhtemel değil, kaçınılmazdır da" belirlemesi tam da bu gerçeğin ifadesidir. Ki, bu sömürge ve yarı-sömürgeler statüsüne Türkiye'yi de dahil ederek söyle der Lenin: "sömürge, yarı-sömürge ülkelerde (Çin, Türkiye, İran) bir milyar insan, yani dünya nüfusunun yarıdan fazlası yaşıyor. Buralarda, kurtuluş hareketleri ya şimdiden çok güçlenmiştir ya da, gitgide geliş-

mekte, kıvama varmaktadır. Bütün savaşlar, siyasetin başka yollarla devamıdır. Sömürgelerde milli kurtuluş siyasetinin devamı, ister istemez emperyalizme karşı milli savaşlar biçimine dönüşecektir." (23) (abç)

Yukarıdaki belirleme izaha yer bırakmayacak kadar açık ve nettir. Gerek yarı-sömürgelerde olsun, gerekse sömürgelerde olsun milli savaşların emperyalizme karşı yönelmelerinin altında yatan nesnel gerçekliğin emperyalizmin söz konusu ülkeleri gerek ekonomik, gerekse siyasal olarak sömürüp ezmesi olgusudur. Bu arada, Lenin yoldaşın sözkonusu belirlemeyi 1916 yılında yaptığını da belirtelim. Ayrıca, adı geçen yıllarda Osmanlı (Türkiye) Devletinin Alman emperyalizmine bağımlı olduğundan ve de onun uşaklığının sonucu 1. dünya savaşına katıldığını ve bu savaş içerisinde ve sonrasında Almanya'nın yenilgiye uğramasını, Türkiye'nin ise; bir çok yerinin işgale uğramasıyla "sömürge, yarı-sömürge" statüsü düşüğünü (emperyalist devletler ve Yunanistan tarafından işgale uğramıştı) de belirterek geçelim.

Konumuzun başında da vurguladığımız gibi, gerek emperyalizm öncesi, gerek emperyalizm ve Ekim Devrimi sonrası olsun, ulusal hareketlere önderlik eden sınıflar, ya ezilen ulusun kent küçük burjuvazisi, ya kır burjuvazisi, ya da ulusal burjuvazi önderlik yapmaktadır, dedik. Şimdi ise, bunları somut olarak ortaya koyalım. Bu arada yeri gelmişken bazı koşullarda (işgal koşullarında) ezilen ulusun komprador burjuvazisi ve büyük toprak ağaları sınıflarının da ulusal hareketlere önderlik edeceklerini de ekleyelim bunlara. Bu sınıfların önderliği istisnaları teşkil ettiğini devurgulamakta fayda var. Söz gelimi, 1918-22'ler arası Kemalist Hareket bunun somut örneğidir. Daha açık bir deyişle, sömürge, yarı-sömürge yapıdaki Türkiye, 1918-22'ler arası komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının önderliğinde verilen "ulusal savaş" sonrası, "sömürgeci" yapı kaldırılarak, yarı-sömürge, yarı-feodal yapı korunmuştur. Zaten komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları bundan başka bir şey yapamazlar. İ. KAYPAKKAYA'nın dediği gibi, bu sınıfların ve hareketin "güdüğü de olsa anti-emperyalist" muhteva taşımalarının altında yatan gerçeklik de budur. Eşdeyişle, işgalci yapının kaldırılmasıdır. Bundan dolayıdır ki, emperyalizme darbe vurulmuştur. Yoksa, kelimenin gerçek anlamıyla ne Kemalist Hareket, ne de önderlik yaptığı "kurtuluş savaşı" "anti-emperyalist savaş" değildi. Yukarıda da işaret ettiğimiz gibi komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarından başka bir davranış beklemek, safdillik olur. Yani, komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının da kelimenin tam anlamıyla anti-emperyalist mücadele verdiler, ya da verecekler beklentisine girmek yönünde bir belirleme yapmak, komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları sınıflarına "ilericilik" atfında bulunmaktan başka bir anlama gelmez. Çünkü, komprador burjuva ve büyük toprak ağaları, emperyalizmin, tüm yarı-sömürge ve yarı-feodal ülkelerdeki esas dayanaklarıdır. Yine kompra-

dor burjuvazi ve büyük toprak ağası sınıfı emperyalizme karşı bir bütünsellik içerisinde mücadele yürütemezler.

Bir Japonya'nın Çin'i işgali (1937-45'ler arası) koşullarında Amerikan emperyalizminin uşağı Çan Kay-şek kliğinin Japon emperyalizmine karşı mücadele etmesinin altında yatan somut gerçeklik, kendi sermayesinin tümden elden gitmemesi içindir. Diğer yanı ise, efendisi olan Amerikan emperyalizminin ülke içerisindeki çıkarlarını korumak ve kollamak içindi.

Biz burada Kemalist Hareket ve Çan Kay-şek hareketi üzerinde uzun uzun durmayacağız. Hem konumuzun boyutunu aşmakta, hem de bu hareketlere İ. KAYPAKKAYA Kemalist hareket ve "ulusal kurtuluş savaşının" değerlendirilmesini ayrıntılı bir şekilde analiz ederek ortaya koymuştur, diyerek konumuza ilişkin görüşlerimizi sürdürerek devam edelim.

Bugün şöyle iyiden iyiye ve de Marksist öğreti ışığında dünya ya bakan herkes Latin Amerika'dan Asya, oradan da Afrika'ya kadar yerlerin çoğunluğunun, ya emperyalist devletlerin sömürgesi ya da yarı-sömürgesi durumunda olduğunu rahatlıkla görecektir. Ki buna, DHD yapan Doğu Avrupa ülkeleri de dahildir. Asya'da bir Japonya ve Rusya dışında kalan diğer yerlerin hepsinin emperyalizmin yarı-sömürgesi durumundayken, Afrika'nın tümü, Amerika kıtasında ise ABD dışında kalan tüm ülkeler ve yerlerin emperyalist devletlerin yarı-sömürgesi olduğu gerçekliği üzerinde fazla durmaya gerek yok. Çünkü, bu durum gün gibi ortadadır. Yine bu gibi yerlerin bir çoğunun geçmişte emperyalist devletlerin sömürgeleliği olduğu da bir gerçekliktir. Tarihi, tarihsel materyalizmin ışığında irdeleyen ve değerlendirenler bu teorik belirlemenin somutluğunu teslim edeceklerdir. Söz gelimi, Hindistan, Vietnam, Kamboçya, Laos, Arap ülkelerinin çoğunluğu ve daha çoğaltılabilir, örnekler.

1914'lerdeki Asya'nın durumuna ilişkin Lenin yol-daşın şu belirlemesini aktarırsak, durum daha bir aydınlatıcı olur.

"Hiç kuşku yok ki, dünyanın insanca en kalabalık parçası olan Asya'nın büyük bir kısmı, "büyük devletlerin" sömürgelerinden ya da ulus olarak son derece bağımlı ve ezilen devletlerden oluşmuştur. (24)

Yazımızın önceki bölümlerinde de yer yer ve somut olarak ortaya koyduğumuz gibi, emperyalizm ve Ekim devrimi öncesi ulusal hareketlere önderlik eden sınıflar burjuvazi olduğu gerçekliği aynı zamanda günümüzdeki ulusal devletler için de geçerlidir. Yine, buradan hareketle ulusal hareketlerle sosyal hareketlerin özne ve amaçlarının da farklı nitelikte hareketler olduğunu ortaya koymuştuk.

Geçmişten günümüze (emperyalizm ve Ekim devrimi sonrası) bu hareketlere kısaca gözdattığımızda şu somutluk açıkça ortaya çıkacaktır. Milli hareketlerin karakteri hakkında genel olarak bu hareketlerin büyük çoğunluğunun şüphe götürmez bir şekilde devrimci mahiyete sahip olduklarını söyleyebiliriz. Yine söz konusu bu hareketlerin devrimci nitelikleri ne kadar gerçek ve izafi ise, muhtevası bakımından gerici olan milli hareketlerin reaksiyonu hareketi de o derece gerici ve orijinaldir.

Ulusal hareketler hakkında "ilerici" "gerici" ayrımı yapılırken ya da yapılabiliyorken, sosyal kurtuluş (toplumsal) hareketleri için bu tanımlama ve değerlendirmeyi yapamayız. Yine, ulusal hareketlerin desteklenip desteklenmemesinin kriterleri olarak, emperyalizmi deviren ya da zayıflatan (ki bununla da proleter devrimlerine güç katmaktadır), yani emperyalizmi devam ettiren ve kuvvetlendiriyorsa bu hareketler desteklenmez. Ki desteklenmeyecekleri gibi bu hareketlere karşı zorda kullanılmaz.

Ulusal hareketlerin desteklenip desteklenmemesi için söz konusu kriterleri gözö-

nünde tutmak zorunlu olmasına karşın, proleter önderlikli sosyal kurtuluş hareketleri hem objektif, hem de subjektif olarak kapitalizme, emperyalizme ve gericiliğe karşı olduğundan, bu hareketlerin "ilerici" oldukları kayıtsız-şartsız savunulur ve de bir fiil olarak desteklenirler.

Bu ulusal hareketin "fiili" olarak desteklenmesi farklı bir şeydir, bu hareketleri destekleyip desteklememek ise daha farklı bir şeydir. Yani, bir olgunun tarihsel ve fiili bakımından objektif bir olgu olarak kabul etmemiz farklıdır, bu hareketleri desteklememiz ise, farklı bir şey olmasıdır. Ki bu durum o günkü somut duruma bağlıdır. Daha da açacak olursak; söz konusu ulusal hareketler, baş gösterdiği koşullarda eğer emperyalizmi zayıflatıyor, ya da devrimleşme yol açıyorsa ve söz konusu yerlerde proleteryanın örgütlenmesine müsaade ediyorsa bu

gibi ulusal hareketler desteklenir/desteklenmez. Fakat, sözkonusu hareketler, devrimci hareketlerin ilerlemesini geciktiriyor, yani onun gelişmesinin ve çıkarlarına aykırı düşüyorsa/düşebileyorsa, bu hareketler desteklenmez/ desteklenemez.

Bu konuda, Marks'ın, Çeklerin ve Güney Slavların milli hareketlerine karşı tavrı (1840-50 yıllarında) somut bir örnektir. Konumuzun daha bir anlaşılması ve için Stalin yoldaşın şu sözleri aktarmak yerinde olur.

"Ulusların mukadderatlarına sahip olmaları meselesi tecrit edilmiş. Kendi kendine yeten bir mesele değildir. Bütüne tabi ve bütün içinde tetkik edilmesi gereken sosyalist devrimin genel meselesinin bir parçasıdır. 1850 yıllarında Marks Polonyalıların ve Macarların milli hareketine taraftar, fakat Çeklerin ve Güney Slavların milli hareketine karşıydı. Niçin? Çünkü o zaman Çekler ve Güney Slavların "Mürteci halklar" (gerici halklar-bn), Avrupa'da "Rus ileri hareketleri", mutlakiyetin ileri karakolları idiler, Oysa Polonyalıları ve Macarları mutlakiyete karşı mücadele eden "devrimci halklar" idiler. Çünkü Çekleri ve Güney Slavları desteklemek, dolayısıyla Avrupa'da devrimci hareketin en tehlikeli düşmanı olan Çarlığı desteklemek demektir." Ve devamla Lenin yoldaş şöyle demektedir:

"Demokrasinin çeşitli talepleri ve ulusların kendi mukadderatlarına sahip olma hakkı mutlak bir şey değil, dünya demokratik (bugün sosyalist -1925 yılında yazılmış bir makedir-bn-) hareketinin bir parçasıdır. Bazı hallerde parçanın bütün ile çelişmesi mümkündür. O takdirde parça reddedilmelidir." (27) (abç)

Alıntıyı bu denli uzun tutmamızın nedeni emperyalizm ve Ekim Devrimi öncesi "ulusal kurtuluş hareketlerine" karşı Marksistlerin takındıkları pratik tavır ve davranışlarının ayısının günümüz içinde geçerli olduğunu bilince çıkarmak içindir.

Burada çıkarılması gerekli önemli bir sonuçta, günümüzdeki "ulusal kurtuluş hareketlerinin" bir kısmını (çok az da olsa) devrimci karakter taşımadığı/ taşımayacağı gerçekliğidir. Yine, bu belirlemeden kavranılması gereken diğer önemli sonuçta "bazı ulusal kurtuluş hareketlerinin yönetici sınıflarının (burjuvazinin) emperyalizm ile işbirliği içinde oluşu ya da sınıf karakterleri icabı işbirlikçi/uşak olduğu nesnelidir.

Yukarıdaki somut örnek ve belirlemelerin ışığında, çağımızın başından günümüze dek devam edegelen ulusal hareketlerin niteliği ve bunlara önderlik eden sınıfları şöyle tanımlayabiliriz:

1- Uşak sınıfların (komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları) önderliğinde verilen ulusal hareketler.

2- Ezilen ulusun ulusal (milli) burjuvazisi önderliğinde verilen ulusal hareketler.

3-Ezilen ulusun kent ve kır küçük burjuvazisi önderliğinde yürütülen ulusal hareketler (savaşlar).

4- Emperyalist devletler tarafından ülkenin bir fiil olarak işgale uğradığı koşullarda kendi emperyalist efendilerinin çıkarları için yalnızca işgalciliğe karşı komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının önderlik yaptığı ulusal hareketler.

Şimdi bu hareketlere ilişkin somut örnekler verecek konumuzun açılımını yapalım.

1. ve 4. şıkta işaret ettiğimiz ulusal hareketler ve bunların sınıf önderlerini birlikte ele alıp irdeleyeceğiz.

I- UŞAK SINIFLARIN (KOMPRADOR BURJUVAZİ VE BÜYÜK TOPRAK AĞALARI) ÖNDERLİĞİNDE VERİLEN ULUSAL HAREKETLER.

Bu hareketlere önderlik eden sınıflar bir yandan ezilen ulusların en gerici- egemen sınıfları iken diğer yandan, dünya jandarmalığını yani dünya halklarının baş düşmanı durumundaki emperyalist devlet ya da devletlerin işbirlikçisi durumundaki sınıfların önderlik ettiği/ sınıflar anlaşılmalı. Ya da akla gelmelidir. Sözelimi: 19. yüzyılın ortalarında (1850'ler) "Çek ve Güney Slavlar" a-önderlik eden sınıflar ve bu hareketler, o koşullarda dünya halklarının başdüşmanı "ÇARLIK RUSYA"sının güdümünde olup "gerici" idiler. Yine, Günümüzde "dünya halklarının düşmanı Amerikan emperyalizmi," tarafından Nikaragua'da örgütlendirilen Kontralari bu yönlü hareketlere örnek gösterebiliriz. Hatta "Kontra"lar için faşist örgütlenme (cephe) olduğunu da söyleyelim. bu hareketlere önderlik eden sınıflar gerici olduklarından ve en önemlisi de dünya jandarması durumundaki emperyalist devletleri zayıflatıp geriletmediğinden hatta barışarıya ulaşmaları halinde bile efendilerinin "ileri karakolları" olacağından, sınıf bilinçli proletarya bu tipten "ulusal hareketleri" fiil olarak desteklemez. Yukarıya Marks'tanda aktardığımız gibi, sözkonusu hareketlerin desteklenmeyeceği gün gibi açıktır. Hem de izaha yer bırakmayacak şekilde. İşte Lenin yoldaş tüm bu gelişmeler sonucudur ki, ulusal hareketleri ikiye ayırıyor ve desteklenmesi gereken hareketler için ise şöyle diyor:

"...sömürücü ülkelerin burjuvazisi ile sömürge ülkelerin burjuvazisi arasında belli bir rapprochement bir yakınlaşma olmuştur: Öyle ki çok kere -belki de çoğunluk hallerde- ezilen ülkelerin burjuvazisi bir yandan milli hareketleri desteklerken, öte yandan emperyalistler ile tam bir anlaşma içerisinde: Bütün devrimci hareketlere ve devrimci sınıflara karşı onunla güçbirliği yapmaktadır. Komisyon tartışma götürmez bir biçimde bu ispat edildi, ve bu yegane doğru tutumun bu ayrımı dikkate almak ve hemen bütün hallerde "burjuva demokratik" terimi yerine "milli-devrimci" terimini kullanmak olduğu kararlaştırıldı. "Ve değişikliğin anlamını şöyle açıklamaktadır Lenin: "Biz komünistler olarak, sömürge-lerde burjuva-kurtuluş hareketlerini ancak gerçekten devrimci oldukları ve ancak bu hareketlerin yöneticileri bizim köylüleri ve sömürülen yığınları devrimci

bir ruhla eğitim örgütlememize engel olmadıkları takdirde desteklemeliyiz ve destekleyeceğiz. Bu şartlar yoksa, bu gibi ülkelerde komünistler İİ. Enternasyonal kahramanlarının da saflarında yer aldıkları reformcu burjuvazi ile mücadele etmelidirler" (26) (abç)

Burada, yeri gelmişken önemli bir noktaya dikkatleri çekelim: Sınıf bilinçli proletarya olarak bizlerde Lenin yoldaşın belirttiği gibi (1920 yılında Komünist Enternasyonala sunulan bir raporda yaptığı değerlendirmeden söz ediyoruz.) ve aynı zamanda Komünist Enternasyonalinde kabullendiği üzere, dünya ve Türkiye'deki ulusal hareketleri değerlendirirken, bu ulusal savaşların niteliği ve ona önderlik yapan sınıfları gözönünde bulundurarak tavır belirlemek zorunda olduğumuz gibi, "devrimci ulusal hareketler" (ya da "milli devrimci ulusal hareketler") ve "ulusal hareketler" diye iki biçimde nitelendirmeliyiz. Ve buna şunu da ekleyelim: Lenin'in yaptığı gibi, sınıf bilinçli proletarya olarak bizler de bundan böyle destekleyeceğimiz ulusal kurtuluş hareketleri "devrimci ya da milli devrimci ulusal hareketler" olarak nitelendireceğiz. ki bundan başka doğru anlayış ve belirleme de olamaz.

Yukarıdaki pasajda belirtildiği üzere, yani hangi ulusal hareketler desteklenir, desteklenmez sorununa ilişkin, belirlemeyi Lenin yoldaş somut temelleri ile ortaya koymuştur. Dolayısıyla, konuya ilişkin fazlaca sözlerimizi uzatıp yoruma girmeye gerek yoktur. Ayrıca, ulusal hareketler karşısında sınıf bilinçli proletaryanın takınacağı doğru tavır ve davranışlar "ne olmalıdır?" sorununu ileride ele alacağımızı da belirtelim.

Emperyalist devletler tarafından ülke topraklarının bir fiil işgale uğradığı koşullarda hem kendi, hem de emperyalist efendileri için "işgalciliğe" karşı komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları sınıfı (bir kısmı) önderliğinde verilen ulusal hareketler. Bu tip ulusal hareketlere önderlik eden sınıf ve savaşları 1918-22 arası Kemalistler ve bunların önderliğinde yürütülen "milli kurtuluş savaşı"nın örnek gösterebiliriz. Yine, 1937-45 yılları arasında Çan-Kayşek'in Japon işgalciliğine karşı savaşını ve Çan Kayşek kliğini örnek gösterebiliriz.

Kemalist hareket, "sömürge, yarı-sömürge ve yarı-feodal yapıdaki Türkiye'yi sömürge yapıdan kurtarıncı, yarı-sömürge, yarı-feodal yapıyı muhafaza etmiştir. İşgalciliğe karşı mücadele yürüttüğü yanı sıra "güdükte olsa anti-emperyalist" muhteva taşımaktaydı. Ki, sadece bu yanı sıra "nesnel" olarak "ilerici" değerlendirilebilir. Yoksa, bu sınıflar tabiatı gereği karşı-devrimci, gerici ve faşisttirler, Yani, bazı koşullarda (işgalci) "ilerici" yan taşımaları, bu sınıfların genel yapılarına damgasını vurmamaktadır. Bu savaşın Lenin tarafından desteklenmesinin altında yatan somut gerçekliğin kendisi budur. Yani, "güdükte olsa anti-emperyalist" nitelik taşımaktadır. Konuya ilişkin (Kemalist hareket ve "milli kurtuluş savaşı") İ. KAYPAKKAYA'nın teorik belirlemesini nesnel olduğundan ve doğruluğuna inandığımızdan ayrıntılara

girmeye gerek duymuyor ve de şunu söylüyoruz: Bu sorun ile ilgili ayrıntılı bilgi edinmek isteyen herkes, İ. KAYPAKKAYA, "Seçme Yazılar"a bakabilir.

Çin'deki Çan Kayşek kliği ise, Amerikan emperyalizmin işbirlikçisi komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının temsilcisi durumunda olmasına karşın, Japonya'nın 1937-45 yılları arasında Çin'i işgali sırasında Japonya'ya karşı mücadele etmiştir. Hem de ÇKP ile "ulusal birleşik cephe"ye girerek, Çan Kayşek'in işgalciliğe karşı mücadele etmesinin altında yatan somut realite, birincisi; sözkonusu sınıfların çıkarları iken, ikincisi Amerikan emperyalizminin çıkarları idi. Yoksa, ulusun çıkarları değildi. Aynı durumun Kemalistler için de geçerli olduğunu söyleyelim. Ki, zaten Kemalist hareketle Çan Kayşek kliği sınıfsal ve niteliksel olarak aynıdır. Aralarında olsa olsa sadece nüans farkları vardır denilebilir.

İşte Çan Kayşek kliğinin Çin'in işgali koşullarında işgalciliğe ve onun şahsında Japon emperyalizmine karşı mücadele etmesi, bu sınıfın genel olarak "anti-emperyalist" bir niteliğe sahip olduğunu nasıl getirmezse, Kemalist hareket ve türk "milli kurtuluş savaşı"da öyle, bir bütünsellik içerisinde "anti-emperyalist" hareket olarak değerlendirilemez. Çünkü, emperyalizm kovulmayarak -sadece fiili işgal kaldırılarak- yarı-sömürge yapı muhafaza edilmiştir. Keza, Çin'deki durum da yanındır. Yani, Çan Kayşek kliği işgalciliğe karşı çıkarken, diğer yandan da "yarı-sömürge" yapının muhafaza edilmesi, ya da bu yapıya tekrar dönülmesine razıydı. Ve o koşullardaki "ilericiliği" ise 2. dünya savaşını çıkaran ve dünya halklarının en azılı baş düşmanlarından biri olan Japonya'nın işgaline karşı mücadele etmesidir ve bununla Japonya'ya darbe vurmasıdır. Yoksa, bir bütünsellik içerisinde Çan Kayşek kliği, Mao'nun da tanımladığı gibi, "Amerikan emperyalizminin işbirlikçisi feodal-faşist kliktir" ve aynı zamanda Çin'deki gerici-faşist iktidarı baş mimarıdır da Çan Kayşek gibi.

Tarihsel ve toplumsal olaylar bu gibi "gerici"-faşist sınıfların "ilerici rol oynadıklarını gösterdiği gibi, ilerici parti ve sınıfların da gelişen olaylar (ulusal vb.) karşısında gerici, sosyal-şoven tavır sergilediklerini göstermiştir. bunu, Afgan emirinin İngiliz emperyalizmine ve işgalciliğe karşı verdiği ulusal mücadeleye destek veren Lenin yoldaşın sözleri ile somutlayalım:

"Emperyalist zulüm şartları içinde milli hareketlerin devrimci karakteri, harekette mutlaka proleter unsurların varlığını, hareketin devrimci veya cumhuriyetçi programının varlığını, hareketin-demokratik bir temel varlığını gerektirmez. Afgan emirinin Afganistan'ın bağımsızlığı için mücadelesi, emirin ve taraftarlarının kraliyetçi inançlarına rağmen objektif olarak devrimci bir mücadeledir. Çünkü, bu mücadele emperyalizmi zayıflatır, parçalar ve baltalar."(27) (abç)

Herkese benimseneceği gibi, krallık işgalci koşullar dışında hem nesnel olarak karşı-devrimci ve geri-

cidir, hem de öznel olarak daha açık bir deyişle, işgalciliğin olmadığı "normal" koşullarda gerek üretim güçlerinin gelişmesi önünde, gerek sınıf mücadelesi ve gerekse komünistlerin gelişip güçlenmesi önünde baraj oluşturan ve "en gerici" sınıfların temsilcisi özelliği taşıyan kraliyet bu gibi özgün koşullarda Lenin yoldaşın da işaret ettiği gibi, "...nesnel olarak ilerici olabiliyor." Lenin yoldaş devamlı bazı "ilerici hareketlerin" bazı tarihsel koşullarda gerici rol oynadıklarına ilişkin de şu somut örneği vermektedir.

"Aynı sebeplerle Mısırlı tüccarların ve burjuva aydınların Mısır'ın bağımsızlığı için mücadelesi, aMısır milli hareketinin önderliğinin burjuva kökenine ve burjuva özelliğine rağmen, objektif olarak devrimci mücadeledir." diye belirttikten sonra, bu mücadele karşısında İngiliz İşçi Hükümetinin takındığı gerici tavrı ise, şöyle vurgulamaktadır. "...İngiliz İşçi Hükümetinin Mısır'ın tabii durunu devam ettirmek için mücadelesi, bu hükümet üyelerinin proleter kökenine ve proleter özelliğine rağmen, aynı sebeplerle mürteci (gerici-bn) bir mücadeledir." (27)

Bu belirlemelerden açıkça anlaşılacağı üzere, bazı koşullarda "gerici, karşı-devrimci" hareket ve sınıflar izafi de olsa ilerici bir rol oynayacakları gibi, ilerici parti ve sınıflarda bazı tarihsel koşullarda "gerici" rol oynayabiliyor, ya da oynamaktadırlar.

Konuya ilişkin bakış açımızın anlaşıldığı bilincinden hareketle daha fazla ayrıntılara girmeyerek bu konuyu geçiyoruz.

2-) EZİLEN ULUSUN ULUSAL (MİLLİ) BURJUVAZİSİ ÖNDERLİĞİNDE YÜRÜTÜLEN ULUSAL SAVAŞLAR:

Sömürge ve bağımlı ulusların yaşadığı yerlerdeki ulusal burjuvazinin "ulusal kurtuluş savaşı"na önderliğine ilişkin günümüzdeki somut örneklerini vermeden önce, bu sınıfın niteliğine ilişkin Mao yoldaşın belirlemesini aktaralım:

"Orta burjuvazi (milli burjuvazi-bn-) bu sınıf, kentte ve köyde Çin'in kapitalist üretim ilişkilerini temsil eder. Orta burjuvazi -bununla ulusal burjuvazi kastedilmektedir-, Çin devrimine karşı kararsız bir tutum içerisinde: Yabancı sarmayenin darbeleri ile savaş ağalarının baskısı altında canı yanınca devrim gereğini duyar ve emperyalizme karşı, devrimci bir hareketten yana çıkar, ama içerde proletaryanın etkin desteği ile, devrimin, kendi sınıfının büyük burjuvazisi durumuna ulaşma umudunu tehdit ettiğini hissedince devrimine karşı kuşkuyla bir tavır takınır. Siyasal bakımdan, tek bir sınıftır, ulusal burjuvazinin egemenliği altında bir devlet kurulmasından yanadır." (28) (abç)

Bu teorik belirlemeden çıkarılması gereken sonuç şu olmalıdır:

1-) Yarı-sömürgelerde işgalin olmadığı koşullarda, yani demokratik aşamada proletaryanın önderliğinde gelişen devrime katılıp katılmamak yönünde

kararsızdır. Bu, somut olarak Çin pratiğinde kendisini göstermiştir. Yani, devrime iki yıl kala ancak halkın birleşik cephesine (1947'de) katılmıştır. Ki, bu da göstermektedir ki, ulusal burjuvazi, proletaryanın iktidarı ele geçirme aşamasında, yani öngününde ancak DHD'e katılır. Yoksa, güçsüz olduğu koşullarda katılmaz.

2-) Milli burjuvazinin "sağ" ve "sol" diye iki kanada ayrıldığını, bu kanatlardan "sol kanadı" devrimci-ilerici muhtevaya sahip iken, "sağ kanadı" "gerici" ve karşı-devrimcidir. Daha açıkçası sol kanadı, devrimden yana iken, "sağ kanadı" devrime karşıdır.

3-) Milli burjuvazi, emperyalizm ve feodalizm tarafından baskı altında tutulduğundan, bunlara karşı mücadele azmi gereğini duyar. Ki, yine Çin somutunun gösterdiği gibi, Japonya'nın işgali koşullarında emperyalizme karşı mücadele ederek "ulusal birleşik cephe"de yer alır. Yarı-sömürgelerdeki milli burjuvazinin niteliği, özce böyle. Bu gibi yerlerde M.burjuvazinin böyle iken, "sömürge" ve "ezilen bağımlı ulusların" yaşadığı yerlerde ise, sözkonusu sınıfın gerek proletarya önderliğindeki devrimlere karşı tavrı, gerekse ulusal mücadelelere karşı tavrı arasında niteliksel farklılığın olmadığını hemence belirtelim. Şöyleki: Siyasi olarak ulusal devletlerin kurulu olmadığı bu gibi yerlerde, güçsüz ve cılız olan ulusal (milli) burjuvazi, yarı-sömürgelerde olduğu gibi yine emperyalizm ve feodalizm tarafından baskı altında tutularak ezilmektedir. Bunun iktisadi temeli emperyalizm ve feodalizm tarafından gelişmesi engellenen "milli" (yerli) kapitalizmin ta kendisidir.

İşte milli burjuvaziyi harekete geçiren, yani emperyalizme karşı ulusal savaşıma iten temel faktör, kendi "pazarına" kendisinin sahip çıkmasından başka bir çıkar kavgası değildir. Bu, ulusal bilinç ve uyanıştan dolaydır ki, ulusal savaşıma önderlik etmek için soyunur ve yer yer önderlik eder. Mao yoldaşın da, Çin somutundan hareketle kuramsal olarak ortaya koyduğu gibi, ulusal burjuvazi, bir yumruğunu emperyalizme karşı kullanırken, diğer yumruğunu komünistlere ve devrime (demokratik) karşı kullanmaktadır.

Bugün dünya'daki ulusal savaşları materyalist bakış açısı ve onun emrettiği sınıf tahlilleri ile yaklaşan her Marksist, gerek FKÖ, gerek Kürdistan demokrat partisi (Irak-İran), gerekse Kürdistan Yurtsever Birliği (KYB) önderliğinde İran-İrak ve Filistin'de yürütülen ulusal mücadelenin burjuva karakter taşıdığını ve bu partilerin de, burjuva milliyetçi partiler olduğunu rahatlıkla görüp tanımlayabilir. Bu partilerin hepsi de Kürt ve Filistin ulusunun milliyetçi partileri, ulusal cephe (FKÖ: Filistin'de üç örgüt tarafından oluşturulan ulusal birleşik cephenin ifadesidir)leri olmakla birlikte, aynı zamanda ora uluslarının ulusal (milli) burjuvazisinin de temsilcileridir de. Yani, bu partilerin sınıfsal kaynağı milli burjuvazidir.

Yeri gelmişken, sözkonusu yerlerdeki ulusal sava-

şım üzerinde azıcık da olsa duralım:

Güney (Irak) Kürdistan Demokrat Partisinin (KDP) kır ulusal burjuvazisinin temsilcisi, KYB'nin ise kent ulusal burjuvazisinin temsilcisi partiler olduğunu belirtmekte fayda var. Sözkonusu partilerden KDP daha çok aşiret ve feodal örgütlenmeye dayalı ve de dinin etkisinde iken, KYB ise kentteki ulusal kapitalizmin temsilcileri orta (ulusal) burjuvaziye dayanmaktadır. KDP, Marksist düşüncelere oldukça kapalı iken (yalnız son zamanlarda alt düzeyde de olsa -genellikle gençlik içerisinde- Marksizm ile tanışmaya başladıklarını belirtelim), KYB ise, Marksizmi savunmamakla birlikte, bu doktrinden az da olsa etkilendiğini söyleyebiliriz. Ki ayrışmalarının faktörlerinden birisi de, Marsizm-Leninizme olan ilgi ve onu reddetmedir. Bilindiği gibi, KYB'nin kurucusu

Celal TALABANİ, daha önceleri KDP içerisinde örgütlü iken, sonraları bir grubu ile ayrılarak KYB'i kurdu. Irak Kürdistanı'nda başkaca ulusal burjuvaziye temsil eden partiler var, fakat bu partilerin Kürtler içerisinde fazla bir nüfuzla sahip olduklarını söyleyemeyiz. Dolayısıyla, sözkonusu partiler üzerinde durmayacağız.

Bu partiler bir yandan kürt ulusal hareketini savunuyor olması ve bu savaşa önderlik ederken, diğer yandan da emperyalistlerle çeşitli tonlarda da olsa işbirliği içerisinde olmaları, tamamıyla sınıfsal karakterinden kaynaklanmaktadır.

Somutlayacak olursak:

Gerek Türk hakim sınıfları, gerekse Amerikan emperyalizminin kan emici yöneticileri ile ikili görüşmeler yapmaları ve gerekse diğer emperyalist devletlerden "yardım" ve destek istemelerinin altında yatan somut gerçeklik, kendi ulusal pazarlarına kendilerinin sahip olmaları ve bunun için de ulusal devletlerini (yarı-sömürge olsa da) kurmaktan başka bir olgu değildir.

İşte bu hareketler (partiler) bir yandan ilerici yan taşırırken, diğer yandan da emperyalizm ve bazı faşist devletlerle ilişki kurmaları bakımından da gerici yan taşımaktadırlar.

Kendi ulusal devletlerini, ya da haklarını (bazı ulusal) elde etmek için yürüttükleri ulusal savaşım, sınıf bilinçli proletarya açısından, "ilerici" ve aynı zamanda "demokratik" yan taşıdığındandır ki, bu hareketleri destekleriz. Bu yönünü desteklerken emperyalizm ve faşist diktatörlüklerle el altından ilişki kurmalarını ise, "gerici" olarak

değerlendirerek ideolojik olarak teşhir ve tecrit etmekten de çekinmeyiz.

Söz konusu milliyetçi partilerinin ulusal burjuvazinin temsilcileri olmaları ve bu sınıfların amaçlarının ulusal devletleri kurma yönünde oluşu, savaş içerisinde emperyalist haydutlarla "işbirliği" içerisinde olmaları, çağımızda uluslar ve halkların gerçek kurtuluşunu sağlayacak (proletarya dışında kalan hiç bir sınıfın buna gücü yetmez ve sınıf karakterlerine de terstir) güçte olmadığından, günümüzdeki bütün ulusların ulusal ekonomilerinin emperyalizm tarafından ekonomik ilhak altında tutulması, yani ulusal sınıfların gelişmeleri önünde baraj oluşturması ve tek tek ulusal ekonomilerin tek bir dünya ekonomik sistemi haline dönüşmesi ve emperyalizm tarafından yönlendirilmesi gibi önemli faktörlerin sonucudur ki,

"...ne var ki, bu sınıfın ulusal burjuvazinin egemenliği altında bir devlet kurma girişimi, tamamıyla olanak-dışıdır. Çünkü dünyanın bugünkü durumuna göre iki ana güç, devrim ile karşı-devrim, bir ölüm-kalım savaşımına tutuşmuşlardır. Her iki yan da muazzam birer bayrak kaldırmış bulunmakta: Bunlardan birisi dünyanın ezilen bütün sınıflarının dayanak noktası olarak 3. Enternasyonalin dalgalandırdığı kırmızı devrim bayrağı, ötekisi dünyanın bütün karşı-devrimcilerinin dayanak noktası olarak, milletler cemiyetinin dalgalandırdığı beyaz bayraktır. Ara sınıflar hızla çözülmeye mahkumdur, bunların bir kesimi sola dönerek devrime, öteki kesimi, sağa dönerek karşı-devrime katılacaktır. bundan dolayı, Çin orta burjuvazisinin baş rolü oynamayı umduğu "bağımsız" devrim, yalnızca bir hayaldir."

bu gibi milliyetçi burjuva partiler önderliğinde kurulacak "ulusal devletler" tam bağımsız devletler olmayacaktır. Ve bunların kaçınılmaz sonları -hem de kısacık süre içerisinde- "yarı-sömürge" statüye dahil olmaları bir gerçekliktir. Bunu, geçmişteki burjuva önderlikli "ulusal kurtuluş savaşlarına" bakarak görmek, mümkündür. Sözelimi, Hindistan, Libya, Afganistan, Arap devletlerinin çoğunluğu buna somut örneklikler teşkil etmektedir.

Özcesi, geçişte gerek sömürge, gerekse devleti olmayan diğer yerlerde, ulusal burjuvazi önderliğinde ulusal savaşlar başarıya ulaşsa da -başarıya ulaşmaları sadece siyasi

devlet kurma kapsamından öteye geçmiyor/geçmedi- kısacık süre içerisinde emperyalizmin "yarı-sömürgeleri" durumuna dönüşmekteydiler ya da dönüşmekten kurtaramıyorlar kendilerini.

KDP ve KYB gibi ulusal burjuvaziye temsil eden partilerin niteliğine ve bunların önderliğinde kurulacak "ulusal devletin" biçimine değindik. Güney Kürdistan halkının gerçek kurtuluşunun ancak Kürt-arap ve tüm milliyetlerden proletarya ve geniş halk yığınlarını bir parti etrafında (komünist) örgütlenerek DHD (Demokratik Halk Devrimi) mücadelesinden ve tüm uluslar için "tam hak eşitliği" ilkesinin uygulanmasından geçeceğini vurgulayarak geçelim. Bu konuya (örgütlenme) ilişkin ileride ayrıca değineceğimiz için, şimdilik ön bilgi olsun diye değinip geçmek ile yetiniyoruz.

KDP ve KYB gibi "FKÖ"nüde Filistin ulusal bur-

juvazisinin temsilcisi -üç örgütten teşekkül burjuva milliyetçi bir cephe olduğunu hemence belirtelim. Aralarında biçimsel farklılıklar olsa da, bu farklılıkların niteliksel olmadığı da belirtmek de fayda var.

FKÖ'nün bir yandan Filistin ulusal hareketine önderlik etmesi ve bu hareketin ulusal devleti kurma yönünde olduğundan, artı şu veya bu şekilde emperyalizme darbe vurması bağlamında "ilerici" karaktere sahip iken, diğer yandan, gerek inançları (ideolojik olarak dinin hayli etkisinde olmaları) gerekse emperyalist devletlerle işbirliği içerisinde olmaları bakımından da gerici yanlarının olduğunu da vurgulayalım. Ki, bu da yukarıda Mao yoldaşın da belirttiği gibi "milli" burjuvazinin ikili karakterinden kaynaklanmaktadır. Yeri gelmişken belirtmekte fayda var ki, eğer FKÖ, böylesine diplomatik ve reformist yöntemler yerine daha çok "intifada"ları (ayaklanma) kullanmazsa, ulusal devletlerini kurmaları, yani başarıya ulaşmaları daha çok uzun yıllar alacağını belirtelim.

Yine yeri gelmişken, gelinen günümüz koşullarında gerek Filistin, gerekse "İsrail uluslarının kaderlerinin tayini bakımından" en gerçekçi çözümün, her iki ulusun da ayrı devlet şeklinde örgütlenmesi ile olacaktır. Bu çözüm yöntemi, her iki milliyetten proletaryanın gerçek kurtuluşu ve özgürlüğünü sağlayamasa da Filistin ve İsrail ulusunun ulusal temelde "KKTH" için en uygun yöntemdir. Yukarıda da belirttiğimiz gibi ulusların ve halkların gerçek kurtuluşunu nasıl ki ulusal burjuvazi, küçük burjuvazi, sağlayamazsa yani, proletarya ve onun proleter devrimi dışındaki devrimlerle ezilen halklar ve uluslar nasıl ki kurtulamaz ve de bu nesnel bir gerçeklikse aynı şey Filistin halkı ve ulusu içinde geçerlidir. Özcesi, gerek Filistin halkının gerekse İsrail halkının, "gerçek kurtuluşunu" ulusal ve gerici burjuvazileri sağlayamaz, ki bu güce, poletarya ve onun devrimi dışında hiç bir güç muktedir değil/olamaz da.

Ulusal (milli) burjuvazi, ikili karaktere sahiptir. Bir yandan emperyalizme ve feodalizme karşı oluşu oluştururken, diğer yanını, proletarya ve onun proleter devrimine karşı oluşu ve ve emperyalizm ile şu veya bu şekilde işbirliği içerisinde olması oluşturmaktadır.

Bu sınıf, ülke içerisindeki milli kapitalizmin temsilcisi durumundadır. Fakat, sözkonusu ulusal kapitalizm, emperyalizm ve feodalizm tarafından baskı altında tutularak gelişmesi frenlenir. Ki zaten, bu sınıfı ulusal harekete (savaşa) iten temel etmen de budur.

Ulusal burjuvazi ve onun milliyetçi partileri önderliğinden gelişen ulusal hareketler, ulusal devletleri kurma bağlamında da olsa başarıya ulaşmış olsa bile, bu, o ulusun ve halkın "tam bağımsız" bir duruma ve kurtuluşa kavuşturması anlamına gelmez.

Gerek Ekim Devrimi öncesi, gerekse sonrası, ve gerekse de emperyalizm sonrası baş gösteren "ulusal kurtuluş" hareketlerinin bir çoğunun önderliklerini ulusal burjuvazi ve onun milliyetçi partileri yapmış-

tır. Bu partilerin ezici çoğunluğu Marksizme sempati duymayan, daha çok dinin ve gerici ideolojilerin etkisindedirler. Özcesi, nesnel olarak "devrimci" ve "ilerici" iken, öznel olarak gerici karakter taşımaktalar.

Gerek geçmişte, gerekse çağımızda ulusal burjuvazi önderliğinde ulusal savaşların başarıya ulaştığı yerlerin istisnasız hepsi (Batı Avrupa buna karıştırmamalıdır) bugünün yarı-sömürgeleri durumuna dönüşmüşlerdir. Ve bu tür nitelikteki hareketler (partiler) önderliğinde kurulacak olan ulusal devletlerin bağımsız (tam) olarak günümüzde tek başına ayakta durmaları imkansızdır.

Mao yoldaşın da işaret ettiği gibi, "...ne var ki, bu sınıfın ulusal burjuvazinin egemenliği altında bir devlet kurma girişimi, tamamıyla olanak-dışıdır. Çünkü dünyanın bugünkü durumuna göre iki ana güç, devrim ile karşı-devrim, bir ölüm-kalım savaşımına tutuşmuşlardır. Her iki yan da muazzam birer bayrak kaldırmış bulunmakta: Bunlardan birisi dünyanın ezilen bütün sınıflarının dayanak noktası olarak 3. Enternasyonalin dalgalandırdığı kızıl devrim bayrağı, ötekisi dünyanın bütün karşı-devrimcilerinin dayanak noktası olarak, milletler cemiyetinin dalgalandırdığı beyaz bayraktır. Ara sınıflar hızla çözülmeye mahkumdur, bunların bir kesimi sola dönerek devrim, öteki kesimi, sağa dönerek karşı-devrime katılacaktır. bundan dolayı, Çin orta burjuvazisinin baş rolü oynamayı umduğu "bağımsız" devrim, yalnızca bir hayaldir." (29) (abç)

Buradan da anlaşılacağı üzere ulusal burjuvazi, ara bir sınıf olup çözülmeye mahkumdur. Yine, bu "ara sınıflar" "bağımsız devrimler" yapmaya muktedir değildir, demektir.

Söz konusu sınıflar yapsa yapsa ulusal devrimlere önderlik edebilir. Ya da milli devrimler yapabilirler. Özcesi, ancak bu yönlü ulusal devrimler yaparak ulusal devletlerini kurmayı başarabilirler. Yoksa, günümüzde feodalizmi tasfiye etme, toprak sorununu halledecek bir devrimi yapacak ne gücü var, ne de ulusal devrimini "tam bağımsız" bir şekilde yaşatmaya gücü yeter. Gücü yetmediği gibi, kısa süre içerisinde emperyalizmin bu gibi yerlerdeki kompradorları da olup çıkacaklardır.

KAYNAKÇALAR:

- 19- Lenin, DUKH. Sf.316
- 20- Age.Sf.151
- 21- Stalin, MUSS. Sf.315
- 22- Age. Sf.31623- Lenin, DUKH. Sf. 229
- 24- Age. Sf. 58
- 25- Stalin, Milli Mesele, Sf. 58
- 26- Lenin, DUKH. Sf. 359
- 27- Stalin, Milli Mesele, Sf.133
- 28- Mao Zedung, Teori ve Pratik, Sf. 128
- 29- Age. Sf. 130

DEVAM EDECEK

ŞAVŞAT'TA ŞAFAK TUTUŞTU, ÇORUH NEHRİ ŞİMDİ KIZIL AKIYOR...

"Ölüm vardır bir tüy kadar hafif, ölüm vardır Tay Dağı'ndan daha yücedir" Tay Dağı'ndan daha da yücedir PARTİZAN'ların ölümü. Çünkü onlar insanlığın kurtuluşu mücadelesinde hiç bir fedakarlıktan kaçınmadan can bedeli bir mücadeleye atılarak tarihin altın sayfalarına isimlerini yazdırmanın onurunu ve yüceliğini taşıyorlar. Burjuva yaşam tarzının iğrençliklerini parçalayarak pratik yaşamlarıyla onu mahkum edenler şimdi PARTİZAN'ca yaşıyor, PARTİZAN'ca savaşıyor ve PARTİZAN'ca ölümsüzleşiyorlar birer birer. Şimdiye kadar hep duyardık Dersim'lerde, Munzur'larda, Diyarbakır'larda PARTİZANLAR ölümsüzleşti diye. Yıllardır tutuşturulan Munzur'un şafakları hala alev alev, Munzur suyu ise kıpkızıl akıyor. Ancak şimdi yanan sadece Munzur'un şafakları değil, Munzur artık Kaçkar'ların, Şavşat'ın şafaklarını tutuşturdu. Burada da bundan böyle nehirler hep kızıl olacak. Şafakları tutuşturan PARTİZAN'ların kızıl kanları nehirlere kaynak oldu artık. Bu kaynağı ne kurutabilirler ne de rengini değiştirebilirler.

Yıl 1990. Almus'un az ilerisi Kaçkar dağlarıdır. Kaçkarların tepesi öfkeli'dir, her an tutuşmaya hazır... Bir ateş parçasına, küçük bir kıvılcıma ihtiyaç vardır. Ancak o küçük bir kıvılcım değil, toprağa düşerek kocaman bir yanardağ parçasıdır. Kaçkarların eteğinde düşerken toprağa Kaçkarları öylesine derinden, öylesine içten tutuşturmuştu ki hiç bir gücün söndüremeyeceği bir yanardağa dönüştürmüştü. Kaçkarları tutuşturan bu yanardağ parçası şimdi

Çeşitli Milliyetlerden Türkiye Halkının yüreğinde ve can yoldaşlarının beyninde ölümsüzleşen Komünist ÖNDER Baba ERDOĞAN'dır.

Yıl 1992. Haziran ayının ilk günü. Bu kez Şavşat'ın biraz kuzeyi yine Kaçkar'lar. Ancak bu kez Kaçkarların doğusu. Kaçkar'lar bu kez doğudan tutuşturuluyor. Bu kez ateşi taşıyan ve toprağa düşerken Kaçkar'ları tutuşturup, Çoruh nehri ni kızıla çeviren bir kadın PARTİZAN.

Faşist Türk Ordusunun ölüm kusan yüzlerce silahına karşı saatlerce devam eden çatışma sonucu insanlığın kurtuluşu kavgasında şehit düşen KADIN PARTİZAN Dersimin Kızıl Gülü "Kinem"dir. Faşist Türk Ordusunun Artvin'deki elebaşı ve bizzat operasyonu yöneten işkenceci Alay Komutanıdır. Çatışmadaki başarısızlığını ve Gerilla karşısındaki acizliğini astlarına "beni Şavşat Halkına rezil ettiniz" diyerek çaresizliğini ve öfkesini dile getirmektedir. Ağzı salyalı bu kudurmuş kelle avcısı, Dersim'den sonra Şavşat'ın Kızıl Gülü'nü katlettikten sonra ölüsünü çıplak soyarak Şavşat halkına ve kendi aşağılık divonlarına teşhir etmekten

geri kalmamıştır. O'na en aşağılık ve iğrenç hakaretler yağdırarak, O'nu kirletmeye çalışır. Ancak "Kinem" kızıl bir nehirdir. Hiç bir şekilde kirilenmemektedir. Durmadan akmakta akar berraklaşmakta, berraklaşırken kızılalmaktadır. O tutuşan Şavşat şafağının aydınlığında komünizm'e coşkuyla, öfkeyle akan pırl pırl ışıldayan kızıl bir nehirdir. O, insanlığın kurtuluşu ve komünizm kavgasında bilmem kaçınıcı, ŞAVŞAT'ta şafağı tutuştururken ölümsüzleşen ilk KADIN PARTİZAN'ımızdır.

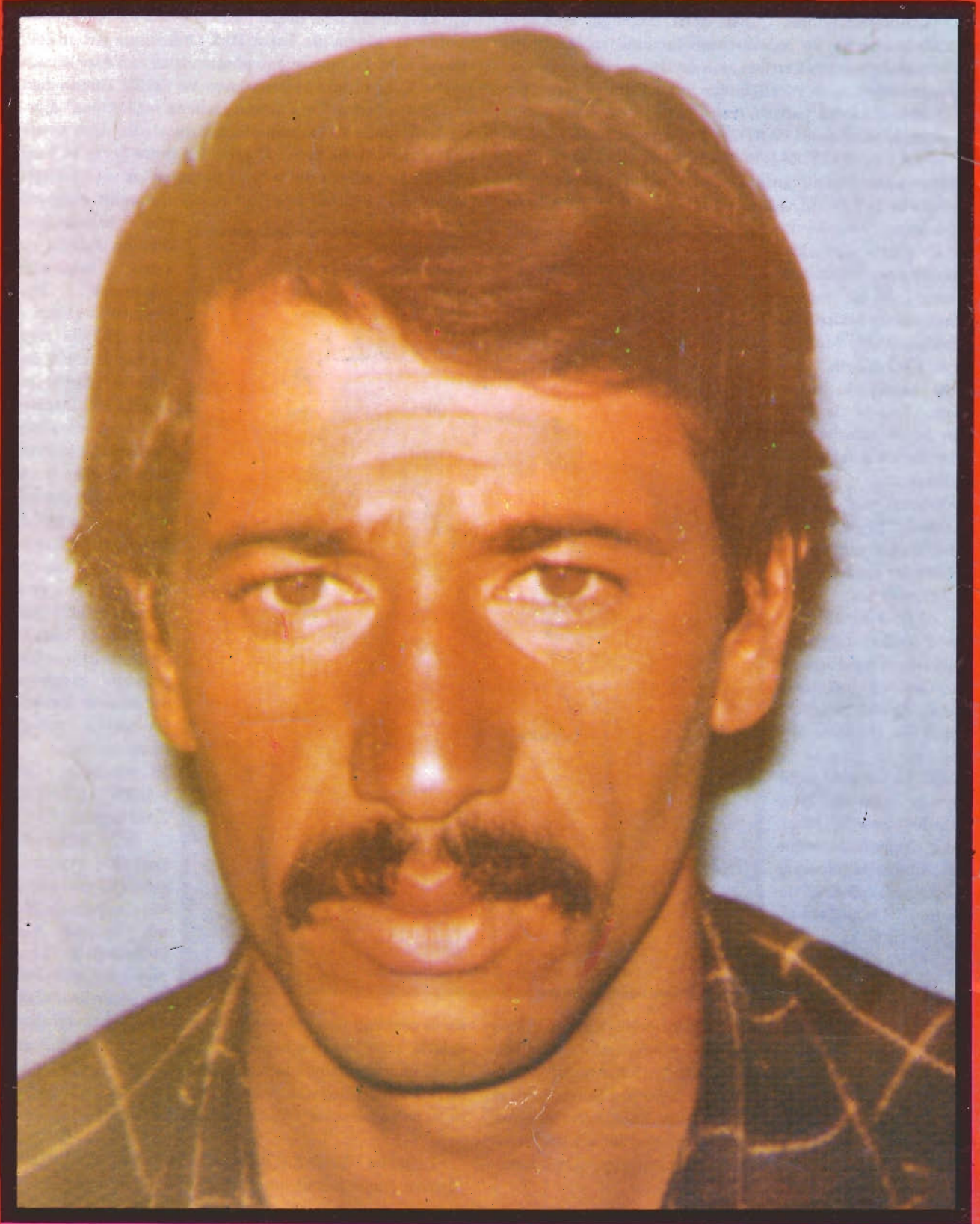
Ey yüreğinde kızıl alev, beyninde geleceğe ışık tutanlar; tutuşturduğunuz şafaklar can yoldaşlarınız tarafından her gün yeniden tutuşturulacak.

Kızıla çevirdiğiniz ve beyninizdeki ışığın aydınlığında akan nehirler tarih boyunca hep kızıl olacaktır. Siz ebedi yatağınızda güneşin koynunda rahat olun... Hergün doğumunda şafakla birlikte doğacak yoldaşlarınızın yüreğinde, bilincinde ve mücadelesinde YAŞAYACAKSINIZ...

1 Haziran 1992'de KADIN PARTİZAN Yıldız ÇİÇEK şehit düşerken; Şavşat'ta şafak tutuştu, Çoruh şimdi kızıl akıyor...

ER GEÇ YIKILACAKSIN FAŞİZM,
ER GEÇ ÇÖKECEKSİN DİZ,
YENİDEN DOĞARIZ ÖLÜMLERDE BİZİ!

KOMÜNİST ÖNDER İSMAİL BULUT (ŞAHİN)